

προλεταριακή

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 21 Σεπτέμβρη 2024 ■ χρόνος 43ος φ. 969 ■ 1.50€

Διευρύνονται τα ρήγματα στην πολιτική κανονικότητα Κατασκευάζουν νέα ψευτοδιλήμματα

Αντιπολίτευση ασκεί μόνο το λαϊκό κίνημα

Να δυναμώσει η πολιτική γραμμή της μαζικής πάλης!

ΣΥΡΙΖΑ

Κρίση και εκφυλισμός
στον δρόμο για την εκλογή ηγεσίας

(σελ.7)

Ειδικές Οικονομικές Ζώνες

Ξανά στο τραπέζι των συζητήσεων

(σελ. 10)

Η αντεργατική πολιτική
τσακίζει τη ζωή μας

Οι εργαζόμενοι
να συγκροτήσουμε
τον αγώνα μας

(σελ. 11)

Μπροστά στη νέα ακαδημαϊκή
χρονιά και την παρέμβαση
των Αγωνιστικών Κινήσεων
στις σχολές και τους συλλόγους

(σελ. 15)

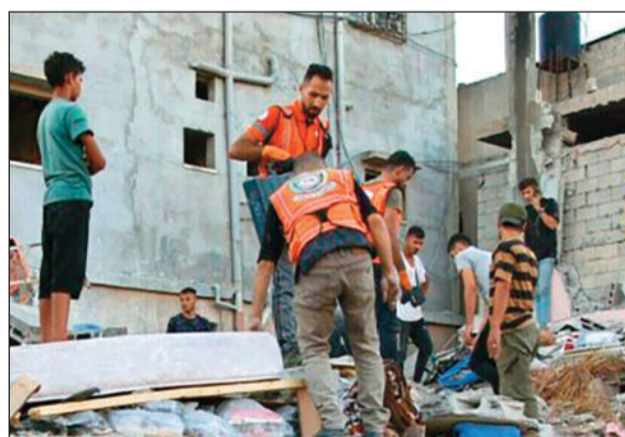
Καλώδιο ή βρόχος;

(σελ. 16)

ΔΕΘ

Εξαγγελίες για νέα επίθεση
μέσα από συντρίμια κοινωνικών
και εργασιακών δικαιωμάτων

(σελ. 16, 17)

Νέες μαζικές σφαγές
από τους Ισραηλινούς

Αστείρευτη η παλαιστινιακή
αντίσταση

Νέο μαζικό σιωνιστικό έγκλημα στον
Λίβανο

σελ. 20

Παλαιστίνη - Λίβανος Ισραήλ: κράτος δολοφόνος και τρομοκράτης!

Η τυφλή μαζική τρομοκρατική επίθεση των σιωνιστών σε βάρος του λαού του Λιβάνου είναι συνέχεια της γενοκτονίας των Παλαιστινίων. Με την ενθάρρυνση και τη στήριξη των Αμερικανών και των υπόλοιπων δυτικών κυβερνήσεων, το Ισραήλ έχει αποθρασυνθεί και απειλεί ανοικτά να προκαλέσει έναν γενικευμένο πόλεμο σε όλη την περιοχή. Αυτός είναι ο πραγματικός στόχος των εγκληματιών της κυβέρνησης Νετανιάχου, οι οποίοι διεξάγουν πλέον ανοικτή κρατική τρομοκρατία. Πιστεύουν

μάταια πως έτσι θα κάψουν την αλληλεγγύη των αραβικών λαών στην Παλαιστινιακή αντίσταση. Σχεδιάζουν να κηρύξουν ανοικτό πόλεμο σε βάρος του λαού του Λιβάνου. Ανεξάρτητα από τις όποιες αντιδράσεις και πολιτικές επιλογές των λιβανέζικων οργανώσεων αντίστασης, η μαζική τυφλή τρομοκρατική πράξη των Ισραηλινών πρέπει να αντιμετωπιστεί με την ενίσχυση του μετώπου αγώνα των αραβικών λαών ενάντια στη σιωνιστική κατοχή και τον ιμπεριαλισμό που την υποστηρίζει!

Συγχωνεύσεις - αξιολόγηση -
τρομοκρατία - φτώχεια

**Η εκπαίδευση αφιλόξενη
για τα δικαιώματα μαθητών
και εκπαιδευτικών,
δυσβάσταχτη για
τη λαϊκή οικογένεια**

**Ήρθε η ώρα να συγκροτηθεί
κεντρική μάχη ενάντια
στην πολιτική τους**

(σελ. 12,13)

Διευρύνονται τα ρήγματα στην πολιτική κανονικότητα
Κατασκευάζουν νέα ψευδοδιλήμματα

Αντιπολίτευση ασκεί μόνο το λαϊκό κίνημα Να δυναμώσει η πολιτική γραμμή της μαζικής πάλης!

Ο πολιτικός χρόνος τρέχει με μεγάλες ταχύτητες, τόσο σε αναφορά με τη διεθνή πολιτική σκηνή, όσο και στα εσωτερικά της χώρας. Παράγονται πυκνές και επικίνδυνες για τους λαούς και τον λαό μας εξελίξεις, που απαιτούν συγκρότηση απαντήσεων, καθώς κάθε επόμενη «στροφή» θα είναι και πιο απότομη και απαιτητική. Για μας είναι φανερό ότι οι απαντήσεις αυτές όσον αφορά τα λαϊκά συμφέροντα και τα δικαιώματα των μαζών δεν θα έρθουν από «έξω» και από «πάνω». Ό,τι έρθει από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα και τις ντόπιες και υποτελείς σε αυτά κυρίαρχες δυνάμεις μόνο χειροτέρευση και μεγαλύτερους κινδύνους θα φέρει για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία. Οι απαντήσεις που χρειάζεται ο λαός μόνο στο πεδίο της μαζικής πάλης μπορούν να συγκροτηθούν. Και το πεδίο αυτό με τη σειρά του μόνο στη βάση μιας πολιτικής γραμμής μπορεί να αναδειχτεί και να αναπτυχθεί. Της πολιτικής γραμμής που επιδιώκει τη συγκρότηση των μαζών αποκλειστικά στη βάση των δικών τους ταξικών συμφερόντων, των δικών τους δικαιωμάτων. Της πολιτικής γραμμής που επιδιώκει την πολιτική χειραφέτηση των μαζών από τους εκβιασμούς και τα αντιδραστικά διλήμματα του συστήματος, από τους «διαβολικούς» -αλλά και τους «καλούς»- προστάτες των λαών. Αυτός είναι ο πιο «σύντομος» δρόμος διεξόδου των εργατικών-λαϊκών μαζών από τον ζόφο που μας κυκλώνει. Γιατί είναι ο μόνος πραγματικός!

Ένα νέο λουτρό αίματος ετοιμάζεται

Η τρομοκρατική δολοφονική επίθεση που εξαπέλυσε το Ισραήλ στον Λίβανο και τα στελέχη της Χεζμπολάχ με την έκρηξη των μέσων επικοινωνίας που χρησιμοποιούσαν κινδυνεύει να οδηγήσει σε διεύρυνση του πολέμου στη Μ. Ανατολή, που θα κληθούν να πληρώσουν με το αίμα τους οι λαοί της περιοχής, Την ώρα που η γενοκτονία των Παλαιστινίων συνεχίζει ακάθεκτη παραμένοντας στα «φιλά» των εφημερίδων, η συνεχής ένταση της αντιπαράθεσης μεταξύ των ιμπεριαλιστών και πρωταρχικά ΗΠΑ-Ρωσίας δείχνει τα δόντια της στα πολεμικά μέτωπα που έχουν ανοίξει (Ουκρανία, Μ. Ανατολή) και επιβεβαιώνουν δραματικά τη βασική επισήμανσή μας: ο πόλεμος, ως μέσον για απάντηση του ζητήματος της κυριαρχίας τους, ήρθε για να μείνει και να προετοιμάσει τους όρους για έναν νέο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Οι δηλώσεις Στολτενμπεργκ λίγο πριν αποχωρήσει από το ΝΑΤΟ ότι: «Στις δύο πλευρές του Ατλαντικού ακούστηκαν φωνές που ζητούν από την Αμερική και την Ευρώπη να αλλάξουν δρόμο (...). Ο απομονωτισμός δεν εγγυάται την ασφάλεια κανενός και ότι... τέθηκε υπό αμφισβήτηση η ίδια η επάρκεια της Συμμαχίας. Θεωρήθηκε δικασμένη, ξεπερασμένη, εγκεφαλικά νεκρή. Όμως η πραγματικότητα είναι ότι το ΝΑΤΟ είναι ισχυρό, ενωμένο και πιο σημαντικό από ποτέ», δίνουν συγκεκριμένο στίγμα στους δύο υποψήφιους στις αμερικάνικες εκλογές, αλλά και στους Ευρωπαίους συμμάχους για το από δω και πέρα.

Είναι κατανοητό ότι οι εξελίξεις σε αυτό το πεδίο πιέζουν ασφυκτικά χώρες εξαρτημένες, όπως η δική μας, για περαιτέρω ευθυγράμμιση στους αμερικάνικους σχεδιασμούς και δεν επιτρέπουν αυταπάτες για συμβιβασμούς και εκτόνωση των ανταγωνισμών. Αντιθέτως κι όσο οι φλόγες προσεγγίζουν τη γειτονική μας περιοχή (Βαλκάνια), πρέπει να ενεργοποιηθούν άμεσα τα αντιιμπεριαλιστικά-αντιπολεμικά αισθήματα του λαού και σε αυτό θα πρέπει να συμβάλει κάθε προοδευτική δύναμη.

Διευρύνεται η αστάθεια

Η επίθεση της κυβέρνησης απέναντι στον λαό, τους εργαζόμενους και τη νεολαία ξεδιπλώνεται χωρίς προσκόμματα και ταχύτητα. Όσο κι αν οι δημοσκοπήσεις τους δείχνουν απώλειες στα εκλογικά τους ποσοστά, αλλά και οι στατιστικές της ΕΕ αναδεικνύουν τη διευρυμένη φτωχοποίηση και τη χειροτέρευση των εργασιακών σχέσεων, η κυβέρνηση δεν πρόκειται να σταματήσει αυτή την αντιλαϊκή λαίλαπα που έχουν απαιτήσει από αυτή ξένο και ντόπιο κεφάλαιο. Οι τραυματισμένοι εργάτες στην ΜΟΤΟΡ ΟΙΛ, αλλά και η παρολίγον επανάληψη του εγκλήματος των Τεμπών κοντά στην Αθήνα, δείχνουν την ασυδοσία και την εγκληματική πολιτική αυτής της κυβέρνησης, προκειμένου να υλοποιηθούν οι αναλήψεις που έχει συμφωνήσει για εν-

τατικοποίηση και ξεζούμισμα του εργατικού δυναμικού. Η πλήρης διάλυση της υγείας αλλά και της εκπαίδευσης αποκαλύπτονται πλέον και στον κάθε δύσπιστο. Η απαγόρευση στη συνταγογράφηση των ήδη πανάκριβων φαρμάκων, η καθημερινή επιδείνωση της κατάστασης στα νοσοκομεία, το στοίβαγμα μαθητών σε τάξεις ή και η εκδίωξη με τη συνδρομή της αστυνομίας μαθητών από το σχολείο τους γιατί «περισσεύουν», όπως συνέβη σε σχολείο στη Χαλκιδική, καθώς και οι αποβολές για κινητά δείχνουν πού θέλουν να βαδίσουν οι κυβερνώντες, καταστρατηγώντας λαϊκά δικαιώματα στην περίθαλψη και στην εκπαίδευση.

Η εκτίναξη της ακρίβειας αλλά και τα νέα χαράτσια με εκβιασμούς για ιδιωτική ασφάλιση σπιτιών και αυτοκινήτων, ήρθαν να προστεθούν στην πλάτη του λαού, ενώ όσο πλησιάζει ο χειμώνας, το ενεργειακό θα πάρει νέα φωτιά. Η νέα οικονομική κρίση, που όπως οι ίδιοι διαπιστώνουν, όλο και πλησιάζει, έχει ήδη πετσοκόψει κάθε διάθεση για αναστροφή του πτωτικού κλίματος της κυβέρνησης μέσω... «παροχών», όπως καταγράφηκε και στις εξαγγελίες του πρωθυπουργού στη ΔΕΘ.

Η πολιτική αυτή δημιούργησε ήδη ρήγματα στα κοινωνικά στρώματα που προσπάθησε να στηρίξει η ΝΔ, με αποτέλεσμα την κατάθεση της ερώτησης για τα κόκκινα δάνεια που στραγγαλίζουν ακόμη και τα μικρομεσαία στρώματα από 11 Βουλευτές της.

Οι διαφοροποιήσεις στο εσωτερικό της ΝΔ δεν κρύβονται, αφού και τα φιλοκυβερνητικά και συστημικά ΜΜΕ της ασκούν από καιρό έντονη κριτική, διαβλέποντας κινδύνους σαν αυτούς που εμφανίστηκαν στις ευρωεκλογές σε Γαλλία και Γερμανία. Παράλληλα, εντείνονται οι πιέσεις και οι αναζητήσεις για συγκρότηση εναλλακτικού αντιπολιτευτικού

πυλώνα, για να απορροφά τη λαϊκή οργή. Δεν είναι τυχαίο ότι οι βιομήχανοι άνοιξαν ζήτημα για το κόστος της ενέργειας, ενώ στο ζήτημα του μεταναστευτικού, που άνοιξε η Γερμανία, ο Μητσοτάκης στρατεύτηκε με τη Μελόνι, δείχνοντας τις πιέσεις που δέχεται για πιο ακροδεξιά πολιτική πλεύση.

Το πολιτικό σύστημα, κι όχι μόνο εδώ, ταλανίζεται ανάμεσα στο βάθεμα του ταξικού ρήγματος που διαπερνά τον κοινωνικό ιστό και την ανυποληψία που χαρακτηρίζει διευρυμένα κοινωνικά στρώματα απέναντί του.

Η αποχή αλλά και η ακροδεξιά άνοδος είναι η μία πλευρά αυτής της ανησυχίας, που εκφράζεται στις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές χώρες (εκλογές ΗΠΑ, πρωθυπουργία στη Γαλλία, πολιτική κρίση στη Βρετανία, ακροδεξιά στη Γερμανία) γιατί η σοβαρότερη εκτείνεται στους φόβους για κοινωνικές ταραχές, όπως αποκαλούν τις διεκδικήσεις των μαζών και ακόμη περισσότερο αν ανασυγκροτηθούν εστίες κομμουνιστικού κινήματος με βάση την καταπίεση και την περιθωριοποίηση εκατομμυρίων λαού που έχουν παράξει οι πολιτικές τους.

Τι σχέση έχουν τα συνέδριά τους με την αριστερά;

Μπροστά σε αυτή τη λαίλαπα που ζουν εργαζόμενοι και νεολαία, τα κέντρα μέσα και έξω από τη χώρα επιδιώκουν να πλασάρουν ως διέξοδο και λύση την ...αναγέννηση του ΠΑΣΟΚ και την ανασυγκρότηση του ΣΥΡΙΖΑ. Όλο το επικοινωνιακό δίκτυο προωθεί και επιβάλλει ως απάντηση τα συνέδρια των δύο αυτών αστικών κομμάτων και μάλιστα με την προσθήκη ότι παίζεται το μέλλον της αριστεράς σε αυτά.

Θα πρέπει κάποιος να έχει χάσει κάθε σχέση με την έννοια της αριστεράς ακό-

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

δημοκρατικά δικαιώματα

Θα γίνουν, οι μετανάστες και οι πρόσφυγες θύματα μαζικών απελάσεων ή και «μπαλάκι» ανάμεσα στα κράτη-μέλη της ΕΕ;

«Σάλο» αναφέρεται πως έχει προκαλέσει η απόφαση της γερμανικής κυβέρνησης για ελέγχους των μεταναστών στα χερσαία σύνορα της Γερμανίας και για απελάσεις, κατόπιν σχεδίου της κυβέρνησης Σολτς. Με τους ελέγχους αυτούς θα επιλέγονται ποιοι μετανάστες θα γίνονται δεκτοί και ποιοι όχι, που θα απελαύνονται στις χώρες εισόδου. Το πρόσχημα είναι η «ισλαμική τρομοκρατία», αξιοποιώντας και μια επίθεση με μαχαίρι από κάποιον Σύρο στην πόλη Σόλινγκεν, τον Αύγουστο. Ήδη 28 Αφγανοί απελάθηκαν.

Βέβαια, απ' τον περασμένο Οκτώβρη, έναν χρόνο πριν από τη νέα αυτή απόφαση, 30.000 μετανάστες με λεγόμενα «μη έγκυρα έγγραφα» έχουν «επιστραφεί» κατά τη διάρκεια ελέγχων στα σύνορα με την Πολωνία, την Αυστρία, την Τσεχία και την Ελβετία.

15 μήνες φυλάκιση για μια ανάρτηση στο Facebook!

Αυτή είναι η ποινή που επέβαλε το Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, την Πέμπτη 19/9, στον Γιώργο Καραϊτζή, μέλος του «Ρουβίκωνα», για μια ανάρτηση που είχε κάνει στο λογαριασμό του, στο Facebook, πριν από 5 χρόνια (Μάης 2019), για την τότε απεργία πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα. Η καταδίκη μάλιστα έγινε μετά κι από μετατροπή της κατηγορίας που του άσκησαν, από «απειλή παράνομης βίας», σε «αντίσταση», αυξάνοντας την ποινή. Η φράση που... ποινικοποιήθηκε στην ανάρτηση ήταν πως «όλα θα κοκκινίσουν» εάν υπάρξει ο πρώτος νεκρός απεργός πείνας... Καταδίκη λοιπόν με βάση την «κατά το δο-

Φανταστείτε τώρα, μετά τη νέα απόφαση, και με τους ελέγχους να επεκτείνονται και στα σύνορα με τη Γαλλία, το Λουξεμβούργο, τις Κάτω Χώρες, τη Δανία και το Βέλγιο, τι πρόκειται να γίνει...

Οι συνοριακοί έλεγχοι ξεκίνησαν ήδη απ' τα μεσάνυχτα της Κυριακής 15 Σεπτέμβρη, με «δειγματοληπτικές» επιχειρήσεις της αστυνομίας σε οχήματα και ταξιδιωτικά έγγραφα. Το μέτρο, αναφέρουν, θα έχει διάρκεια 6 μηνών. Όπως ήταν αναμενόμενο, η απόφαση αυτή έχει προκαλέσει τις αντιδράσεις των όμορων κρατών της Γερμανίας. Είτε έντονες, όπως της Πολωνίας, διά στόματος Τουσκ, που χαρακτήρισε την απόφαση ως «ακύρωση της Συνθήκης Σένγκεν», και της Αυστρίας, που έσπευσε να δηλώσει πως «δεν θα δεχθεί» τους μετανάστες που δεν θα γίνονται δεκτοί στη Γερμανία, είτε πιο «ήπιες» -μέχρι στιγμής- όπως της ιμπεριαλιστικής Γαλλίας.

Η Ιταλία και η Ισπανία (ως χώρες πρώτης «υποδοχής») αναζητούν ανάλογη «θωράκιση». Οι αντιθέσεις βέβαια στο πλαίσιο της ΕΕ έχουν πολύ βαθύτερη αιτία, είναι συνολικότερες και ήδη οξυμένες και πάνω σ' αυτό το «έδαφος» πατά και η νέα πυροδότησή τους όσον αφορά το μεταναστευτικό. Οι αιτίες της γερμανικής απόφασης δεν βρίσκονται σε εκτιμήσεις για... «διάσωση της πολιτικής καριέρας του Σολτς», όπως αναφέρει η σκοπίμως «επιφανειακή» προσέγγιση πολλών αστικών ΜΜΕ. Είναι πολύ βαθύτερες και σχετίζονται με την ίδια τη φύση και την οξυμένη οικονομική κρίση του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος, τόσο στη Γερμανία και σε όλα τα κράτη - μέλη της ΕΕ και όχι μόνο.

Όταν η γερμανική καπιταλιστική οικονομία γνωρίζει «ύφεση» (πτώση ΑΕΠ, κλείσιμο επιχειρήσεων, μαζικές απολύσεις εργαζομένων), η «στρό-

φιγγα» εισαγωγής (φτηνών και αιματηρά εκμεταλλεόμενων) εργατικών χεριών μάλλον θα πρέπει να περιοριστεί. Χωρίς αυτό, βέβαια, να σημαίνει πως το γερμανικό κεφάλαιο έχει παραιτηθεί απ' την υπερεκμετάλλευση των μεταναστών! Η απόφαση αυτή, επίσης, δεν αποτελεί απλά και μόνο μια έκφραση της... «πίεσης» της ακροδεξιάς και του AfD, που σηκώνει κεφάλι, που «αναγκάζει όλες τις υπόλοιπες δυνάμεις να κινούνται δεξιότερα». Όταν μάλιστα η ισχυροποίηση της ακροδεξιάς αποτελεί κι αυτή απότοκο της οξυμένης καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης και των ενδο-ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Κι όταν η ίδια η φύση του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος και όλων των κυβερνήσεων - διαχειριστών του είναι αντιμεταναστευτική και αντιπροσφυγική, όπως είναι και αντεργατική και αντιλαϊκή!

Πέρα όμως απ' την αναζήτηση των αιτιών τέτοιων αντιδραστικών αποφάσεων, ένα είναι καθαρό. Πως πρόκειται για μια ακόμα άγρια επίθεση όχι μόνο απέναντι στα δικαιώματα, αλλά απέναντι στην ίδια τη ζωή των ξεριζωμένων λαών, των θυμάτων των πολέμων, της πείνας και του φασισμού, με υπευθύνους αυτούς ακριβώς που υποτίθεται πως θέλουν να «ρυθμίσουν» το πρόβλημα: το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, την ίδια την ΕΕ.

Σε σοβαρή ανησυχία με τη γερμανική απόφαση βρέθηκε και η ντόπια εξαρτημένη αστική τάξη και η κυβέρνηση. Πολλαπλά «αδειασμένη» απ' τα ξένα αφεντικά, με τον Μητσοτάκη να σπεύδει στη Βιέννη και να συναντιέται με τον αυστριακό καγκελάριο, ν' αναζητά «συμμαχίες» με Ιταλία και Ισπανία, να εκλιπαρεί για «κατανόηση» και χρηματοδότηση και να προσπαθεί να «ξορκίσει» το «ντόμινο» και το ενδεχόμενο να...επιστρέψουν στην Ελλάδα χιλιάδες μετανάστες που πέρασαν απ' τη χώρα μας και τώρα ζουν στη Γερμανία. Επικαλούμενη ξανά τα «ευρωπαϊκά σύνορα» της χώρας. Και πάντα στη λογική «να φύγουν από εμάς» οι πρόσφυγες και μετανάστες, μια λογική που χαρακτηρίζει όλο το πολιτικό φάσμα που υπηρετεί το σύστημα, από τη δεξιά και την ακροδεξιά μέχρι και τη ρεφορμιστική «αριστερά».

Από τη σκοπιά των λαών, η διεκδίκηση όσον αφορά το προσφυγικό και το μεταναστευτικό πρέπει να είναι ξεκάθαρη και μόνιμη: δικαίωμα στο Άσυλο, στην ελεύθερη μετακίνηση, στη δουλειά, στην εκπαίδευση, στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, σε ανθρώπινες συνθήκες ζωής.

κούν» ερμηνεία μιας φράσης, που ερμηνεύτηκε ως «απειλή» και για πράξεις που δεν έγιναν... Ενδεικτικό κι αυτό της... «ελευθερίας διακίνησης ιδεών» στα σύγχρονα διαδικτυακά μέσα, που ευαγγελίζονται οι συστημικοί παράγοντες...

Να ενταθεί ο αγώνας για την επαναπρόσληψη του Δημήτρη Αντωνίου!

Η συμπαράσταση του, επί 19 χρόνια, συμβασιούχου εργαζόμενου στο ΕΚΠΑ, Δημήτρη Αντωνίου, στους φοιτητές που αγωνίζονταν ενάντια στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια έχει ως κόστος το συνεχές χτύπημα στο δικαίωμά του στη δουλειά. Έτσι, ενώ μετά την πρώτη απόλυσή του (μη ανανέωση μιας σύμβασης που, για τόσα χρόνια, ανανεωνόταν), το κίνημα συμπαράστασης που αναπτύχθηκε κατέκτησε την επαναπρόσληψή του, όταν αυτή η σύμβαση έληξε, στις αρχές του Ιούλη, δεν ανανεώθηκε. Το πρωί της Πέμπτης 12/9 πραγματοποιήθηκε στάση εργασίας του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού του Πανεπιστημίου Αθηνών και συγκέντρωση στην Επιθεώρηση Εργασίας της Αγίας Παρασκευής, που «εξέταξε» το θέμα, στην οποία συμμετείχε και η Ταξική Πορεία.

Οι συγκεντρωμένοι απαιτούσαν την επαναπρόσληψή του, ενώ εμφανής ήταν η σκλήρυνση της στάσης της πανεπιστημιακής εργοδοσίας. Η διαδικασία θα συνεχιστεί στις 2 Οκτώβρη. Είναι φανερό πως ο αγωνιστής αυτός έχει στοχοποιηθεί απ' την κυβέρνηση και τους μηχανισμούς, γι' αυτό απαιτείται τόσο η συνέχιση όσο και η μαζικοποίηση των κινητοποιήσεων από ευρύτερα τμήματα λαού, εργαζόμενων και νεολαίας, με πρωτοβουλίες στην κατεύθυνση αυτή. Η επαναπρόσληψη του Δημήτρη Αντωνίου, πρέπει να αποτελέσει μάχιμο στόχο όχι μόνο των διοικητικών υπαλλήλων του ΕΚΠΑ αλλά και κάθε αγωνιστικής συγκρότησης που αντιτίθεται σε τέτοιες άθλιες μεθοδεύσεις. Πλευρές της «βιομηχανίας συνδικαλιστικών διώξεων», της οποίας γινόμαστε μάρτυρες ιδιαίτερα έντονα τον τελευταίο χρόνο.

Για την Αντιπολεμική-Αντιιμπεριαλιστική σύσκεψη που πραγματοποιήθηκε στις 13/9 στο «Εκτός των Τειχών»

Την Παρασκευή 13/9, το ΚΚΕ(μ-λ), κάλεσε σε ανοιχτή σύσκεψη στο Βιβλιοπωλείο-Καφέ «Εκτός των Τειχών», με σκοπό την διοργάνωση αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής διαδήλωσης και εκδήλωσης, με αφορμή τον ένα χρόνο από τον Οκτώβρη του 2023 που ξεκίνησε ο νέος κύκλος γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού. Στη σύσκεψη παραβρέθηκαν εκπρόσωποι από το ΝΑΡ, την Αναμέτρηση, την ΟΚ-

ΔΕ-Σπάρτακος, τον Διαρκή Αγώνα, το Αντιιμπεριαλιστικό Μέτωπο, τις Συνεπείς Κομμουνιστικές Δυνάμεις, τον Εργατικό Αγώνα, τη ΛΑΕ, τη ΔΕΑ, το «Κόκκινο Νήμα», την Κίνηση Ενωτικής Μαχόμενης Αριστεράς και το ΤΚΡ/ΜΛ.

Το ΚΚΕ(μ-λ) έθεσε την αναγκαιότητα να αναδειχθεί τόσο η αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό και την ηρωική του αντίσταση ενάντια στους σιωνιστές σφαγείς και τους ΗΠΑ-ΝΑΤΟ που τους

στηρίζουν, όσο και οι πολεμικοί κίνδυνοι που προκύπτουν για τους λαούς από το άνοιγμα νέων μετώπων στην περιοχή της Μέσης Ανατολής, την ίδια στιγμή που βασικό μέτωπο έκφρασης των ενδο-ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών είναι ο άδικος πόλεμος στην Ουκρανία. Ταυτόχρονα, να εκφραστεί ξανά η εναντίωση στη στάση της ντόπιας αστικής τάξης και της κυβέρνησης που συντάσσεται με τη σφαγή του παλαιστινιακού λαού, εμ-

πλέκει τη χώρα στα πολεμικά μέτωπα στο πλευρό των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και έχει μετατρέψει τη χώρα σε ορμητήριό τους.

Με βάση τα παραπάνω, η πρόταση του ΚΚΕ(μ-λ) ήταν η διοργάνωση κοινής ανοιχτής πολιτικής εκδήλωσης, την Παρασκευή 4 Οκτώβρη, όπου όλες οι δυνάμεις να καταθέσουν ανοιχτά, στον λαό και το κίνημα, τις απόψεις και τις εκτιμήσεις τους για το Παλαιστινιακό ζήτημα, καθώς και αντιπολεμικής-αν-

Αυξήσεις στο νερό, η μόνιμη απάντηση στη λειψυδρία!

Αλλαγές στις χρεώσεις του νερού ανακοίνωσε ο υπουργός Ενέργειας Θ. Σκυλακάκης σε συνέντευξη τύπου στις 11/9. Με την Κοινή Υπουργική Απόφαση που αναμένεται τις επόμενες ημέρες, θα ορίζεται ότι το κόστος του νερού θα είναι κλιμακωτό και θα αυξάνεται με την κατανάλωση, ενώ θα εξαρτάται και από την περιοχή. Οι αυξήσεις δεν θα ξεπερνούν το όριο του Δείκτη Τιμών Καταναλωτή, ενώ πρόθεση της κυβέρνησης είναι να είναι προσιτή η πρώτη κλίμακα τιμολόγησης. Επιπλέον, θα υπάρχουν ειδικά τιμολόγια για ειδικές κατηγορίες όπως ευάλωτα νοικοκυριά ή δημόσιες κοινωνικές υποδομές.

Στη συνέντευξη τύπου ανακοινώθηκαν και άλλες ενέργειες που σχεδιάζει το υπουργείο για το επόμενο διάστημα, όπως την επανεργοποίηση της ΕΥΔΑΠ Νήσων για την αντιμετώπιση της λειψυδρίας στα νησιά και την Κρήτη και τη μείωση του αριθμού των παρόχων στο 1/4. Αυτή θα γίνει με την επέκταση της ΕΥΔΑΠ στην υπόλοιπη Αττική και σε Κορινθία, Βοιωτία και Φωκίδα και της ΕΥΑΘ τουλάχιστον στον υπόλοιπο νομό Θεσσαλονίκης και τη Χαλκιδική, με την απορρόφηση των τοπικών Δημοτικών Επιχειρήσεων Ύδρευσης. Ο στόχος θα είναι να υπάρχει ένας πάροχος ανά περιφερειακή ενότητα, ενώ θα δοθούν κίνητρα και για ευρύτερες συνενώσεις.

Την επόμενη κιόλας μέρα ο ίδιος ο Μητσοτάκης προσπάθησε να αναστρέψει τις εντυπώσεις δηλώνοντας σε ραδιοφωνική συνέντευξη: «*Δεν πάμε για αυξήσεις στο νερό. Το νερό είναι και θα παραμείνει φτηνό για τις χαμηλές καταναλώσεις. Είναι λογικό αν καταναλώνεις περισσότερο να πληρώνεις περισσότερο. Το μάξιμουμ το οποίο συζητάμε είναι αύξηση στα όρια του πληθωρισμού*».

Οπωσδήποτε ενδιαφέρουσα δήλωση, που ξεκινά από τη σαφή άρνηση των αυξήσεων και με λογικοφανείς προτάσεις προετοιμάζει τον ακροατή για την άρνηση της αρχικής πρότασης στο τέλος, με την παραδοχή ότι αυξήσεις θα υπάρξουν, αλλά στα όρια του πληθωρισμού! Λες και αυτό τις κάνει ... λιγότερο αυξήσεις!

Όταν στις αρχές της δεκαετίας του '90 η Αθήνα αντιμετώπισε σοβαρό πρόβλημα λειψυδρίας, η κυβέρνηση του πατρός Μητσοτάκη αύξησε σημαντικά την τιμή του νερού, υποτίθεται για να υποχρεώσει τον κόσμο να καταναλώνει λι-

γότερο. Όταν, βέβαια, το πρόβλημα ξεπεράστηκε λίγα χρόνια μετά, οι τιμές δεν μειώθηκαν ξανά στα αρχικά τους επίπεδα, με τη δικαιολογία ότι δεν θα έπρεπε να ευνοηθεί η σπατάλη του νερού που θα μπορούσε να οδηγήσει σε νέα προβλήματα.

Δεν είναι, λοιπόν, η πρώτη φορά που ένα πρόβλημα λειψυδρίας γίνεται η δικαιολογία για να αυξηθεί η τιμή του νερού. Πίσω από την πρακτική αυτή κρύβεται και η κακόφημη ατομική ευθύνη: Η λειψυδρία οφείλεται στην αλόγιστη σπατάλη νερού από όλους μας (όπου αλόγιστη σπατάλη μπορεί να θεωρείται το πλύσιμο του μπλάνο και για να επιβληθεί η υπεύθυνη συμπεριφορά στους (εκ φύσεως ανεύθυνους) πολίτες αυξάνεται η τιμή του νερού.

Έτσι, το τελικό αποτέλεσμα είναι η αύξηση της τιμής ενός αγαθού πρώτης ανάγκης, απολύτως απαραίτητου για τη ζωή και μάλιστα σε μια περίοδο άγριας ακρίβειας που ήδη κρατά χρόνια. Μια αύξηση που θα προστεθεί στις τόσες άλλες αυξήσεις ειδών πρώτης ανάγκης που είναι αναγκασμένος να υποστεί ο λαός μας. Το τι θα σημαίνει αυτό για τους εργαζόμενους ή τους συνταξιούχους των οποίων ο μισθός ή η σύνταξη τελειώνει στα μισά του μήνα (ή και νωρίτερα) είναι προφανές: Μαζί με τις διακοπές ρεύματος, πολύς κόσμος θα απειλείται και από διακοπές νερού.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, πάντως, υπάρχει και κάτι ακόμα πίσω από

τις κυβερνητικές πρωτοβουλίες σε σχέση με το νερό. Ο Σκυλακάκης, με μόλις κη δόση αντικομμουνισμού, δήλωσε ότι «*Η κουβέντα για την ιδιωτικοποίηση των νερών νομίζω ότι είναι ένα όνειρο της Αριστεράς. Το φαντάζονται τη νύχτα, για να φαντάζονται τον εαυτό τους να κάνει διαδήλωση. Νομίζω ότι περί αυτού πρόκειται. Από μας, πάντως, τέτοια πρόθεση δεν υπάρχει*». Ωστόσο οι προθέσεις τους για το αντίθετο έχουν επανειλημμένα εκφραστεί στο παρελθόν. Άλλωστε όταν κάθε λαϊκό αγαθό γίνεται κερδοφόρα επιχείρηση που προσφέρεται στο κεφάλαιο, γιατί το νερό να αποτελέσει εξαίρεση;

Οι συγχωνεύσεις των Δημοτικών Επιχειρήσεων Ύδρευσης θα δημιουργήσουν δυο βασικούς μεγάλους παρόχους (την ΕΥΔΑΠ και την ΕΥΑΘ) και ορισμένους μικρότερους περιφερειακούς. Το σχέδιο θα μπορούσε να μην είναι τίποτε άλλο από την προετοιμασία του εδάφους για την είσοδο των ιδιωτών, οι οποίοι θα προτιμούσαν οι μικρότερες (και συχνά καταχρεωμένες) Δημοτικές Επιχειρήσεις να φύγουν από τη μέση.

Επιπλέον, προγραμματίζονται για έργα για την αντιμετώπιση της λειψυδρίας επενδύσεις ύψους 1 δισ. από την ΕΥΔΑΠ για την Αθήνα και άλλων 6 δισ. για την υπόλοιπη χώρα. Τα ποσά δεν είναι αμελητέα και το ιδιωτικό κεφάλαιο ενδιαφέρεται να συμμετέχει ενεργά και άμεσα στη διαχείρισή τους.

Βέβαια, δεν μπορεί κανείς να μην πα-

ρατηρήσει την αντίφαση ότι την ίδια στιγμή που πόλεις και χωριά πνίγονται στις πλημμύρες υπάρχει πρόβλημα λειψυδρίας! Μπορεί πράγματι οι βροχές και τα χιόνια να ήταν λιγότερα τον τελευταίο χρόνο, όμως πολύ από το νερό που έπεσε δεν κατέληξε στους ταμιευτήρες, ούτε καν εμπλούτισε τους υδροφόρους ορίζοντες. Γιατί οι τρομακτικές καταστροφές που έγιναν από τις πυρκαγιές μειώνουν (ως μηδενίζουν) την ικανότητα του εδάφους να συγκρατεί το νερό της βροχής, το οποίο, αφού δημιουργήσει κι αυτό πλημμύρες και καταστροφές, καταλήγει στη θάλασσα και όχι σε φυσικούς ή τεχνητούς ταμιευτήρες, ώστε να χρησιμοποιηθεί για την υδροδότηση ή την άρδευση, στην οποία (κατά δήλωση του Σκυλακάκη) οφείλεται το 80% της κατανάλωσης νερού.

Τα έργα που προγραμματίζονται ενδέχεται να λύσουν προσωρινά το πρόβλημα, όμως δεν μπορούν να το λύσουν μόνιμα. Γιατί το πρόβλημα θα λυθεί μόνο όταν το νερό αντιμετωπιστεί σαν αυτό που πραγματικά είναι: ένα δημόσιο αγαθό, στο οποίο πρέπει να έχει δωρεάν πρόσβαση όλος ο λαός. Σε ένα σύστημα που, όπως κατήγγειλαν Αγροτικοί Σύλλογοι του Αποκόρωνα Χανίων, «*δεν καλύπτονται οι ανάγκες των κατοίκων σε νερό ύδρευσης και άρδευσης όταν οι πιεσίνες των μεγάλων ξενοδοχείων είναι γεμάτες*», δεν μπορούμε να περιμένουμε ούτε μόνιμες λύσεις για τη λειψυδρία, ούτε φτηνό (έστω!) νερό για όλους.

► τιμπεριαλιστικής συγκέντρωσης και διαδήλωσης το Σάββατο 5 Οκτώβρη. Αντίστοιχη απόφαση έχει ήδη παρθεί από Οργανώσεις και Συλλογικότητες στη Θεσσαλονίκη, όπου θα προχωρήσουν σε **Ανοιχτή Εκδήλωση-Συζήτηση τη Δευτέρα 30/9 στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης και σε Συγκέντρωση και Διαδήλωση το Σάββατο 5/9 στο Άγαλμα του Βενιζέλου.**

Στη σύσκεψη επικράτησε θετικό κλίμα, με τις τοποθετήσεις των υπόλοιπων οργανώσεων να αναδεικνύουν την ανάγκη για συνεννόηση και κοινή δράση με βάση τις εξελίξεις. Ωστόσο, λόγω της διαφορετικής στάσης των δυνάμεων ως προς τον πόλεμο στην Ουκρανία, η συζήτηση και η επιδίωξη κοινής δράσης

εστιάστηκε στο Παλαιστινιακό ζήτημα.

Απ' όλους τους συμμετέχοντες εκφράστηκε συμφωνία στην πραγματοποίηση διαδήλωσης, με αποκλίσεις στις προτάσεις της ημερομηνίας της (Σάββατο 5/10 ή Δευτέρα 7/10), με διάθεση ωστόσο, σύγκλισης. Προβληματισμοί και ενστάσεις τέθηκαν όσον αφορά την πρόταση για κοινή εκδήλωση, με αδύναμα επιχειρήματα («τραυματισμός σχέσεων των οργανώσεων», «μη σκοπιμότητά της»), στάση που υποβαθμίζει τη ζωτική ανάγκη να ανοίξει η συζήτηση στο κίνημα και υποδηλώνει ανεμπιστοσύνη στον λαό, στον οποίο απευθύνονται αυτές οι πολιτικές εκδηλώσεις, στον ρόλο και το κριτήριο του. Αποφασίστηκε η σύνταξη κοινού καλέσματος και αφίσας, ενώ τα

ανοικτά ζητήματα (ημερομηνία διαδήλωσης και πραγματοποίηση εκδήλωσης) παραπέμφθηκαν να συζητηθούν σε νέα σύσκεψη, την Πέμπτη 19/9.

Στη δεύτερη αυτή σύσκεψη, όπου επίσης συμμετείχε μεγάλος αριθμός δυνάμεων, μετά από εκτεταμένη συζήτηση καταλήχθηκε (κατά πλειοψηφία) κοινό κάλεσμα για **συγκέντρωση τη Δευτέρα 7 Οκτώβρη, στις 7:00 μ.μ. στο Πάρκο Ελευθερίας (σταθμός μετρό Μέγαρο Μουσικής) και πορεία στις πρεσβείες ΗΠΑ-Ισραήλ.** Δεν υπήρξε συμφωνία για τη συνδιοργάνωση κοινής εκδήλωσης με τα χαρακτηριστικά που προτείναμε, γεγονός το οποίο θεωρούμε σοβαρά αρνητικό.

Ωστόσο, οι συσκέψεις που πραγμα-

τοποιήθηκαν, αποτελούν ένα θετικό βήμα και δείχνουν την αναγκαιότητα της κοινής δράσης μέσα στο κίνημα. Μιας κοινής δράσης που θα έχει σκοπό την όσο το δυνατόν ευρύτερη συσπείρωση λαού και νεολαίας στον αγώνα. Μιας κοινής δράσης που θα χαρακτηρίζεται από τη συμπόρευση και τον συντονισμό στον δρόμο, αλλά και δεν θα κρύβει τις διαφορετικές εκτιμήσεις «κάτω από το χαλί». Μιας κοινής δράσης χωρίς «προαπαιτούμενα». Διότι μόνο στο πεδίο του κινήματος και των ζωντανών διαδικασιών του θα μπορέσουν να ξεχωρίσουν οι απόψεις που θέλουν να βάλουν το «λιθαράκι» τους στην υπόθεση της ανασυγκρότησης του κινήματος σε μια κατεύθυνση αγώνα!

ΠΑΣΟΚ

Η επιθυμία ως πραγματικότητα!

Να η ευκαιρία! Τα «χαϊρία» του ΣΥΡΙΖΑ -όπως είπε ο Ανδρουλάκης- θεωρούν στο ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛΛ ότι τους ανοίγουν το δρόμο για να γίνουν ο κορμός της κεντροαριστεράς, της σοσιαλδημοκρατίας, ο άλλος πυλώνας του πολιτικού συστήματος. Η διαλυτική κατάσταση στο κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης δημιουργεί τους όρους για να πάρουν τη ρεβάνς από τον ΣΥΡΙΖΑ μετά το 2012, για την επιστροφή στο ΠΑΣΟΚ όσων «μετανάστευσαν» στα χρόνια των μνημονίων.

«Το ΠΑΣΟΚ επέστρεψε και ετοιμάζει την επόμενη προοδευτική κυβέρνηση» ισχυρίζεται ο Ανδρουλάκης. Ο ίδιος που δήλωνε πριν από τις ευρωεκλογές ότι το ΠΑΣΟΚ «είχε επιστρέψει» και πήγαινε για τη δεύτερη θέση. Αλλά ήρθε τρίτο. Τώρα θα πάει για την πρωτιά!

Στο ΠΑΣΟΚ εκλέγουν αρχηγό στις 6 και 13 Οκτώβρη. Και οι 6 υποψήφιοι (Νίκος Ανδρουλάκης, Χάρης Δούκας, Άννα Διαμαντοπούλου, Παύλος Γερούλας, Μιχάλης Κατρίνης και Νάντια Γιαννακοπούλου) στην Κεντρική Επιτροπή του κόμματος που έγινε την Κυριακή 15/9 επανέλαβαν σε όλους τους τόνους τις λέξεις: «ενότητα, ευθύνη, επιστροφή, νίκη». Κινήθηκαν στην ίδια τροχιά της ανάδειξης ότι είναι ο/η καταλληλότερος/η για να είναι ο/η επόμενος/η πρωθυπουργός. Περίσσεψαν τα μεγάλα λόγια και είναι σαφές ότι στο ΠΑΣΟΚ κάνουν την επιθυμία τους πραγματικότητα. Γιατί πράγματι η πολιτισμένη εικόνα στο άτυπο debate στην Κ.Ε. δεν είχε καμιά σχέση με αυτή του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά δεν είναι και ικανή συνθήκη για να στήσουν μόνοι τους τη «μεγάλη προοδευτική παράταξη» και να νικήσουν τον Μητσοτάκη.

Το ΠΑΣΟΚ ως πολιτικός οργανισμός διατηρήθηκε όλα αυτά τα χρόνια με τη στήριξη κέντρων του συστήματος εκτός και εντός της χώρας. Συμπλήρωσε πρόσφατα 50 χρόνια ζωής και σημαντικής προσφοράς στο πολιτικό σύστημα της χώρας, υπηρετώντας τα ξένα και ντόπια αφεντικά. Η εποχή των μνημονίων που το βρήκε κυβερνητικό διαχειριστή, η απουσία των προϋποθέσεων για να υπάρξει στο έδαφος της επίθεσης του συστήματος κάποια ανασύσταση της σο-

σιαλδημοκρατίας το έφεραν σ' αυτή τη δεινή θέση στο αστικό πολιτικό σκηνικό. Έγινε τροφοδότης στελεχών του τόσο στη ΝΔ όσο και στον ΣΥΡΙΖΑ και συγκυβέρνησε με τη ΝΔ και αποτέλεσε και δεκανίκι της σε παρά πολλά σημεία της πολιτικής της. Διαθέτει ακόμα ένα ικανό -για τις ανάγκες του συστήματος- στελεχικό δυναμικό, παλιότερο και νεότερο, και διατηρεί σε μια σειρά τομείς (συνδικαλισμό ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, Τοπική Αυτοδιοίκηση, συλλόγους κ.λπ.) ισχυρή εκπροσώπηση.

Συναντά όμως το εμπόδιο -το οποίο δεν μπορεί να υπερβεί- της απουσίας αφηγήματος. Ένα αφήγημα που πρέπει να είναι πειστικό κύρια προς τους πάνω και έξω από τη χώρα αλλά και στους από κάτω και μέσα σ' αυτήν. Κατέθεσε το 2023 πριν από τις εκλογές ένα κυβερνητικό πρόγραμμα περίπου 200 σελίδων που το επιμελήθηκε ο πρώην υπουργός -επί Σημίτη- Νίκος Χριστοδουλάκης, αλλά μέσα στις όποιες προτάσεις δεν μπορούσε να κρυφτεί η έλλειψη της κεντρικής ιδέας, του αφηγήματος, που λέμε, που θα έδινε άλλον αέρα. Το αφήγημα απουσιάζει και τώρα και σήμερα, αλλά η κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ θεωρούν ότι τους δίνει την ώθηση να πετύχουν την προαγωγή τους.

Είναι δεδομένη η πρόθεση των κέντρων του συστήματος να υπάρξει εναλλακτικός πυλώνας τη στιγμή μάλιστα που η κυβερνητική φθορά μεγαλώνει. Δεδομένη και η μέχρι σήμερα θέση των κέντρων αυτών να θεωρούν «πολυτέλεια» την ξεχωριστή ύπαρξη των δύο κομμάτων (ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ) και αναγκαία τη συνένωσή τους για τη διαμόρφωση ενός άλλου, σχετικά αξιόπιστου συστημικού κόμματος. Αν αυτή η θέση θα τροποποιηθεί ή θα ανατραπεί σε όφελος του ΠΑΣΟΚ με βάση τις εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι καθόλου σίγουρο. Πάντως είναι καθαρό ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ραγδαίες εξελίξεις στο πεδίο αυτό.

«Τι είναι η Κεντροαριστερά σήμερα; Τι πρεσβεύει η σοσιαλδημοκρατία στον 21ο αιώνα;» Ποια θέτει τα προηγούμενα ερωτήματα για να αποτελέσουν θέματα σε debate ανάμεσα στους έξι υποψηφί-

ους; Μα, η Άννα Διαμαντοπούλου, που δηλώνει ότι «η ιστορία χτυπά την πόρτα του Κινήματος και χρειάζεται ένα *bing bang* για να γίνει το ΠΑΣΟΚ εναλλακτική λύση». Για να γίνει κατανοητή η μεγάλη δυσκολία των απαντήσεων στα παραπάνω ερωτήματα, τα θέτει αυτή που επέκρινε τον Ανδρουλάκη όταν έλεγε ότι δεν θα συνεργαστεί «ούτε με τον Μητσοτάκη ούτε με τον Τσίπρα». Προφανώς η Διαμαντοπούλου ήθελε μόνο «με τον Μητσοτάκη», άλλωστε είχε ταχθεί ανοικτά υπέρ της αυτοδυναμίας της ΝΔ, με το αζημίωτο, μάλιστα, καθότι την προώθησε και στο ΔΣ της Coca Cola.

Αυτή την χρονική στιγμή όλοι οι υποψήφιοι προτάσσουν την ενίσχυση του ΠΑΣΟΚ ως κυρίαρχης εναλλακτικής λύσης του συστήματος και όχι την επιδίωξη κάποιου «προοδευτικού αθροίσματος». Ακόμη και οι Δούκας-Κατρίνης, που μέσα στο καλοκαίρι μιλούσαν για συγκλίσεις του προοδευτικού χώρου, σήμερα το αποφεύγουν. Ο Δήμαρχος Αθηναίων μάλιστα τόνιζε συνεχώς τη νίκη του στην πρωτεύουσα ως υπόδειγμα συνεργασιών.

Όμως η αδυναμία ουσιαστικού διαχωρισμού από την πολιτική της ΝΔ... κραυγάζει! Οι θολές αναφορές σε «πολιτικές υπέρ των πολλών», «κοινωνική δικαιοσύνη», «συμπεριληπτικότητα» και «χτύπημα της ακρίβειας» δεν λένε τίποτα ουσιαστικό. Στη ΔΕΘ ο Ανδρουλάκης παρουσίασε τους 8 εθνικούς στόχους σύμφωνα με το ΠΑΣΟΚ για: για ισχυρή ελληνική περιφέρεια, για πρόσβαση στη φθηνή και ποιοτική κατοικία για τη νέα γενιά, για ένα σύγχρονο κοινωνικό κρά-

τος στο πλευρό του πολίτη, για μέτρα-ασπίδα έναντι της ακρίβειας και άλλα αντίστοιχα, αναπαράγοντας αντίστοιχα μέτρα που έγιναν σε άλλες χώρες της ΕΕ για μείωση του ΦΠΑ σε προϊόντα διατροφής, επιτροπές ελέγχου, πράσινη ανάπτυξη και νέο ΕΚΑΣ σε συνταξιούχους.

Για να καταλάβουμε το επίπεδο του διαχωρισμού από την κυβερνητική πολιτική, η διαφοροποίηση έγκειται στο ότι σήμερα ο κ. Μητσοτάκης υπόσχεται χαμηλό φόρο στους ιδιοκτήτες κλειστών κατοικιών με μόνη υποχρέωση να διατεθούν προς ενοικίαση για τρία χρόνια, ενώ το ΠΑΣΟΚ προτείνει για δέκα χρόνια. Μάλιστα, κοινός τόπος όλων είναι η σιωπή τους για τα ζητήματα που σχετίζονται με την ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας. Σιωπή που σπάει μόνο για να διατυπωθούν όρκοι πίστης και υπακοής σε ΗΠΑ και ΕΕ.

Έξι οι υποψήφιοι αρχηγοί στη Χαριλάου Τρικούπη, μία κοινή αντιδραστική και δεξιά η πολιτική τους αναφορά. Στα χαρτιά ο σχεδιασμός του οδικού χάρτη για την ολική επαναφορά του ΠΑΣΟΚ δείχνει εύκολος. Η πραγματικότητα όμως της χώρας και του συστήματος της εξάρτησης και εκμετάλλευσης και οι σχεδιασμοί αναδιάταξης των πολιτικών δυνάμεων και της δημιουργίας εναλλακτικού πυλώνα κάθε άλλο παρά εύκολη είναι. Σε κάθε περίπτωση, ο λαός μας τίποτε καλό δεν έχει να περιμένει από αυτές τις εξελίξεις. Το αντίθετο μάλιστα. Έρχονται να ενισχύσουν τη δεξιότερη μετατόπιση του αστικού πολιτικού σκηνικού, συνεχίζοντας και εντείνοντας την επίθεση στα λαϊκά συμφέροντα.

ΚΚΕ

Δυναμώνει η εργατική λαϊκή αντιπολίτευση, κάποιος να της το πει

Με ομιλία του στη Βουλή ο ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ Δημήτρης Κουτσούμπας, με αφορμή το σχέδιο νόμου του υπουργείου Δικαιοσύνης, έκανε εφ' όλης της ύλης κριτική και στα μέτρα της κυβέρνησης που πλήττουν τον λαό, από το επίμαχο νομοσχέδιο μέχρι το ζήτημα των συγχωνεύσεων των σχολείων, των αμοιβών των γιατρών, τον κατώτατο μισθό κ.ά. Το βασικό που διέπει την τοποθέτηση του γραμματέα του ΚΚΕ είναι μια αντίφαση. Από τη μία κριτικάρει τις επιλογές και τα μέτρα της κυβέρνησης και περιγράφει την κακή κατάσταση του λαού, των εργαζομένων και των συνταξιούχων και από την άλλη, σε διάφορα σημεία,

δεν παύει να υπενθυμίζει ότι η αντιπολίτευση στα μέτρα αυτά δυναμώνει και ότι δεν θα αφήσει την κυβέρνηση σε... χλωρό κλαρί. Αυτή η... αντιδιαλεκτική το λιγότερο αντίφαση είναι εξηγήσιμη με το πολιτικό σκεπτικό του ΚΚΕ, αλλά όχι με το δικό μας.

Η βασική αντίληψη που θα έπρεπε να υπάρχει σε ένα κομμουνιστικό κόμμα είναι ότι αν και ο ταξικός συσχετισμός είναι αρνητικός (που είναι), θα πρέπει να μετατοπίζεται προς όφελος των λαϊκών δυνάμεων μέσα από τους αγώνες και τις διεκδικήσεις που θα κερδίζουν. Για το ΚΚΕ δεν ισχύει αυτό, αλλά τα πάντα βρίσκονται κάτω από το πρίσμα των εκλογών και των αποτελε-

σμάτων τους. Έτσι, λοιπόν, μπορεί να εφορμά το κεφάλαιο και οι νόμοι της κυβέρνησης να μην βρίσκουν ουσιαστική αντίδραση λόγω της αποσυγκρότησης και της διάλυσης του λαϊκού εργατικού κινήματος (και σε αυτό φέρει βασική ευθύνη το ΚΚΕ), αλλά αν ανεβαίνει το ΚΚΕ 60.000 ψήφους και μερικές ποσοστιαίες μονάδες στις ευρωεκλογές, τότε η εργατική αντιπολίτευση δυναμώνει. Όπως έχουν αποδείξει και οι πρόσφατες κινητοποιήσεις που ξέσπασαν σε διάφορους κλάδους, όπως φοιτητές, Λαρκο, νόμος Χατζηδάκη κ.λπ., οι κινητοποιήσεις για το ΚΚΕ και τις δυνάμεις του είναι ένα μέσο για να αυξηθεί η εκλογική απήχηση του ΚΚΕ και όχι

ο τρόπος με τον οποίο θα αλλάξει ο ταξικός συσχετισμός. Με τη λογική αυτή οι κινητοποιήσεις που ξεσπάνε έχουν προπαγανδιστικό χαρακτήρα, γίνονται φιέστες και ακτιβισμοί, γιατί δεν υπάρχει καμία εμπιστοσύνη στη λαϊκή πάλη και στο ότι μπορεί να έχει αποτελέσματα. Γι' αυτό και η ΚΝΕ στο πρόσφατο φοιτητικό κίνημα που ξέσπασε είχε μόνοι μέληματα τότε θα κλείσουν οι κινητοποιήσεις, ώσπου τις έκλεισε όταν ψηφίστηκε ο νόμος για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Γι' αυτό και στον αγώνα ενάντια στον νόμο Χατζηδάκη, τα σωματεία που ελέγχει το ΠΑΜΕ έτρεξαν να κάνουν αρχαιρεσίες για να προλάβουν να μην δηλώσουν τα προεδρεία τους

ΣΥΡΙΖΑ

Κρίση και εκφυλισμός στον δρόμο για την εκλογή ηγεσίας

Η αφορία που εξέφρασε σε ραδιοφωνική συνέντευξή του ο πρόεδρος της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, Νίκος Παππάς, σχετικά με το από πού προκύπτει η οξύτητα της εσωτερικής διαμάχης στο κόμμα, τη στιγμή που οι βασικές αντιμαχόμενες πλευρές δεν έχουν ουσιαστικές πολιτικές διαφορές, μπορούμε να πούμε ότι συνοψίζει το πραγματικό πολιτικό περιεχόμενο της εξελισσόμενης αντιπαράθεσης «όλων εναντίον όλων» εντός του ΣΥΡΙΖΑ. Όσο και να ψάξει κανείς εκεί, λοιπόν, διαφορετικές πολιτικές πλατφόρμες και προγραμματικές κατευθύνσεις που να συγκρούονται εν μέσω της κούρσας ανάδειξης του νέου προέδρου, δεν πρόκειται να τις βρει! Και αυτό γιατί είναι δεδομένη η πολιτική γραμμή με την οποία πορευόταν και θα συνεχίσει να πορεύεται ο ΣΥΡΙΖΑ, που δεν είναι άλλη από την πλήρη υποταγή στα συμφέροντα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού.

Γινόμαστε μάρτυρες, επομένως, μιας απολύτως εκφυλιστικής και... εκφυλισμένης διαδικασίας, στην οποία συνωστίζονται μια σειρά από πρόθυμοι να υπηρετήσουν τις «αξίες» και τους στόχους του ντόπιου αστισμού. Αυτό θα αποτελέσει, άλλωστε, και το αληθινό κριτήριο ανάδειξης της επόμενης ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ. Ως εκ τούτου, δίνουν και παίρνουν τα διαπιστευτήρια που κατατίθενται κάθε τρεις και λίγο, από κάθε αντιπαράθετο και με κάθε ευκαιρία, στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο. Την ίδια ώρα, το σάπιο σκηνικό με τις παρασκηνιακές ίντριγκες και τα πισώπλατα μαχαιρώματα συμπληρώνεται με καταγγελίες για «bullying», αντιπαράθεση για τον έλεγχο των οικονομικών του κόμματος, μέχρι και απειλές για δικαστικές προσφυγές και μηνύσεις.

Παράλληλα, η απόστροφη του μέλους της ΠΓ του ΣΥΡΙΖΑ, Κώστα Ζαχαριάδη, σε έτερη ραδιοφωνική συνέντευξη, ότι τα «μαντάτα δεν είναι προβληματικά μόνο για τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ευρύτερα για το πολιτικό σύστημα» αποκαλύπτει και το πραγματικό διακύβευμα τόσο των εξελίξεων στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, όσο και των συνολικότερων διεργασιών

που συντελούνται στον χώρο της λεγόμενης κεντροαριστεράς. Εξηγεί, επίσης, τις ανησυχίες που εξέφρασε μέχρι και ο Μητσοτάκης στη συνέντευξή του στη ΔΕΘ για την πορεία της αντιπολίτευσης. Γιατί το ζητούμενο για τα κέντρα εξουσίας εντός και εκτός της χώρας είναι να προχωρήσει η συγκρότηση του δεύτερου πυλώνα του αστικού πολιτικού σκηνικού, σε μια συγκυρία, μάλιστα, που απαιτούνται ευρύτερες «πλάτες» για τη στήριξη της πολιτικής της εξαθλίωσης και της πολεμικής εμπλοκής, καθώς και η χειραγώγηση των λαϊκών μαζών που αποστοιχίζονται από το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα.

Αποτελεί, βέβαια, ανοικτό ερώτημα, όχι μόνο το αν ο ΣΥΡΙΖΑ έχει πλέον την ικανότητα να πρωταγωνιστήσει σε αυτές τις διεργασίες αναδιαμόρφωσης μιας εναλλακτικής στη ΝΔ κυβερνητικής λύσης, αλλά ακόμα και το αν θα είναι «παρών» ως τέτοιος σε αυτές. Μετά την υπερψήφιση της πρότασης μομφής στον Κασσελάκη από την ΚΕ και την κήρυξη του ως έκπτωτου από την ΠΓ του κόμματος, εξάλλου, οι εξελίξεις στο εσωτερικό του έχουν πάρει τη μορφή χιονοστιβάδας, με όλα τα ενδεχόμενα να έχουν τεθεί επί τάπητος. Μέχρι και το σενάριο μιας νέας σοβαρής διάσπασης που θα οδηγήσει σε συρρίκνωση και... διάλυση δεν μπορεί να αποκλειστεί, μιας και καμία πλευρά δεν είναι διατεθειμένη να αποδεχτεί την υποταγή της στην αντίπαλη σε περίπτωση που ηττηθεί.

Είναι απολύτως ενδεικτικό της κατάστασης που επικρατεί στον ΣΥΡΙΖΑ, καθώς και των ερωτημάτων για το μέλλον του, ότι το τελευταίο διάστημα τα ανοίγματα και τα κλεισίματα του ματιού από την πλευρά στελεχών του προς το ΠΑΣΟΚ πολλαπλασιάζονται ευθέως ανάλογα με τη δημοσκοπική καταβάρθρωση του πρώτου, την ίδια στιγμή που το ΠΑΣΟΚ επιχειρεί να εμφανίζεται ως «σοβαρό» αστικό κόμμα με «πολιτισμένη» εσωκομματική αντιπαράθεση και επιδεικνύει αξιοσημείωτες αντοχές στις δημοσκοπήσεις. Φυσικά, το σίγουρο είναι πως και εκεί κάθε άλλο παρά ρόδινα θα εξελιχθούν οι διαδικασίες μέχρι την εκλογή της νέας ηγεσίας.

Μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, στον ΣΥΡΙΖΑ έχουν δηλώσει ότι ενδιαφέρονται να θέσουν υποψηφιότητα για την προεδρία ο Πολάκης, ο Γκλέτσος και ο Φαραντούρης, ενώ αναμένεται μέσα στις επόμενες ημέρες να μπει στην κούρσα επίσημα και ο Κασσελάκης και να ανακοινωθεί η υποψηφιότητα από την πλευρά των «87». Φαίνεται, επίσης, να έχουν σχεδόν «κλειδώσει» οι ημερομηνίες 1-3 Νοεμβρίου για το έκτακτο συνέδριο, που θα επισημοποιήσει τις υποψηφιότητες και 24 Νοεμβρίου για τις εσωκομματικές εκλογές, με τον δεύτερο γύρο, εφόσον χρειαστεί, στη 1 Δεκεμβρίου.

Ενόψει της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ το Σάββατοκύριακο 21-22 Σεπτεμβρίου, που θα οριστικοποιήσει το χρονοδιάγραμμα των εσωκομματικών διαδικασιών, η δήλωση της Γεροβασίλη για το ενδεχόμενο επιστροφής του Τσίπρα, που όμως «δεν θα μπορούσε να συμβεί αύριο το πρωί», είναι αποκαλυπτική των διεργασιών που εξελίσσονται για ευρύτερα σχήματα της κεντροαριστεράς, μέσα στα οποία θα μπορούσε να βρει τη θέση του ό,τι απομένει από τον ΣΥΡΙΖΑ. Σε κάθε περίπτωση, είναι φανερό πλέον ότι η «ανορθο-

γραφία» ενός κόμματος με ευρωκομμουνιστικές καταβολές, που πάτησε στη μεγάλη λαϊκή αγανάκτηση της περιόδου 2010-2012 για να αναδειχτεί στη διακυβέρνηση και να εξελιχθεί σε φορέα της αστικής πολιτικής, για κάποια κέντρα εξουσίας θεωρείται πως έχει απολέσει την όποια χρησιμότητα είχε σε μια προηγούμενη φάση, που κατ' ανάγκη αξιοποιήθηκε. Οι εξελίξεις που θα δείξουν αν αυτές οι μερίδες έχουν δίκιο.

Όποια και να είναι η έκβαση της κοκορομαχίας για την καρέκλα που διεξάγεται στην αστική αντιπολίτευση, όμως, το σίγουρο είναι ότι ο λαός θα βγει χαμένος, αν εγκλωβιστεί σε διεργασίες αντιδραστικές και εχθρικές προς τα συμφέροντά του. Σε πείσμα της προσπάθειας που γίνεται για το αντίθετο, κάθε άλλο παρά πρέπει να «στεναχωρηθεί» για την κρίση της αστικής αντιπολίτευσης. Οφείλει να γυρίσει την πλάτη σε όσους θέλουν να εκμεταλλευτούν τη δυσάρεσκέα του και να συγκροτήσει τις δυνάμεις του για τις μεγάλες μάχες που βρίσκονται μπροστά, όποιον διαχειριστή της αστικής πολιτικής και αν έχει απέναντί του.

στο ΓΕΜΗΣΟΕ.

Ο βασικός, όμως, λόγος που το ΚΚΕ αναπαράγει όπου σταθεί και όπου βρεθεί αυτή την αντίφαση είναι για να κρύψει τις πολύ σημαντικές ευθύνες που έχει για την αποσυγκρότηση και τη διάλυση του εργατικού κινήματος. Οι δυνάμεις του ΚΚΕ στο συνδικαλιστικό κίνημα έχουν πρωτοκαθεδρία σε αρκετά

εργατικά κέντρα και σωματεία. Η τοποθέτηση των συνδικαλιστικών δυνάμεων που πρόσκεινται στο ΚΚΕ είναι παρόμοια. Λίγο πολύ οι συνδικαλιστές του ΚΚΕ πάνε στους εργασιακούς χώρους και στους εργαζόμενους και βαφτίζουν το άσπρο μαύρο. Μιλάνε για την ανεπίθεση των εργαζομένων που εξελίσσεται, για το ΠΑΜΕ που έχει καταφέρει

δεκάδες νίκες, για τα σωματεία και τα συνδικάτα που βρίσκονται σε φάση ανάπτυξης και κερδίζουν δεκάδες συλλογικές συμβάσεις. Παρουσιάζουν τα ανεβασμένα εκλογικά αποτελέσματά τους στα σωματεία και τα εργατικά κέντρα σαν ανατροπή των συσχετισμών και άλλα τέτοια παρόμοια πολλά. Τι κι αν, βέβαια, όλα αυτά γίνονται έξω από τους πραγματικούς αγώνες και την πραγματική συγκρότηση των σωματείων; Τι κι αν τα εκλογικά αποτελέσματα που ευαγγελίζονται προκύπτουν όχι από την πραγματική συμμετοχή εργαζομένων των κλάδων, αλλά από διαδικασίες που τραβιούνται από τα μαλλιά και κρατάνε ...εβδομάδες (!) με οδηγό την αστική νομιμότητα και τους συνδικαλιστικούς νόμους του κράτους; Πρόκειται, δηλαδή, για μια ψεύτικη εικόνα, που προσπαθεί με χίλιους δυο τρόπους να αποκρύψει το ουσιαστικό. Ότι αυτός ο πολιτικός φορέας και οι δυνάμεις του δεν θα φτάσουν καμία σύγκρουση για κανένα δικαίωμα ως το τέλος, γιατί δεν πιστεύουν ότι οι πλατιές μάζες των ερ-

γαζομένων έχουν τη δύναμη να το κάνουν. Γι' αυτό έχουν αντικαταστήσει την έννοια του κινήματος με το κόμμα και τις δυνάμεις του, γιατί δεν πιστεύουν στην ανάπτυξη του κινήματος, αλλά στην ανάπτυξη του δικού τους κομματικού φορέα. Αυτή είναι και η περίφημη αλλαγή συσχετισμών στην οποία αναφέρεται το ΚΚΕ και οι δυνάμεις του, η εκλογική καταγραφή ενός αλλού συσχετισμού στις εκλογές, αλλά και στα σωματεία, η οποία θα «νομιμοποιεί» την όποια αλλαγή σε πολιτικό επίπεδο. Αυτούσια, δηλαδή, η λογική του ρεφορμισμού και της υποταγής στην αστική νομιμότητα.

Αυτή η πολιτική αντίληψη που υπηρετεί το ΚΚΕ και οι δυνάμεις του εξορισμού δεν θα μπορέσει ποτέ να δημιουργήσει κίνημα ανατροπής της επίθεσης. Το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να σπείρουν αυταπάτες στον λαό για το πού πρέπει να κατευθύνει την πάλη του, αλλά και να τον εγκλωβίσουν σε μια αστική, εκλογική αντίληψη. Σε αυτό τα πάνε μια χαρά ως τώρα.

Έργαζόμενοι στην Boeing Σε απεργιακό αγώνα για πραγματικές αυξήσεις

Οι εργαζόμενοι της Boeing βρίσκονται σε αγωνιστικό αναβρασμό εδώ και αρκετούς μήνες, ώστε να πετύχουν 40% αύξηση στους μισθούς με την υπογραφή της νέας συλλογικής σύμβασης εργασίας. Η αρχική πρόταση της διοίκησης για 12% έπεσε στο κενό αλλά έκανε φανερές τόσο τις προθέσεις της εργοδοσίας, όσο και την αποφασιστικότητα των εργαζομένων να διεκδικήσουν αυξήσεις που ν' ανταποκρίνονται στις ανάγκες τους και το υψηλό κόστος ζωής. Μετά από εβδομάδες διαπραγματεύσεων, με μέλη της κυβέρνησης Μπάιντεν να τις παρακολουθούν, η διοίκηση της Boeing αύξησε την πρόταση στο 25%, ώστε να εξασφαλίσει την υποστήριξη της ηγεσίας του συνδικάτου. Η προκαταρκτική συμφωνία Boeing και συνδικάτου θεωρήθηκε «ιστορική» αλλά, ευτυχώς, απ' τους εργαζόμενους αντιμετωπίστηκε ως «ιστορικός» συμβιβασμός και ξεπούλημα.

Το 94% των μελών της Διεθνούς Ένωσης Μηχανικών και Εργατών Αεροδιαστημικής (IAM) απέρριψε την πρόταση και το 96% ψήφισε υπέρ της απεργίας. Την Παρασκευή 13/9, 30.000 εργάτες σταμάτησαν την παραγωγή στα εργοστάσια του Σιάτλ και του Πόρτλαντ και ξεκίνησαν απεργία διαρκείας. Μαζί και αποφασιστικά δηλώνουν ότι «θα κάνουν ό,τι πρέπει για να πάρουν αυτό που είναι δίκαιο», καταγγέλλοντας τη στάση της ηγεσίας του συνδικάτου και συνεχίζοντας την απεργία για πέμπτη ημέρα την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές. Κάθε μέρα απεργίας κοστίζει στην Boeing 100 εκατομμύρια, εντείνον-

τας την πορεία αποσταθεροποίησής της μετά και τα δύο θανατηφόρα αεροπορικά δυστυχήματα που προκλήθηκαν από κενά ασφαλείας σε αεροσκάφη της.

Απ' την πρώτη στιγμή που οι εργαζόμενοι εξέφρασαν την αντίθεσή τους στην πρόταση, στελέχη της διοίκησης έτρεξαν να τρομοκρατήσουν και να διασπάρουν τους εργαζόμενους «με το γάντι» δηλώνοντας ότι καλύτερη συμφωνία δε θα μπορούσαν να αποσπάσουν κι ότι η καταψήφιση της συμφωνίας και μια απεργία θα τους έστελνε σ' ένα μονοπάτι που κανείς δεν κερδίζει. Στην πραγματικότητα, έτρεξαν να υπερασπιστούν το κέρδος και την αδηφάγα φύση του κεφαλαίου. Μπροστά στην αποφασιστικότητα των εργαζομένων, τη μαζικότητα της απεργίας και την πρόθεση των απεργών να μην υποχωρήσουν απ' τα δίκαια αιτήματά τους, η εργοδοσία ξεκίνησε να ξεδιπλώνει το οπλοστάσιό της. Με μήνυμα προς τους εργαζόμενους ο οικονομικός διευθυντής ενημέρωσε ότι παγώνουν οι προσλήψεις, ενώ ενδέχεται στις επόμενες εβδομάδες να τεθούν σε διαθεσιμότητα εργαζόμενοι της εταιρίας.

Είναι γεγονός ότι η αποσυγκρότηση του εργατικού κινήματος διεθνώς δημιουργεί δεδομένα και δίνει έδαφος στο κεφάλαιο να εξαπολύει με λύσσα την επίθεσή του. Σε κάθε μεριά της Γης, το κεφάλαιο προσπαθεί να διαλύσει το δικαίωμα στη δουλειά, να απομακρύνει τους εργαζόμενους απ' τις συλλογικές διαδικασίες πάλης, να διαμορφώσει τη συνείδηση του εργαζόμενου σκλάβου, του εργαζόμενου βορά στις ορέξεις της εργοδοσίας. Χρησιμοποιεί ένα ευρύ

φάσμα εργαλείων καταστολής αγώνων - απειλές, διασπαστικές πρακτικές, ποινικοποίηση και προσπάθειες ελέγχου και διάλυσης του ταξικού συνδικαλισμού. Από κοντά, οι λογικές της ήττας, του συμβιβασμού και της απογοήτευσης, του ρεαλισμού της υποταγής του ρεφορμιστικού συνδικαλισμού - που καταλήγει εργοδοτικός -, η λογική του λιγότερου κακού, δημιουργούν ανεμπιστοσύνη στους αγώνες και συνθήκες που δυσκολεύουν την οργάνωση και την πάλη των εργαζομένων.

Γεγονός είναι επίσης ότι, παρότι ο συσχετισμός γέρνει προς τη μεριά του συστήματος της εκμετάλλευσης, οι εργαζόμενοι της Boeing κατάφεραν ν' αναγκάσουν τη διοίκηση να ξαναμπει σε διαπραγματεύσεις. Κάθε φορά που

οι εργαζόμενοι οργανώνονται και συσπειρώνονται στα δίκαια ταξικά τους αιτήματα, που διεκδικούν το δικό τους με αγώνες μαζικούς, κάνουν ένα μεγάλο βήμα μπροστά. Κάθε φορά που δεν υποκύπτουν στους εκβιασμούς και τις απειλές της εργοδοσίας, διαμορφώνουν καλύτερους όρους για την πάλη τους. Κάθε φορά που κλείνουν τα αυτιά τους στις σειρήνες της υποταγής μπορούν να συγκροτηθούν σε πιο στέρεα ταξική βάση και να ξεχωρίσουν τους ψεύτικους «φίλους». Ο αγώνας των εργαζομένων στην Boeing και οι εργατικοί αγώνες που ξεσπούν από άκρη σε άκρη του πλανήτη δείχνουν ότι ο μόνος νικηφόρος δρόμος για τον κόσμο της δουλειάς είναι η ανειρήμευτη πάλη με το κεφάλαιο.

Το... άγχος της ΓΣΕΕ

Πιστή στην τακτική που ακολουθεί τα τελευταία χρόνια η ηγεσία της ΓΣΕΕ και για να καλύψει την πλήρη ανυπαρξία της, αρκείται στη δημοσίευση ερευνών σχετικά με τις εργασιακές και μισθολογικές συνθήκες στη χώρα. Μια τέτοια έκθεση για την εντατικοποίηση στους χώρους εργασίας σχολιάστηκε από συμβούλους του Ινστιτούτου Εργασίας (ΙΝΕ), που χρειάστηκαν την έρευνα για να ανακαλύψουν ότι οι εργαζόμενοι καλούνται να επωμιστούν περισσότερα βάρη σε λιγότερο χρόνο δουλειάς.

Διαπιστώνεται λοιπόν πως το 56% των εργαζομένων «αδυνατούν να ελέγξουν τη ροή της διαδικασίας και είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν σε σφιχτές προθεσμίες», κάτι που δημιουργεί στρεσογόνο κλίμα και υψηλό κίνδυνο για την ψυχική υγεία.

Χωρίς κανείς να υποτιμά την αναφορά στη σημασία που έχει το εργασιακό άγχος για την καθημερινότητα των εργαζομένων, η έκθεση στοχευμένα επικεντρώνει εκεί και όχι στα εκατοντάδες εργατικά ατυχήματα που προκύπτουν απ' την πίεση και την εντατικοποίηση στους χώρους δουλειάς και την κατάργηση βασικών εργασιακών δικαιωμάτων. Ακόμα κι έτσι όμως, οι εργατοπατέρες δεν σταματούν εκεί αλλά προχωρούν και σε «πρωτότυπες»

προτάσεις για την αντιμετώπιση του άγχους.

Απ' τη μια καλούν τις επιχειρήσεις «να ενημερώνουν τους εργαζόμενους για τους κινδύνους που υπάρχουν, να λειτουργούν προς την κατεύθυνση της πρόληψης και της διαχείρισης συγκρούσεων και να διαμορφώνουν συνεργατικές σχέσεις», λες και δεν είναι η ίδια η εργοδοσία που ξεχειλώνει τα ωράρια, που επιβάλλει τα 10ωρα και 12ωρα και απαιτεί όλο και πιο εντατικούς ρυθμούς δουλειάς.

Η «φαινή» πρόταση όμως αφορά τους εργαζόμενους και την υποστήριξή τους απ' το «Δίκτυο Πληροφόρησης και Συμβουλευτικής Εργαζομένων και Ανέργων του Ινστιτούτου της ΓΣΕΕ» με κατεύθυνση την ατομική φροντίδα (ιατρική παρακολούθηση, σωματική άσκηση), τις δραστηριότητες αναψυχής και την ανάπτυξη γνωστικών δεξιοτήτων.

Η όλη κουβέντα θα ήταν για γέλια αν δεν ήταν εξοργιστική και δεν αφορούσε τους ολοένα και χειρότερους όρους με τους οποίους έρχονται αντιμέτωποι η εργατική τάξη κι ο λαός. Συνθήκες υπερεκμετάλλευσης, εξαντλητικά ωράρια σε συνδυασμό με την πλήρη απουσία μέτρων προστασίας και καταπάτηση κάθε εργασιακού και συνδικαλιστικού δικαιώματος. Μπρο-

στά σ' αυτά, η ξεπουλημένη ηγεσία προτείνει την ταξική συνεργασία με «συνεργατικές σχέσεις» και δίνει συμβουλές «αυτογνωσίας και αυτοβελτίωσης», ξεπερνώντας ακόμα και τον χειρότερο εαυτό της, βουλιάζοντας περισσότερο τον επίσημο συνδικαλισμό στην καταράκλα του.

Είναι γνωστό σ' όλους όσους -έστω και στοιχειωδώς- έχουν ασχοληθεί με τον συνδικαλισμό πως, εδώ και δεκαετίες, η διοίκηση της ΓΣΕΕ έχει πάρει οριστικό διαζύγιο απ' τα εργατικά συμφέροντα. Το μόνο που την αφορά είναι το πώς θα κερδίσει πόντους και θα πλασαριστεί καλύτερα στη διεκδίκηση ρόλου κυβερνητικού και συστημικού συνομιλητή. Σ' αυτή τη βάση εκφράζει και την «απογοήτευσή» της για την

απουσία των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα απ' τις εξαγγελίες Μητσοτάκη στη ΔΕΘ και επιμένει για την επαναφορά της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΕΓΣΣΕ) και του προσδιορισμού του κατώτατου μισθού απ' τις τρίτοβάθμιες οργανώσεις εργαζομένων και εργοδοτών.

Οι συλλογικές συμβάσεις όμως, οι πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, η διεκδίκηση μέτρων ουσιαστικής ασφάλειας και ανθρώπινων όρων δουλειάς δεν χρειάζονται τη συνδιαλλαγή και τη συνεργασία με το σύστημα και τους εκφραστές του. Είναι ζητήματα ταξικής πάλης, συγκρότησης της εργατικής τάξης και των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, είναι ζητήματα οργάνωσης και αγώνα.

Ειδικές Οικονομικές Ζώνες Ξανά στο τραπέζι των συζητήσεων

Στα πλαίσια της ΔΕΘ, τόσο ο πρωθυπουργός όσο και αρκετά στελέχη και υπουργοί της κυβέρνησης, αναφέρανε σε ομιλίες τους τη δημιουργία ειδικής οικονομικής ζώνης (ΕΟΖ) στην Θεσσαλονίκη.

Οι ΕΟΖ είναι μια μοντέρνα εκδοχή των παλιών αποικιών. Είναι κράτος εν κράτη. Δηλαδή μέρος της εδαφικής επικράτειας ενός κράτους εκχωρείται σε ιδιώτες επενδυτές με:

- ειδικό εργασιακό καθεστώς: δεν ισχύει η εργατική νομοθεσία που εφαρμόζεται στην υπόλοιπη χώρα, δεν ισχύουν συμβάσεις εργασίας, μισθολογικά, ασφαλιστικά και λοιπά δικαιώματα,
- ειδικό φορολογικό καθεστώς για τους επενδυτές, εργοδότες, κεφάλαιο: μείωση έως και 50% στην φορολογία, και
- ειδικό διοικητικό καθεστώς για επιχειρήσεις, προκειμένου να το αξιοποιήσουν προς όφελός τους.

Στα λόγια, οι στόχοι των χωρών που δημιουργούν ΕΟΖ στο έδαφός τους είναι η επέκταση και ο εκσυγχρονισμός της οικονομίας μέσω των επενδύσεων, η εισαγωγή τεχνολογίας και η δημιουργία θέσεων εργασίας. Στην πράξη και οι τρεις στόχοι αναιρούνται.

Το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις που λειτουργούν εντός των ΕΟΖ χρησιμοποιούν εισαγόμενες πρώτες ύλες χωρίς δασμούς, αξιοποιούν τη φορολογική ασυλία και δεν πληρώνουν σχεδόν καθόλου φόρους, σε συνδυασμό με τη χαμηλή διασύνδεσή τους με την εγχώρια οικονομία, δείχνει ότι το όφελος για

την οικονομία της φιλοξενούσας χώρας είναι μηδαμινό.

Έτσι και όσον αφορά στη χώρα μας, οι κυβερνώντες ξαναφέρνουν στο προσκήνιο κάτι που συζητιέται πριν απ' το 2012, όταν η χώρα είχε ήδη μπει στον κύκλο των μνημονίων και των δεσμεύσεων σε ΔΝΤ και ΕΕ. Ο πρώτος που έκα-

νε αναφορά στις ΕΟΖ ήταν ο τότε Γερμανός υφυπουργός Οικονομικών Στέφαν Κάπφερερ, το καλοκαίρι του 2011, για να ακολουθήσουν παρόμοιες δηλώσεις απ' τον Όλι Ρεν και τον Μάρτιν Σουλτζ. Εντός του 2012 η συζήτηση εντάθηκε, με τον υπουργό Ανάπτυξης Κωστή Χατζηδάκη (ναι, ο γνωστός) να προτείνει «ζώνες με ειδικά φορολογικά και διοικητικού χαρακτήρα κίνητρα». Σε ομιλία του στο Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης το 2012, αναφέρει: «Οι Ειδικές Οικονομικές Ζώνες μπορούν να δώσουν ώθηση στην οικονομία. Οι συγκεκριμένες γεωγραφικές περιοχές θα υπόκεινται σε ένα πλαίσιο ελεύθερης αγοράς, το οποίο φυσικά θα λειτουργεί κάτω από διαφορετικούς νόμους όσον αφορά τις εργασιακές σχέσεις και το καθεστώς φορολογίας. Το σχέδιο της κυβέρνησης περιλαμβάνει συγκεκριμένα το ενδεχόμενο πλήρους φοροαπαλλαγής για τις επιχειρηματικές δραστηριότητες που θα αναπτύσσονται εντός των Ειδικών Οικονομικών Ζωνών. Παράλληλα, προβλέπεται κι ένα ειδικό καθεστώς για την αμοιβή όσων θα εργάζονται στις ΕΟΖ, η οποία θα είναι ανάλογη με την παραγωγικότητα».

Η σχετική στασιμότητα που έχει παρέλθει στη συζήτηση, οφειλόμενη πιθανότατα στον διεθνή ανταγωνισμό, δεν αναιρεί τη σημασία που έχουν οι προτάσεις που κατατίθενται. Ίσως τώρα είναι η «κατάλληλη» στιγμή να παραχωρήσει η κυβέρνηση στο κεφάλαιο.

Όπως είναι φυσικό, οι περιοχές που προσφέρονται περισσότερο για την επιτυχία του σχεδίου είναι αυτές που παρουσιάζουν την υψηλότερη ανεργία. Για τη Θεσσαλονίκη, οι συζητήσεις γίνονται για τη δημιουργία ΕΟΖ στη δυτική της πλευρά. Το ήδη υποβαθμισμένο κομμάτι της πόλης, με τα μεγάλα ποσοστά ανεργίας αλλά και τον μεγάλο αριθμό εγκαταστημένων μεταναστών είναι το «κατάλληλο» μέρος για ένα τέτοιο εγχείρημα. Φτηνό εξ αρχής εργατικό δυναμικό, εγκαταστάσεις και υποδομές που έχει πληρώσει ο ελληνικός λαός θα παραχωρηθούν στο ξένο αλλά και στο ντόπιο κεφάλαιο.

Η εργατική τάξη δεν έχει να περιμένει κάτι καλό απ' όλα αυτά. Είναι αναγκαία η αντίσταση όλων των εργαζόμενων απέναντι στην εκμετάλλευση χωρίς όρια που μας ετοιμάζουν. Η οργάνωση στα σωματεία, η πάλη και η διεκδίκηση καλύτερων συνθηκών δουλειάς και ζωής είναι ο μόνος δρόμος που πρέπει να βαδίσουμε.

Στον αέρα εκατοντάδες ξενοδοχοϋπάλληλοι μετά την πτώχευση της γερμανικής FTI

Εκρέμαστοι εξακολουθούν να βρίσκονται οι 250 εργαζόμενοι του ξενοδοχείου LAMBRANDA MARINE AQUA PARK στην Κω, το οποίο έπαυσε τη λειτουργία του στις 15/6. Η χρεοκοπία του γερμανικού ομίλου FTI συμπάρεσε τις θυγατρικές του, μεταξύ των οποίων και τη Meeting Point Hellas, που δραστηριοποιείται σε αρκετά νησιά της χώρας και απασχολεί πολλές εκατοντάδες εργαζόμενους σε ξενοδοχεία και τουριστικά πρακτορεία. Το μεγαλύτερο πρόβλημα φαίνεται πως αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι του συγκεκριμένου ξενοδοχείου στην Κω, αφού εδώ και τρεις μήνες βρίσκονται σε καθεστώς ομηρίας, με την εργοδοσία να μην ξεκαθαρίζει τι θα γίνει με τη σύμβαση εργασίας τους, η οποία παραμένει ενεργή και για τους περισσότερους λήγει στις 30/9, ενώ υπάρχουν και εργαζόμενοι με συμβάσεις αορίστου χρόνου.

Το «θαύμα» του τουρισμού φαίνεται για ακόμη μια φορά πόσο σαθρό είναι και η «βαριά βιομηχανία» της χώρας πόσο ασήκωτη είναι για τις πλάτες εκατοντάδων εργαζόμενων που καταμεσής της τουριστικής σεζόν βρέθηκαν ξεκρέμαστοι, χωρίς εισόδημα και με αδυναμία να βρουν αλλού δουλειά. Αλλά και για όσους βρέθηκαν θέσεις εργασίας, είναι δεδομένοι οι εκβιασμοί που τέθηκαν απ' τους εργοδότες, για να δεχτούν τις χειρότερες συνθήκες, πατώντας

πάνω στην απελπισία και την ανάγκη για επιβίωση. Σαν να μην έφταναν οι απάνθρωποι όροι δουλειάς που ούτως ή άλλως έχουν επικρατήσει στον κλάδο του τουρισμού, επιπλέον οι εργαζόμενοι βρίσκονται αντιμέτωποι με την επισφάλεια και την αγωνία του τι μέλει γενέσθαι. Η εργοδοσία του ξενοδοχείου που συνήθιζε να ονομάζει «οικογένεια» τους υπαλλήλους της, φαίνεται περίττρανα πόσο δεν τους υπολογίζει, αρνούμενη να δώσει απαντήσεις.

Κυβέρνηση και κεφάλαιο αντιμετωπίζουν τους εργαζόμενους σαν αναλώσιμο υλικό, χρήσιμο μόνο για όσο διάστημα μπορούν να το ξεζουμίζουν. Αυτή τη στιγμή οι εργαζόμενοι κινδυνεύουν να χάσουν μέχρι και το εποχικό επίδομα ανεργίας, αφού δεν έχουν συμπληρώσει τα απαιτούμενα έτη. Ένα επίδομα ήδη πετσοκομμένο, το οποίο, παρ' όλο που αποτελεί το μόνο εισόδημα των εποχικών υπαλλήλων μέχρι την επόμενη τουριστική σεζόν, δεν καλύπτει καν όλο το διάστημα της ανεργίας. Καθόλου τυχαίο δεν είναι βέβαια, το χτύπημα του δικαιώματος αυτού, σε μια περίοδο που ανοίγεται νέος γύρος επίθεσης στο δικαίωμα του επιδόματος ανεργίας, αλλά και συνολικά στα δικαιώματα των ανέργων. Ίσα ίσα τέτοιες περιπτώσεις αξιοποιούνται σαν παρακαταθήκη απ' το σύστημα για να προχωρήσει την επίθεσή του και να παγιώσει την αντίληψη πως η

επιβίωση των ανέργων είναι ατομική υπόθεση. Γι' αυτό και η καθυστέρηση της ομοσπονδίας ν' αναδείξει το ζήτημα αυτό είναι τουλάχιστον προβληματική, όπως και το γεγονός πως οι ενέργειές της εξαντλούνται σ' ένα υπόμνημα στη ΔΥΠΑ, χωρίς να έχει κινητοποιηθεί για τη διασφάλιση συνολικά των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων ήδη απ' όταν έγινε γνωστό το λουκέτο του ξενοδοχείου.

Η δυσμενής κατάσταση στην οποία έχουν βρεθεί οι εργαζόμενοι στην Κω αναδεικνύει τις καταστροφικές συνέπειες της εξάρτησης της χώρας απ' το ξένο κεφάλαιο και πόσο στον αέρα βρίσκονται τα διάφορα κυβερνητικά αφηγήματα περί ανάπτυξης. Πόσο μάλλον σε συνθήκες γενικευμένης οικονομικής κρίσης, αστάθειας και λουκέτων. Δεν είναι καν βέβαιο το αν και τότε θα αποζημιωθούν οι εργαζόμενοι, αφού παραμένει σε ισχύ η μνημονιακή διάταξη που για τη χώρα μας προβλέπει πως, σε περιπτώσεις πτώχευσης, οι τελευταίοι που αποζημιώνονται είναι οι εργαζόμενοι, αφού προηγούνται οι τράπεζες και το κράτος! Το δικίο όμως το έχουν οι εργαζόμενοι και γι' αυτό θα πρέπει να παλέψουν και να διεκδικήσουν πλήρη αποζημίωση και διασφάλιση όλων των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων τους.

Η αντεργατική πολιτική τσακίζει τη ζωή μας

Οι εργαζόμενοι να συγκροτήσουμε τον αγώνα μας

Το αδιέξοδο που βιώνει η τεράστια πλειοψηφία του εργαζόμενου λαού δεν κρύβεται. Η «επιστροφή στην κανονικότητα» της κυβέρνησης σήμαινε «κανονικοποίηση» μιας άθλιας καθημερινότητας, στη δουλειά και γενικότερα. Τα χτυπήματα στα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα που κατάφεραν μια σειρά νομοθετικές παρεμβάσεις, έφραξαν το ενδεχόμενο υπαναχώρησης απ' όσα κέρδισε το κεφάλαιο κι η εργοδοσία την περίοδο των μνημονίων και της «εποπτείας», που ουσιαστικά δεν τελείωσε ποτέ. Απ' τον «αναπτυξιακό» νόμο Βρούση και τις ΠΝΠ επί κορονοϊού, μέχρι το αντεργατικό έκτρωμα Χατζηδάκη, το συμπλήρωμα Γεωργιάδη και το «μίνι» ασφαλιστικό (και οπωσδήποτε δεκάδες επιμέρους χτυπήματα σε μια σειρά κλάδους), το σύστημα δεν νομιμοποίησε απλά τους προϋπάρχοντες όρους εργασιακού μεσαίωνα, αλλά έφτιαξε το έδαφος για ακόμα χειρότερους, σε ακόμα περισσότερους εργαζόμενους.

Η υποταγή των συνδικαλιστικών ηγεσιών, όχι μόνο δεν απέτρεψε την ως τώρα πορεία, που αποτυπώνεται ακόμα και σε επίσημα στοιχεία (μεταξύ αυτών κι η αύξηση της μετανάστευσης προς Ευρώπη και ΗΠΑ), αλλά διασφαλίζει (για το σύστημα) ότι οι εργαζόμενοι δεν θα βρουν κανένα «έτοιμο» όπλο για ν' αντισταθούν στα χειρότερα, πόσο μάλλον να διεκδικήσουν τα καλύτερα. Απ' την πλευρά της κυβέρνησης, πάντως, είναι δεδομένο ότι θα κινηθεί στην ίδια ρότα:

- **Των μισθών πείνας.** Η ακρίβεια θα συνεχίσει, διαβρώνοντας καθημερινά το εργατικό εισόδημα. Ο Μητσοτάκης, μέσω ΔΕΘ, αναφέρθηκε αποκλειστικά στον κατώτατο, μιλώντας για αύξηση τον Απρίλη, πάντα στην ευχέρεια της κυβέρνησης. Οι «εκτιμήσεις» περί εκτίναξης του μέσου μισθού το 2027 αποτελούν παραμύθια, καθώς οι συλλογικές συμβάσεις, ο βασικός μηχανισμός αύξησης των μισθών, είναι υπονομευμένους από χίλιες μεριές. Στην ουσία, προωθείται ενός τύπου «ενιαίο μισθολόγιο» για τον ιδιωτικό τομέα, συμπιέζοντας όλο και μεγαλύτερο μέρος στο επίπεδο του κατώτατου. Ταυτόχρονα, για τους εργαζόμενους στο δημόσιο δεν προβλέπεται καμία αύξηση, παρά μόνο η κάλυψη της διαφοράς για όσους βρεθούν πλέον κάτω κι απ' τον κατώτατο μισθό.

- **Του χτυπήματος της κοινωνικής ασφάλισης.** Η μείωση των ασφαλιστικών εισφορών για περίθαλψη δένει με το χτύπημα του δικαιώματος σε δωρεάν περίθαλψη και φάρμακα για όλους όταν την έχουν ανάγκη. Ελαττώνει τις εργοδοτικές εισφορές (που βέβαια προκύπτουν κι αυτές απ' την κλεμμένη υπεραξία), για να δηλώσει την κατεύθυνση ότι η «υποχώρηση» του κεφαλαίου απέναντι στην εργατική τάξη και τους εργαζόμενους αρχίζει και τελειώνει στην καταβολή αμοιβής όταν εκμεταλλεύεται την εργατική τους δύναμη. Όταν «χαλάσουν», ασ κόψουν τον λαιμό τους. Το ίδιο κι όταν γεράσουν, γι' αυτό κι εντείνεται η πίεση σε συνταξιούχους να επιστρέψουν στη δουλειά και η συζήτηση για αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης.

- **Του τσακίσματος των ανέργων.** Στην ίδια λογική με την παραπάνω, το σύστημα θέλει να ξεμπερδέψει με την όποια προστασία απ' την ανεργία, που το ίδιο παράγει και χρησιμοποιεί. Το επίδομα ανεργίας, που σχεδιάζουν να περιορίσουν με το νομοσχέδιο που ετοιμάζεται, δεν αποτελεί κάποια «επιδοματική πολιτική», αλλά ακριβώς τη συλλογική κατάκτηση του δικαιώματος ένας εργαζόμενος να ζει και όταν πετάγεται στην ανεργία. Η κυβέρνηση επιδιώκει ν' αυξήσει τον εκβιασμό για αποδοχή των χειρότερων όρων δουλειάς (με γνωστές τις γκρίνιες της εργοδοσίας ότι «δεν βρίσκει» εργαζόμενους), αλλά και να διασφαλίσει ότι δεν πρόκειται ν' αυξήσει τις δαπάνες για επίδομα ανεργίας ακόμα κι αν αυτή αυξηθεί απότομα. Σενάριο καθόλου απίθανο καθώς η κρίση εντείνεται στο πλαίσιο της όξυνσης των συνολικών ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών.

Το μόνο που υπόσχεται η κυβέρνηση είναι «ανάπτυξη», πάντα με τις πλάτες (και υπό την αίρεση) των ιμπεριαλι-

στών. Έχει γίνει όμως καθαρό ότι αυτή η «ανάπτυξη», ακόμα κι όταν έρχεται και δεν είναι απλά ελπίδα και παρακάλι της εξαρτημένης άρχουσας τάξης της χώρας, καθόλου δεν συνεπάγεται βελτίωση για τους εργαζόμενους. Τα αδιανόητα κέρδη, για παράδειγμα, της Μότορ Όιλ την τελευταία διετία καθόλου δεν διασφάλισαν ανθρώπινους κι ασφαλείς όρους δουλειάς, παρότι δόθηκαν και αυξήσεις και μπόνους.

Η εργατική τάξη κι οι εργαζόμενοι μπορούν να βελτιώσουν τη θέση τους μόνο με τη συλλογική πάλη τους. Στη συγκρότηση των όρων αυτής της πάλης πρέπει να συμβάλουν κι όσοι αναφέρονται στο κίνημα. Οι προθέσεις των συνδικαλιστικών ηγεσιών είναι ξεκάθαρες κι αποτελούν τροχοπέδη. Μπροστά στην επικείμενη κατάθεση αντι-ασφαλιστικού νομοσχεδίου, η ΓΣΕΕ αποφάσισε από τώρα ότι η μόνη απεργία που διατίθεται να καλέσει είναι τον Νοέμβρη, για τον προϋπολογισμό. Η ΑΔΕΔΥ επίσης αρκείται σε δικαστικές αυταπάτες

για να λέει ότι «κάτι κάνει», κι ας μη φέρνουν κανένα αποτέλεσμα, αντίθετα εμποδίζουν το ξεκαθάρισμα του ρόλου της αστικής δικαιοσύνης, που δείχνει ξανά και ξανά τα δόντια της απέναντι στους εργατικούς αγώνες. Οι εργαζόμενοι όμως εξακολουθούν να έχουν ανάγκη μαζικούς αγώνες, τόσο σε κάθε χώρο, όσο και συνολικά απέναντι στην αντεργατική πολιτική και τη μορφή που παίρνει κάθε φορά.

- Όχι στο αντι-ασφαλιστικό νομοσχέδιο και το πετσόκομμα του επιδόματος ανεργίας!

- Συλλογικές συμβάσεις με πραγματικές αυξήσεις!

- Ανθρώπινοι όροι δουλειάς! Δουλειά με ουσιαστική ασφάλεια!

- Ελεύθερος συνδικαλισμός, ανεξάρτητος από κράτος και εργοδοσία! Όχι στις διώξεις!

Έκρηξη στη Μότορ Όιλ

Το κεφάλαιο ρισκάρει τη ζωή των εργατών για τα κέρδη του

Από καθαρή τύχη δεν θρηνήσαμε θύματα απ' τις εκρήξεις και τη μεγάλη φωτιά στη Μότορ Όιλ στους Αγίους Θεοδώρους Κορινθίας την Τρίτη 17/9. Το συμβάν προκλήθηκε σε μονάδα του νότιου (και παλιότερου) μέρους της εγκατάστασης που λειτουργούσε, ενώ παράλληλα κοντινή μονάδα έβγαине εκτός λειτουργίας για να συντηρηθεί τις επόμενες μέρες. Το γεγονός ότι συνέβη λίγο μετά τις 5:30μμ σε συνδυασμό με το ότι οι εργασίες της μεγάλης συντήρησης δεν είχαν ξεκινήσει σ' όλο τους το εύρος έπαιξαν καθοριστικό ρόλο ώστε να υπάρξουν «μόνο» τραυματισμοί. Με δεδομένη την περιορισμένη δημοσιότητα, δεν είναι βέβαιο ότι όλοι οι εργάτες τραυματίστηκαν ελαφριά, όπως γράφτηκε. Η φύση, άλλωστε, των συνεπειών τέτοιων περιστατικών οδηγεί συχνά σε θάνατο μετά από βδομάδες ή και μήνες. Το σίγουρο είναι ότι αν συνέβαινε πρώι, θα μπορούσε να έχει προκαλέσει δεκάδες θανάτους, ειδικά με το πλήθος των εργολαβικών συνεργείων που εμπλέκονται σε μεγάλες συντηρήσεις.

Στις ίδιες εγκαταστάσεις είχε γίνει έκρηξη στο ιατρείο (που ήταν ταυτόχρονα και χώρος ανάπαυσης) στις 31 Γενάρη του 2020, προκαλώντας 4 τραυματισμούς, με τον έναν απ' τους εργάτες να χάνει τελικά τη ζωή του μετά από μήνες νοσηλείας. Η ένταση της τωρινής έκρηξης θύμιζε επίσης το εργοδοτικό έγκλημα στα ΕΛΠΕ στον Ασπρόπυργο στις 8 Μάη του 2015, που οδήγησε σε 4 νε-

κρούς. Αλλά κι εκείνο στην ΠΕΤΡΟΛΑ (συγχωνεύτηκε με τα ΕΛΠΕ το 2003) στην Ελευσίνα την 1η Σεπτέμβρη του 1992, που κόστισε τη ζωή 15 ανθρώπων και άφησε 24 τραυματισμένους με σημάδια μέχρι και σήμερα. Κοινό χαρακτηριστικό σ' όλες τις περιπτώσεις η συγκροτημένη προσπάθεια εργοδοσίας και κρατικών μηχανισμών να αποσιωπηθούν (όσο γίνεται όταν οι καπνοί φαίνονται από χιλιόμετρα) τα ίδια τα συμβάντα και, πολύ περισσότερο, οι πραγματικές τους αιτίες.

Γιατί οι πραγματικές αιτίες αναδεικνύουν και τις πραγματικές συνέπειες που μπορεί να προκαλέσει σε «ανύποπτη» στιγμή η καθημερινή λειτουργία αυτού του σάπιου συστήματος. Το ενδεχόμενο ενός «ατυχήματος» με δεκάδες νεκρούς εργάτες, αλλά ακόμα και βαριές συνέπειες σε ολόκληρες κατοικημένες περιοχές, είναι υπαρκτό. Σε εγκαταστάσεις πετρελαιοειδών, το χειρότερο σενάριο (έκρηξη σε μεγάλη σφαιρική δεξαμενή υγραερίου) προβλέπει σπασμένα τζάμια σε ακτίνα 10 χλμ.! Γι' αυτό ακόμα και στην περίπτωση της Μότορ Όιλ (που δεν αφορούσε δεξαμενή), διακόπηκε η κυκλοφορία στην παλιά εθνική οδό και στη σιδηροδρομική γραμμή.

Παρότι υπάρχουν πλήθος συστημάτων, ο κίνδυνος δεν μηδενίζεται στην πραγματικότητα, η τάση του κεφαλαίου για μεγιστοποίηση του κέρδους σπρώχνει τα πράγματα σε επικίνδυνη τροχιά. Η διαρκής μείωση του προσωπικού, η αύξηση της έντασης της παραγωγής όλο και πιο κον-

τά στα όρια του εξοπλισμού, η ελάττωση του χρόνου που οι μονάδες δεν λειτουργούν λόγω συντήρησης, η μείωση της συχνότητας, του εύρους και της ποιότητας της συντήρησης είναι απ' τις βασικές κατευθύνσεις που χειροτερεύουν το επίπεδο της ασφάλειας. Είναι βέβαιο ότι οι πραγματικές αιτίες κι αυτού του περιστατικού σ' αυτό το έδαφος βρίσκονται. Όσο δε ο συσχετισμός γέρνει περισσότερο υπέρ του κεφαλαίου, τόσο περισσότερο οι φυσικές του τάσεις κυριαρχούν, με όλες τις συνέπειες να τις πληρώνουν οι εργαζόμενοι κι ο λαός.

Η άνεση με την οποία η Μότορ Όιλ ανακοίνωσε ότι «είναι πλήρως ασφαλισμένη - τόσο για τις υποδομές, όσο και για την λειτουργική απώλεια κερδών, συνεπεία της οποίας διακοπής εργασιών», αναδεικνύει ότι το κεφάλαιο διασφαλίζει το «έχειν» του. Το κάνει μάλιστα συλλογικά, γιατί γνωρίζει καλά τη θέση του στην κοινωνία και τα συμφέροντά του. Αυτό πρέπει να κάνουν, απ' την αντίστροφη πλευρά, οι εργαζόμενοι κι ο λαός. Η έκρηξη στη Μότορ Όιλ δεν πρέπει να υποτιμηθεί, κοιτώντας απλά τις συγκεκριμένες (τυχαίες) συνέπειες. Υπογραμμίζει την ανάγκη οι εργαζόμενοι συνολικά να συγκροτηθούν και ναβάλουν το ζήτημα της ουσιαστικής ασφάλειας, του δικαιώματος δηλαδή να γυρίζουν σώοι απ' τη δουλειά, ψηλά στις εργατικές διεκδικήσεις. Γιατί είναι συνδεδεμένο με τους συνολικούς όρους δουλειάς, αλλά και ζωής, του λαού.

Τι σημαίνει να μένεις σε φοιτητικές εστίες σήμερα;

Η ένταση των ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση δεν θα μπορούσε να αφήσει εκτός κάδρου τις εστίες. Η ανάγκη ενός φοιτητή να έχει πρόσβαση σε ένα δωμάτιο στις εστίες, ώστε να μπορέσει να ολοκληρώσει τις σπουδές του, αντιμετωπίζεται με βαθιά απαξιώτικο τρόπο από το ίδιο το κράτος.

Ενοίκιο - οικονομικές εγγυήσεις

Η κρατική διαχείριση, όπως έχει αποδειχθεί, δεν εξασφαλίζει και τη δωρεάν πρόσβαση στις εστίες. Σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη ο φοιτητής έχει πρόσβαση στο δωμάτιο χωρίς να δώσει κάποια χρηματική εγγύηση. Σε άλλες περιοχές, ωστόσο (Πάτρα, Λάρισα, Καρδίτσα, Ξάνθη, Χανιά), δίνεται εγγύηση για το δωμάτιο, που μπορεί να φτάνει και τα 360 ευρώ! Το αποκορύφωμα είναι η εφαρμογή μηνιαίου ενοικίου στις εστίες του Βόλου, των Ιωαννίνων και του Ηρακλείου. Μπορεί το ποσό να είναι μικρότερο από το κόστος του συμβατικού ενοικίου -για την ώρα- αλλά θέτει τη βάση για την απομάκρυνση των φοιτητών με οικονομικές δυσκολίες ακόμη και από τις εστίες. Προκειμένου οι διοικήσεις των Πανεπιστημίων να εκβιάσουν τους εστιακούς φοιτητές που αρνούνται να δώσουν ενοίκιο/χαράτσι, δεν τους δίνουν το πτυχίο μέχρι να αποπληρώσουν το «χρέος» τους.

Οι συνθήκες στις ίδιες τις εστίες είναι πολλές φορές απαράδεκτες. Έλλιπής καθαριότητα, κοινόχρηστα μπάνια, κακοσυντηρημένα κτίρια, έλλειψη τεχνικού προσωπικού και προσωπικού καθαριότητας. Πολλές φορές οι φοιτητές απαυδισμένοι με την κατάσταση των δωματίων, πληρώνουν από την τσέπη τους εργασίες επισκευών και συντήρησης. Τα κτίρια μπορεί να μην έχουν ζεστό νερό για μήνες, να μην έχουν επαρκή θέρμανση το χειμώνα ή κλιματισμό το καλοκαίρι.

Κριτήρια εισόδου και εξώσεις από τα δωμάτια των εστιών

Σκληραίνει η στάση της κυβέρνησης όσον αφορά τις εστίες και την εφαρμογή του ορίου φοίτησης και ακόμη για πολλά περιστατικά εξώσεων σε μια σειρά από πόλεις. Πόσο διαφορετικά θα μπορούσαν να είναι βέβαια τα πράγματα όταν με ψηφισμένο το νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη για τις διαγραφές στα

v+v/2, η φετινή χρονιά πρωτοετών φοιτητών είναι η πρώτη για την οποία θα ισχύσουν. Κάποιες εξώσεις γίνονται αθόρυβα, ο φοιτητής, μη βλέποντας άλλη εναλλακτική και νιώθοντας μόνος απέναντι στο πρόβλημα, δέχεται την προειδοποίηση και φεύγει από το δω-

μάτιο. Σε άλλες περιπτώσεις ο φοιτητής δεν παραδίδει το κλειδί του δωματίου του και, αν είναι τυχερός, δεν αντιμετωπίζει πρόβλημα. Υπάρχουν φορές που η κινητοποίηση του συλλόγου οικοτρόφων καταφέρνει να αποτρέψει την έξωση.

Το χρονικό όριο/ταβάνι για το μέχρι πότε θα έχει ένας φοιτητής δυνατότητα πρόσβασης σε δωμάτιο εξαρτάται από τον Εσωτερικό Κανονισμό λειτουργίας της κάθε εστίας. Μπορεί το όριο αυτό να είναι μικρότερο των v+v/2 χρόνων, όπως συμβαίνει στις εστίες του ΠΑΜΑΚ στη Θεσσαλονίκη, που ο εσωτερικός κανονισμός θέτει ως όριο τα v χρόνια! Οι αρρυθμίες στην εφαρμογή ενός ενιαίου μον-

τέλου/κανονισμού λειτουργίας των εστιών είναι περισσότερο αποτέλεσμα αδυναμίας προχωρήματος της επίθεσης και όχι επιδίωξη του κράτους. Με έξωση, βέβαια, μπορεί να έρθει αντιμέτωπος ακόμη και ένας φοιτητής δεύτερου ή τρίτου έτους επειδή ο αριθμός των δωματίων είναι περιορισμένος

και βρέθηκε άλλος, με χαμηλότερο εισόδημα από αυτόν, να «κερδίσει» το διαγωνισμό φτώχειας.

Πέρα από τα οικονομικά κριτήρια και το έτος σπουδών, αρχίζουν να προστίθενται και ακαδημαϊκά κριτήρια. Για παράδειγμα, το Πανεπιστήμιο Κρήτης ανακοίνωσε ότι στις νέες εστίες που πρόκειται να κατασκευαστούν μέσω ΣΔΙΤ τα ακαδημαϊκά κριτήρια θα σκληρύνουν και θα ισχύουν ακόμη και για τους φοιτητές του πρώτου έτους! Ειδικά ένας φοιτητής που χρειάζεται να υποστηρίξει οικονομικά τις σπουδές του και πιάνει δουλειά είναι πολύ πιθανό να παρατείνει και το χρόνο που θα χρειαστεί να τις ολοκληρώσει και να μην μπορεί να καλύψει τα ECTS και τον αριθμό μαθημάτων που θα απαιτούν τα ακαδημαϊκά κριτήρια. Άρα τι λέει η κυβέρνηση σε αυτόν το φοιτητή που έχει ανάγκη τη δωρεάν στέγαση για να μπορεί να σπουδάσει; Ότι ακριβώς επειδή δεν είναι προνομιώχος τον αποκλείουν από τις σπουδές!

Σύλλογοι Οικοτρόφων Φοιτητών

Η ύπαρξη συνδικαλιστικού οργάνου σε κάθε φοιτητική εστία είναι ένα απαραίτητο στοιχείο οργάνωσης των φοιτητών. Ένα σώμα ανθρώπων που μένει κάτω από την ίδια στέγη έχει κοινά ζητήματα να λύσει όσον αφορά τη διαβίωσή του. Λόγω της πολιτικής «ηγεμονίας» της ΚΝΕ και άλλων ρεφορμιστικών δυνάμεων στα ΔΣ των συλλόγων οικοτρόφων, πολύ λίγο βάρος ρίχνεται στην οικοδόμηση όρων αντίστασης στην πολιτική των ταξικών φραγμών. Οι εκλογές μπορεί να γίνονται και κάθε δύο χρόνια χωρίς σταθερή ημερομηνία. Σε πολλούς συλλόγους οι διαθέσεις φοιτητών να αγωνιστούν και να αντιμετωπίσουν συλλογικά τα «πολλά και σοβαρά» προβλήματά τους «σκοντάφτουν» βασικά στην απροθυμία της ΚΝΕ να καλέσει συνελεύσεις και να οργανώσει αγώνες.

Πώς θα λυθεί το ζήτημα της φοιτητικής στέγασης;

Είναι βασικό στοιχείο η ανέγερση νέων εστιών, η βελτίωση των υποδομών στις υπάρχουσες εστίες, το άνοιγμα των κλειστών δωματίων. Και αυτή είναι μια πάλη που πρέπει να δοθεί συνολικά από το φοιτητικό κίνημα με στόχο την πλήρη κάλυψη των στεγαστικών του αναγκών με ευθύνη του κράτους. Αιτήματα που εκφράζει η ΚΝΕ, περί γενναίας αύξησης του υπάρχοντος στεγαστικού επιδόματος, δεν καλύπτουν το πραγματικό κόστος στέγασης.

Και επειδή την υποχρηματοδότηση την επικαλούνται κυβέρνηση, ΙΝΕΔΙΒΙΜ και διοικήσεις όποτε θέλουν να αποκρούσουν τις διεκδικήσεις του φοιτητικού κινήματος, να πούμε ότι βρίσκονται στα σκαριά επενδυτικά προγράμματα πολλών εκατομμυρίων για την ανέγερση νέων εστιών μέσω ΣΔΙΤ (Σύμπραξη Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα). Προφανώς δεν προσβλέπουν με αυτόν τον τρόπο στην κάλυψη του πραγματικού αριθμού φοιτητών που χρειάζονται στέγαση. Αυτές οι νέες εστίες όταν κατασκευαστούν θα λειτουργήσουν με ακόμη πιο αυστηρά κριτήρια και δεν είναι απίθανο να λειτουργούν με κάποιας μορφής ενοίκιο.

Το «κενό στην αγορά» της φοιτητικής στέγης το έχουν ήδη εντοπίσει εταιρείες που ασχολούνται με τα ακίνητα και επενδύουν στην ανακαίνιση ολοκληρωμένων κτιρίων με σκοπό τη δημιουργία των λεγόμενων «ιδιωτικών» εστιών -χωρίς να είναι ακριβής αυτός ο όρος- που στην πραγματικότητα είναι απλά τυποποιημένα σπίτια με ενοίκιο που περιλαμβάνει λογαριασμούς και δεν αποτελούν καθόλου οικονομική λύση.

Το πρόβλημα ξεκινάει από το ότι εξ αρχής οι εστίες δεν είναι αρκετές για όλους τους φοιτητές. Το δικαίωμα στη δωρεάν στέγαση τους αφορά όλους, οπότε είναι αναγκαίο να απασχολήσει τη συζήτηση και στις Γενικές Συνελεύσεις των σχολών. Η αντιπαράθεση δεν πρέπει να μεταφέρεται μεταξύ των φοιτητών για το ποιος είναι φτωχότερος του άλλου, για το ποιος δικαιολογημένα ή όχι (και με βάση ποιανού τα κριτήρια;) «δικαιούται» ένα δωμάτιο. Η δωρεάν στέγαση αποτελεί ζήτημα συλλογικής διεκδίκησης και προϋπόθεση για να μπορούν να σπουδάσουν όλοι.

Διόρθωση

Στο προηγούμενο φύλλο της ΠΣ (φ.968, 7/9/2024), στο άρθρο που δημοσιεύθηκε στη στήλη «Αποψη» στη σελίδα 3 έγινε εκ παραδρομής λάθος. Στην πρόθεση του γραφόντα ήταν η τελευταία πρόταση του άρθρου να διατυπωθεί ως εξής: «Και μέχρι τη στεγαστική κάλυψη του κάθε φοιτητή στις εστίες, να δοθεί μηνιαίο στεγαστικό επίδομα, χωρίς αποκλεισμούς, που να καλύπτει το κόστος ενοικίου» και όχι «Και μέχρι την αποφοίτηση του κάθε φοιτητή να δοθεί μηνιαίο στεγαστικό επίδομα, χωρίς αποκλεισμούς, που να καλύπτει το κόστος ενοικίου», όπως εν τέλει δημοσιεύθηκε.

Μπροστά στη νέα ακαδημαϊκή χρονιά και την παρέμβαση των Αγωνιστικών Κινήσεων στις σχολές και τους συλλόγους

Μια νέα ακαδημαϊκή χρονιά ξεκινάει. Οι πρωτοετείς που θα ξεκινήσουν τις σπουδές τους είναι ακόμα λιγότεροι σε σχέση με προηγούμενες χρονιές. Αφού κατάφεραν να περάσουν τους πολλαπλούς ταξικούς φραγμούς και τη δυσκολία των πανελληνίων, θα έρθουν αντιμέτωποι με ένα πανεπιστήμιο ακόμα πιο αφιλόξενο για τα φτωχά στρώματα, ακόμα πιο εντατικοποιημένο. Θα έρθουν αντιμέτωποι με την όξυνση της επίθεσης στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές, την εφαρμογή όλων των νόμων που ψηφίστηκαν το προηγούμενο διάστημα. Διαγραφές, όρια σπουδών, κλεισίματα και συγχωνεύσεις τμημάτων, πειθαρχικές διώξεις και ιδιωτικά πανεπιστήμια έχουν ψηφιστεί και η εφαρμογή τους είναι ήδη δρομολογημένη.

Ένα από τα προβλήματα που τίθεται σε κάθε λαϊκή οικογένεια που τα παιδιά της περνάνε στο πανεπιστήμιο σε άλλη πόλη είναι το πώς θα τους βρει σπίτι. Ο παράγοντας στέγαση, μάλιστα, είναι ένας και αποτρεπτικός για πολλούς φοιτητές εδώ και χρόνια (και ειδικά από επαρχιακές πόλεις) στο να ξεκινήσουν τις σπουδές τους.

Είναι γνωστό σε όλους ότι οι θέσεις στις εστίες δεν φτάνουν ούτε για το 1% των φοιτητών. Κεντρικά πανεπιστήμια με δεκάδες χιλιάδες φοιτητές δεν διαθέτουν καν εστίες. Αυτοί που μένουν εκτός αναγκάζονται να ψάξουν να νοικιάσουν διαμερίσματα σε απλησίαστες τιμές, με τις αυξήσεις σε σχέση με πέρσι να ξεπερνάνε το 10%. Το φοιτητικό στεγαστικό επίδομα των 1.500€ είναι μια κοροϊδία, όπως όλα τα επιδόματα που έχει εξαγγείλει η κυβέρνηση, δίνεται αναδρομικά και δεν φτάνει ούτε για 5 μήνες.

Αλλά και οι λίγοι που τελικά γίνονται δεκτοί (που μπαίνουν μετά από διαγωνισμό φτώχειας) έρχονται αντιμέτωποι με τις άθλιες συνθήκες που επικρατούν στις εστίες. Σε μια σειρά από πόλεις, οι εστιακοί φοιτητές καλούνται πολλές φορές να πληρώσουν ενοίκια ή εγγυήσεις. Περισσότερες από ποτέ είναι επίσης και οι εξώσεις σε κόσμο που έχει υπερβεί τα όρια που προβλέπουν οι αντιδραστικοί εσωτερικοί κανονισμοί.

Η κατάσταση στις διαθέσιμες εστίες είναι απαράδεκτη. Οι εστίες στην πλειονότητα των περιπτώσεων είναι παρατημένες. Διακοπές ρεύματος και νερού είναι στην ημερήσια διάταξη, ενώ οι καύσωνες και οι πλημμύρες αποκαλύπτουν ακόμα πιο έντονα τα προβλήματα που χρονίζουν. Οι εστιακοί φοιτητές έρχονται αντιμέτωποι με πολιτικές που τους αφήνουν ξεκρέμαστους.

Οι πολιτικές των κυβερνήσεων έχουν μετατρέψει τη φοιτητική στέγη σε πρόβλημα για τους λίγους. Το τσάκισμα των δικαιωμάτων περιλαμβάνει και το χτύπημα στο δικαίωμα της νεολαίας στη

δωρεάν στέγαση, εκτός από τα υπόλοιπα κομμάτια του δωρεάν πλέγματος (σίτιση, σύγγραμμα, μεταφορές).

Η άθλια αυτή κατάσταση λειτουργεί ως ένας ακόμα ταξικός φραγμός, που κόβει και δυσκολεύει την πρόσβαση της νεολαίας στο πανεπιστήμιο. Σε μια συνθήκη που οι εργαζόμενοι φοιτητές είναι ούτως ή άλλως περισσότεροι από ποτέ, που οι οικογένειές τους δυσκολεύονται να ανταπεξέλθουν στις ολοένα και μεγαλύτερες πιέσεις, το ζήτημα πρέπει να ανοίξει στους φοιτητικούς συλλόγους. Με όρους πραγματικής διεκδίκησης και όχι εικονικά, όπως συνειδητά το κάνει εδώ και χρόνια η ρεφορμιστική αριστερά για να βγει από την υποχρέωση. Οι πανελλαδικές μέρες δράσης για τη στέγαση που διοργανώνει κάθε χρόνο η ΠΚΣ κατά βάση, δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια συμβολική κινητοποίηση κάποιων λίγων μελών της μακριά και πέρα από τους φοιτητικούς συλλόγους. Καιρό τώρα έχει αποδειχθεί ότι είναι μόνο μια κίνηση-ντουφεκιά στον αέρα και τελειώς ακίνδυνη για την κυβέρνηση και το υπουργείο.

Το ζήτημα της φοιτητικής στέγασης πρέπει να τεθεί στους φοιτητικούς συλλόγους. Πρέπει να γίνουν γενικές συνελεύσεις για να ξεκαθαρίσει πλατιά ο φοιτητόκοσμος ότι έχει δικαίωμα στη δωρεάν στέγαση και ότι πρέπει να παλέψει για αυτό. Μόνο έτσι μπορούν να απαντηθούν άμεσα και με ευθύνη του κράτους οι στεγαστικές του ανάγκες, να ανατραπούν οι άθλιες συνθήκες στις εστίες, να καταργηθούν τα νοίκια και οι εγγυήσεις, να μην πετιούνται φοιτητές από τα σπίτια τους και να ανεγερθούν νέες εστίες σε κάθε πόλη. Για να δοθεί μηνιαίο στεγαστικό επίδομα χωρίς αποκλεισμούς σε κάθε φοιτητή που θα καλύπτει τις στεγαστικές του ανάγκες μέχρι να ανεγερθούν οι νέες εστίες. Για να μην κόβεται η νεολαία από τα πιο φτωχά και λαϊκά στρώματα από τις σπουδές.

Η κατάσταση με τη φοιτητική στέγη είναι ενδεικτική της συνολικότερης κατάστασης της επίθεσης στα λαϊκά δικαιώματα και κατακτήσεις. Οι φοιτητές είναι κομμάτι μιας νεολαίας που την προορίζουν για κρέας στα κανόνια των άδικων πολέμων τους. Αυτοί που θα καταφέρουν να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους προορίζονται για μια δουλειά εξαντλητική και χωρίς δικαιώματα. Τους ετοιμάζουν για τη νέα όξυνση μιας ακόμα πιο άγριας επίθεσης.

Απέναντι σε αυτή την πολιτική, μία λύση υπάρχει. Αυτή της συλλογικής και οργανωμένης πάλης. Που θα πρέπει να ξαναβρεί τους φοιτητές μέσα στους φοιτητικούς τους συλλόγους, στις γενικές συνελεύσεις τους να παλεύουν για δωρεάν στέγαση-σίτιση-σύγγραμμα-μεταφορές για όλους. Για να διεκδικούν καλύτερους όρους σπουδών, δουλειάς, ζωής.

Συγχωνεύσεις σημαίνουν εκατοντάδες μαθητές εκτός σχολείων Να δυναμώσει ο αγώνας!

Αλλη μία σχολική χρονιά υποδέχεται μαθητές, εκπαιδευτικούς και γονείς με τους χειρότερους όρους, φουντώνοντας την αγανάκτηση και πυροδοτώντας αντιδράσεις στην ευρύτερη σχολική κοινότητα. Το αφιλόξενο τοπίο της ΕΒΕ και της Τράπεζας Θεμάτων, του Εθνικού Απολυτηρίου, των τεράστιων τμημάτων και των πλήρως ακατάλληλων σχολικών υποδομών, ήρθε να συμπληρωθεί με το προχώρημα των λουκέτων σε τμήματα και σχολεία. Το Υπουργείο Παιδείας βάζει σε εφαρμογή νέες συγχωνεύσεις σε τμήματα Προσανατολισμού των ΓΕΛ και σε τμήματα και ειδικότητες των ΕΠΑΛ, τα οποία αξιολογεί ως «ολιγομελή». Εκατοντάδες μαθητές κινδυνεύουν να μείνουν έξω από τα σχολεία και η οργή ξεδιπλώνει τις δίκαιες αντιδράσεις!

Στη Δυτική Αττική και στον Πειραιά, ήδη από το άνοιγμα των σχολείων αντιδράσεις ξεσπών σε σχολεία όλων των εκπαιδευτικών βαθμίδων. Ιδιαίτερος τόνος δίνεται στα ΕΠΑΛ του Πειραιά, όπου συντελείται πραγματική σφαγή, καταργώντας τομείς, ειδικότητες, κλείνοντας ολόκληρα τμήματα, με αποκορύφωμα το ΕΠΑΛ Ρέντη, που μπαίνει λουκέτο σε ολόκληρη την Α' και Β' Τάξη. Στη Θεσσαλονίκη, και συγκεκριμένα στο 2ο ΓΕΛ, από το άνοιγμα των σχολείων οι μαθητές αγωνίζονται, με τη στήριξη του Συλ-

λόγου Γονέων & Κηδεμόνων και των εκπαιδευτικών, για να λειτουργήσει κανονικά η θεωρητική κατεύθυνση και να μην μεταφερθούν οι μαθητές σε άλλο σχολείο. Η προσπάθεια τρομοκράτησης του δικαίου αυτού αγώνα υπήρξε άμεση, με την αστυνομία να εισβάλλει στο σχολείο στις 16/9, εκβιάζοντας -σε συνεννόηση με τη σχολική διεύθυνση- τους μαθητές του 2ου ΓΕΛ. Στην Πάτρα, οι μαθητές στο Λύκειο Βραχναϊκών, στο Λύκειο Λουσικών και στο το 2ο ΕΠΑΛ, με τη στήριξη της τοπικής ΕΛΜΕ, βγήκαν στους δρόμους με βασικό αίτημα να μην προχωρήσουν οι συγχωνεύσεις και να ανοίξουν όλες οι ειδικότητες στα scho-

λεία. Στην Κρήτη, από το Κολυμπάρι των Χανίων μέχρι τα Ανώγεια στο Ρέθυμνο και στη Σητεία, προχωράνε σε κινητοποιήσεις οι σύλλογοι γονέων και κηδεμόνων, μαζί με τους εκπαιδευτικούς, καταγγέλλοντας παράλληλα την κατάσταση που θα επικρατήσει στο σύνολο των σχολείων του νησιού με την εφαρμογή των συγχωνεύσεων. Στην Ηλεία, οι μαθητές του Γενικού Λυκείου Βαρθολομίου πραγματοποίησαν κατάληψη, με τη στήριξη των γονέων και των εκπαιδευτικών, ενάντια στην απόφαση του υπουργείου Παιδείας να μην εγκρίνει τα τμήματα της Β' και της Γ' τάξης, τα οποία χαρακτηρίζονται «ολιγομελή». Οι αντι-

στάσεις απλώνονται σε όλη τη χώρα ως μονόδρομος!

Το βάθος της επίθεσης στα σχολεία είναι τεράστιο, δημιουργώντας ένα ακόμη πιο ταξικό τοπίο για τους μαθητές των φτωχών και λαϊκών στρωμάτων. Η νέα υπουργική απόφαση αναφορικά με τις μαθητικές καταλήψεις, που -συμπληρώνοντας τις προηγούμενες αντιδραστικές οδηγίες και αποφάσεις- προβλέπει την περικοπή εκδρομών και αργιών, τώσων ημερών όσων κρατάει η κατάληψη, ακόμη και αν έγινε τηλεκαπαίδευση στη διάρκεια που το σχολείο ήταν κατειλημμένο, δίπλα στο παράδειγμα της καταστολής στο 2ο ΓΕΛ Θεσσαλονίκης, επιβεβαιώνει πως η κυβέρνηση γνωρίζει πολύ καλά το μέγεθος των αντιστάσεων που μπορεί να ξεσπάσουν, τις φοβάται, για αυτό και ενεργεί άμεσα για να τις προλάβει. Η σύνδεση αυτών των μαθητικών αγώνων που ξεσπών σιγά σιγά, με τους εκπαιδευτικούς και τους γονείς, εκδηλώνεται, επειδή ακριβώς γίνεται αντιληπτό ότι πλήττονται ευρύτερα λαϊκά και εργασιακά δικαιώματα στον χώρο της εκπαίδευσης και πως πρέπει να δοθεί απάντηση από κοινού. Με γενικές συνελεύσεις των μαθητών στα σχολεία και με καταλήψεις, δίπλα στους γονείς και τους εκπαιδευτικούς, ο αγώνας πρέπει να είναι διαρκής, για να μην περάσει η νέα επίθεση!

Καλώδιο ή βρόχος;

Μεγάλη φασαρία έχει ξεσπάσει για την περιβόητη ηλεκτρική διασύνδεση Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ. Το καλώδιο μήκους περίπου 1.000 χιλιομέτρων και προϋπολογισμένου κόστους κατασκευής και πόντισης άνω των 2 δισ. Ευρώ, που θα ξεκινά από την Κρήτη και μέσω Κύπρου θα καταλήγει στο σιωνιστικό κράτος, έχει γίνει μήλον της έριδος. Ο λόγος; Γεωπολιτικές και οικονομικές παράμετροι και το ποιος ή ποιοι θα φορτωθούν το ρίσκο μιας σημαντικής κίνησης με όχι και τόσο εξασφαλισμένη κατάληξη. Μάλιστα, αποτελεί το συγκεκριμένο ζήτημα σημείο τριβών ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Κύπρου που φαίνεται, μετά από πολλά χρόνια, να έχουν πάνω στο θέμα αυτό αποκλίνουσες προσεγγίσεις.

Στο παιχνίδι, φυσικά, εμπλέκονται από την πρώτη στιγμή οι αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, με τις πιέσεις των πρώτων να είναι αφόρητες αλλά και την επί της ουσίας συμβολή τους από καθόλου έως μηδαμινή! Χαρακτηριστικό είναι ότι η εταιρία που έχει αναλάβει το έργο είναι γαλλική (Nexans), που συνεργάζεται, όμως, με γερμανική (Siemens), ενώ η χρηματοδότηση θα προέλθει κατά το μεγαλύτερο μέρος από δάνεια, με την ανάλογη χρέωση του οφειλέτη. Ποιος, εν τέλει, θα είναι αυτός; Η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη καλείται να αναλάβει ένα πολύ σημαντικό για τα μέτρα της κόστος και θέτει ενστάσεις για την ενδεχόμενη περίπτωση που το έργο καθυστερήσει ή ναυαγήσει. Άλλωστε, το όλο πρότζεκτ μπλέκει με το τουρκοκυπριακό Σύμφωνο και δεν είναι αβάσιμες οι κυπριακές παλινδρομήσεις.

Οι Βρυξέλλες, που θα συμμετάσχουν με ένα ποσό περί τα 650 εκατ. ευρώ -που και αυτό θα αποτελέσει κατά ένα μέρος παραχώρηση εγγυήσεων, ενώ το υπόλοιπο θα προέλθει από δάνειο!- εμφανίζονται να επισπεύδουν το έργο. Άλλωστε, δικά τους είναι τα εμπλεκόμενα μονοπώλια. Στο βαθμό που προχωρήσει και ολοκληρωθεί, θα αποκτήσουν άλλη μια πηγή φτηνής για τις κυρίαρχες χώρες της ΕΕ πηγής ενέργειας, την ώρα που ο κυπριακός λαός θα την πληρώνει πανάκριβα, όπως ακριβώς γίνεται με την τιμή του ηλεκτρικού ρεύματος στην Ελλάδα, που έχει διασυνδεθεί με άλλες Βαλκανικές χώρες (Βουλγαρία, Ρουμανία κ.λπ.) και όλες μαζί διαμαρτύρονται γιατί αναγκάζονται να πληρώνουν το ρεύμα της... Ουκρανίας! Επιπρόσθετα, η συζήτηση έχει ήδη ανοίξει για την επιβολή πρόσθετου τέλους στους κύπριους καταναλωτές από 1/1/25, με όλα αυτά τα ζητήματα ανοικτά και πολύ πιο πριν από την ενδεχόμενη λειτουργία του καλωδίου. Φυσικά, κανείς από όλους αυτούς δεν νοιάζεται για τα λαϊκά στρώματα των υπό διασύνδεση χωρών που χρησιμοποιούνται ως διαπραγματευτικά χαρτιά στα ιμπεριαλιστικά και αστικά σαζάρια.

Από την πλευρά τους οι ΗΠΑ, με το βλέμμα στραμμένο στην ανατολική Μεσόγειο και όχι μόνο, επείγονται να προχωρήσει η συμφωνία κατασκευής του έργου, με φανερό στόχο όχι μόνο την ηλεκτρική ενεργειακή επάρκεια του Ισραήλ αλλά κυρίως, σε αυτή τη φάση, την ενεργειακή περαιτέρω εξάρτηση της Κύπρου. Οι δηλώσεις της αμερικανίδας πρέσβειρας στη Λευκωσία ότι η χώρα της εγγυάται το έργο από γεωπολιτικής άποψης ίσως είναι

το κλειδί για το ξεκλειδωμά του. Η παρέμβαση των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων ότι είναι πρόθυμα να συμβάλουν στο έργο, έπειτα από αυτές τις δηλώσεις, είναι αποκαλυπτική. Χωρίς να υποτιμάται η οικονομική πλευρά ενός τέτοιου έργου, είναι φανερό ότι το γεωπολιτικό αποτύπωμα στην περιοχή είναι αυτό που θα παίξει καθοριστικό ρόλο. Γι' αυτό και οι Αμερικάνοι, χωρίς να είναι συμβαλλόμενοι στο deal, δίνουν τον τόνο στις διαβουλεύσεις που διεξάγονται. Αντικειμενικά, πάντως, το ζήτημα του καλωδίου έχει όλες τις προϋποθέσεις να... βραχυκυκλώσει σε μια χώρα (Κύπρος) που τα συμφέροντα των πολλαπλών πλέον «προστατών» της εμφανώς δεν δείχνουν να συγκλίνουν.

Τα πάρε-δώσε σε Αθήνα και Λευκωσία βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη, οι δηλώσεις των αρμόδιων υπουργών εναλλάσσονται, ενώ τόσο ο κύπριος πρόεδρος όσο και ο έλληνας πρωθυπουργός αναφέρονται στο ζήτημα. Φαίνεται ότι η σχετική απόφαση θα δρομολογηθεί, εντέλει, σε ανώτατο επίπεδο. Ή, για να ακριβολογούμε, θα είναι η τυπική κατάληξη ενός συμβιβασμού ανάμεσα στα αμερικανικά και ευρωπαϊκά συμφέροντα. Εν μέσω πολλαπλών πιέσεων, ο κύπριος πρόεδρος δείχνει να μη βιάζεται, την ώρα που ο έλληνας πρωθυπουργός, από την ΔΕΘ, έθεσε μόνο θέμα εξασφάλισης της οικονομικής βιωσιμότητας του έργου. Το γεωπολιτικό το έχει «στο τσεπάκι»! Έτσι φαντάζεται, τασσόμενος στη «σωστή πλευρά της Ιστορίας». Δεν ξέρουμε αν ρώτησε την άρχουσα τάξη της Τουρκίας, η οποία είναι πάνω από βέβαιο ότι θα θέσει εμπόδια στην ολοκλήρωση ή και με στόχο τη ματαιώση της εν λόγω διασύνδεσης. Εξάλλου, το Μνημόνιο Τουρκίας-Λιβύης (και) για ανάλογους ενεργειακούς λόγους έγινε. Για να μην υπενθυμίσουμε το πρόσφατο επεισόδιο στην Κάσο, που, κατά την ελληνική πλευρά, «θεωρείται λήξαν»...

Πιο εξοργιστική από όλες είναι η επίκληση του «επιχειρήματος» -για λαϊκή κατανάλωση σε Κύπρο και Ελλάδα- ότι, με το καλώδιο, η Κύπρος δήθεν θα αποκτήσει ενεργειακή ανεξαρτησία! Όση ακριβώς έχει και η Ελλάδα, θα λέγαμε. Που οι τιμές χονδρικής του ηλεκτρικού ρεύματος (ναι, για τον καπιταλισμό είναι εμπόρευμα) διαμορφώνονται στο... χρηματιστήριο ενέργειας που εδρεύει στην... Ολλανδία, με αδυναμία για οποιαδήποτε παρέμβαση σε αυτό. Σε συνδυασμό με την κατά καιρούς επιδότηση επί της ουσίας των μεγαλοσχημόνων παρόχων, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων είναι αεριτζήδες μεσάζοντες που εκμεταλλεύονται το δίκτυο της ΔΕΗ που αναπτύχθηκε από την επί δεκαετίες αφαιμάξη του ελληνικού λαού. Δεν τα λες καλώδια όλα αυτά. Βρόχους τα λες!

ΔΕΘ

Εξαγγελλίες για νέα επίθεση

«**Κ**υρίες και κύριοι, η τελευταία παραδοχή, δηλαδή η ανάγκη για δημοσιονομική υπευθυνότητα, με κάνει να καταστήσω σαφές ότι δεν έχω σήμερα μαζί μου κάποιο σάκο με αλόγιστες παροχές, αλλά μόνο προτάσεις για χρήσιμες και αποτελεσματικές επιλογές».

Έτσι ξεκίνησε την ομιλία του ο πρωθυπουργός της χώρας εγκαινιάζοντας τη φετινή ΔΕΘ. Γίνεται εμφανές από τον... πρόλογο ποια θα ήταν η συνέχεια, αλλά και η αξιολόγηση του μεγάλου καταλόγου των εξαγγελιών που θα παρουσίαζε στον ελληνικό λαό.

Δεν είναι ο Μητσοτάκης το πρόβλημα

Καταρχάς πρέπει να δούμε τις όποιες εξαγγελίες ως κομμάτι μιας ενιαίας αντιλαϊκής και αντεργατικής πολιτικής, που δεν είναι ούτε απλά γέννημα-θρέμμα του «περιβάλλοντος Μητσοτάκη» -όπως είναι αρεστό και δημοφιλές αντιπολιτευτικά να υποστηρίζεται τελευταία- ούτε καν μονάχα της Νέας Δημοκρατίας ως αστικού πολιτικού κόμματος.

Στο μόνο ειλικρινές σημείο της ομιλίας, δηλαδή στο σημείο της «δημοσιονομικής υπευθυνότητας», ο Μητσοτάκης μιλάει εξ ονόματος ολόκληρης της αστικής τάξης και των κατά διαστήματα κυβερνητικών διαχειριστών.

Συγκεκριμένα.

Στη «δημοσιονομική υπευθυνότητα» περιλαμβάνεται το κολοσσιαίο πρόγραμμα πολεμικών εξοπλισμών (η Ελλάδα ήταν ήδη η δεύτερη χώρα του NATO σε ποσοστό επί του προϋπολογισμού σε πολεμικές δαπάνες). Να υπενθυμίσουμε απλά ότι πέρυσιν η χώρα πλήρωσε 7 δισ. δολάρια για πολεμικές δαπάνες, ενώ φέτος πληρώνει 8,5 δισ. δολάρια!

Στη «δημοσιονομική υπευθυνότητα» περιλαμβάνονται οι δεσμεύσεις της χώρας για τετραπλάσιο πλεονάσμα 2,5% του ΑΕΠ για τα επόμενα χρόνια. Το τι σημαίνει κάτι τέτοιο για τον ελληνικό λαό όταν -με τα επίσημα στοιχεία- ο πληθωρισμός τρέχει με πάνω από 3%, θα φανεί πολύ περισσότερο το επόμενο διάστημα.

Μπορεί να επικαίρουν οι σημερινοί κυβερνητικοί διαχειριστές για το γεγονός ότι το δημόσιο χρέος μπορεί και να φτάσει το 150% του ΑΕΠ (η χώρα μπήκε στα μνημόνια με ποσοστό χρέους 127% του ΑΕΠ, μη το ξεχνάμε!) και να ιωθούν σίγουροι ώστε να βάλουν χέρι και στο «μαξιλάρι» των 36 δισ. για πρόωρες πληρωμές στο ΔΝΤ, αλλά δεν αλλάζουν το γεγονός ότι η Ελλάδα είναι η... πρωταθλήτρια των δημόσιων χρεών της ΕΕ και η ανατροπή μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή σε ένα παγκόσμιο και τοπικό ασταθές (από όλες τις απόψεις) περιβάλλον: Κάπως έτσι, ξαφνικά, τον χρόνο που μας πέρασε, το δημόσιο χρέος ξεπέρασε για πρώτη φορά στην ιστορία της χώρας τα 400 δισ., και αν αυτό δεν φάνηκε στην ποσοστιαία αναλογία του χρέους προς το ΑΕΠ, οφείλεται στον υψηλό πληθωρισμό που αυξάνει ονομαστικά τον «τζίρο» του ΑΕΠ!

Εξ άλλου οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές έχουν δηλώσει εδώ και έναν χρόνο ότι τελειώνει η περίοδος των «πα-

ροχών» της πανδημίας και ξεκινά νέος κύκλος «ενισχυμένης εποπτείας».

Η υπευθυνότητα της αστικής τάξης απέναντι στα... κέρδη της

Αν τα παραπάνω αφορούν τις δεσμεύσεις της κυβέρνησης και της αστικής τάξης συνολικότερα απέναντι στους οικονομικούς και στρατιωτικούς προστάτες της, διόλου ευκαταφρόνητες δεν είναι για την κυβέρνηση οι δεσμεύσεις απέναντι στην μεγαλαοστική τάξη της χώρας και τα προβλήματα που η τελευταία αντιμετωπίζει.

«Δημοσιονομική υπευθυνότητα», λοιπόν, για να επιδοτηθεί (και!) η εγκώρια «πράσινη» βιομηχανία με τις τερατώδεις για τις οικολογικές καταστροφές συμβάσεις ΑΠΕ και εγκαταστάσεις φωτοβολταϊκών. Το πόσο οι τοποθετήσεις αυτές έχουν σχέση με τις αρπαχτές των ντόπιων και ξένων αφεντικών (π.χ. οι Ολλανδοί και οι προτάσεις τους για τη Θεσσαλία) και καμία σχέση με τις πραγματικές ανάγκες του τόπου φαίνεται και από το γεγονός ότι ειδικά στα φωτοβολταϊκά αναμένεται πλεονάσμα παραγόμενου φορτίου άνευ προηγουμένου (που δεν ξέρουν πώς θα το αποθηκεύσουν). Οδηγούνται, λοιπόν, στο ψαλίδισμα κατά 30% των συμβάσεων κατά τη συντηρητικότερη εκδοχή!

Από την άλλη, η τιμή του ρεύματος αυξάνεται, γιατί ακολουθεί το χρηματιστήριο της ενέργειας (αφού είναι συνδεδεμένο 100% με αυτό), ενώ ο πρωθυπουργός στέλνει ραβασάκια στην Επίτροπο και ζητά «εξορθολογισμό» στις κατανομές και ανταλλαγές φορτίων που αφορούν τη νοτιοανατολική Ευρώπη!

Αν ζούσε σήμερα ο Ένγκελς, θα έβαζε το παιδάκι που κρύωνε και ρωτούσε τη μαμά του γιατί δεν μπορούν να αγοράσουν κάρβουνο, να ρωτά γιατί δεν μπορούν να πληρώσουν τους... λογαριασμούς ρεύματος: Μα γιατί παρήχθη πολύ ηλεκτρικό ρεύμα, παιδί μου!

«Δημοσιονομική υπευθυνότητα», για να μπορεί να αντιμετωπιστεί η μείωση των άμεσων ξένων επενδύσεων κατά 40% τη χρονιά που πέρασε, την ίδια στιγμή που το ελληνικό κεφάλαιο αναπτύσσει τις δικές του άμεσες επενδύσεις σε άλλες χώρες (κυρίως Βαλκανικές).

Παρόλα αυτά, στο «τρίγωνο του διαβόλου», όπως γράφουν δημοσιεύματα, εισέρχεται η ελληνική εξαγωγική βιομηχανία (που τόσο προβλήθηκε μετά την πανδημία ως ένδειξη της οικονομικής ευρωστίας). Ο κλάδος των πλαστικών, για παράδειγμα, που ήταν η πιο προωθημένη περίπτωση στις εξαγωγές, αντιμετωπίζει πρόβλημα με τη μείωση της ζήτησης κατά το 2023. Γενικότερα μειώνονται οι εξαγωγές.

Ποια είναι τα πραγματικά «περιθώρια» της κυβέρνησης

Όλα τα παραπάνω, βέβαια, μπορούν να συνηγορήσουν για τα «μειωμένα περιθώρια» της κυβέρνησης Μητσοτάκη να δώσει κάποιες «παροχές».

Αν διαγράψουμε από την ανάγνωση της πραγματικότητας την προκλητική έννοια «παροχές», καθώς σε μια εποχή επίθεσης στα στοιχειώδη εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα, δεν είναι «παροχή» η υπόσχεση να δοθεί ▶

μέσα από συντρίμια κοινωνικών και εργασιακών δικαιωμάτων

► πίσω ένα υπόλειμμα από τα συντρίμια αυτών των δικαιωμάτων, τότε μπορούμε να αξιολογήσουμε και τα περίφημα «περιθώρια» που έχουν ή δεν έχουν οι αστικές κυβερνήσεις.

Είναι σίγουρο ότι οι ιμπεριαλιστές και η αστική τάξη έχουν επωφεληθεί τα μέγιστα από τη λυσσαλέα αντιλαϊκή επίθεση τα τελευταία χρόνια και τη μεταφορά πλούτου, όπως λέμε, «από κάτω προς τα πάνω και από μέσα προς τα έξω». Και ποσοστιαία αποδεικνύεται ότι ο πλούτος (που παρήγαγε η κρίση!) συγκεντρώνεται σε όλο και λιγότερα χέρια.

Το πραγματικό πρόβλημα είναι ότι αυτά τα περιθώρια δεν τα θέτει το εργατικό και λαϊκό κίνημα, αλλά τα θέτει μονομερώς η αστική τάξη και οι προστάτες της.

Χωρίς την παρουσία αυτού του ταξικού «ρεγουλάτορα», που αν είχε μία συνεπή ταξικά παρουσία θα αποδείκνυε ότι ξένα και ντόπια αφεντικά μπορούν να τα... καταφέρουν και με μικρότερα ποσοστά κέρδους και κλεμμένης υπεραξίας, οι αστικές κυβερνήσεις μπορούν να επικαλούνται την υπαρκτή κρίση ως «περιθώριο που αντικειμενικά έχουν» και που θα έπρεπε να αφορά, μάλιστα, και τους εργαζόμενους. Εξ ου και οι εκβιασμοί για την έλλειψη σταθερότητας στην οικονομία, αν «παραπιστεί» η κυβέρνηση ή πολύ περισσότερο αν πέσει!

Είναι πραγματικά προκλητικό, για παράδειγμα, να μιλούν εκπρόσωποι και οικονομικοί αναλυτές του συστήματος για τον πληθωρισμό της απληστίας (!) και για το πώς θα αντιμετωπιστεί...

Στο πλαίσιο αυτό δεν μπορεί να αποτελεί έκπληξη ότι τα 45 μέτρα (και τα συνακόλουθα υπομέτρα που ανακοινώνουν αγεληδόν οι υπουργοί και οι υφυπουργοί) προφανώς και δεν «ικανοποίησαν» τα λαϊκά στρώματα κυρίως.

Οι εξαγγελίες

Δεν θα εξετάσουμε αναλυτικά όσα εξήγγειλε ο πρωθυπουργός αλλά θα θέσουμε από γενικής απόψεως, «χονδρικά» όπως λέγεται, τους βασικούς άξονες.

Αν θέλαμε να εκτιμήσουμε κάποια μέτρα που δίνουν τάχα μου τον τόνο των... «παροχών», αυτά είναι η κατάργηση του τέλους επιτηδεύματος για τους επαγγελματίες (εγκαταλείφθηκε, όπως φαίνεται, κάθε σκέψη ακόμη για «ήπια παρέμβαση» στο ζήτημα του τεκμαρτού), η κατάργηση του ειδικού φόρου κατανάλωσης στο πετρέλαιο κίνησης των αγροτών (τη στιγμή που στον αγροτικό τομέα συντελείται μία βίαιη εγκατάλειψη των παραγωγικών δραστηριοτήτων όσον αφορά τους μικρομεσαίους αγρότες αλλά όχι μόνο), η επέκταση των εισοδηματικών προϋποθέσεων για τα προγράμματα στέγασης και επιδιόρθωσης των ακινήτων (και αυτά με ορίζοντα... τριετίας) και τα όρια που τίθενται στην επέκταση των βραχυχρόνιων μισθώσεων (Airbnb).

Κατά τα άλλα -όπως θα δούμε παρακάτω- στις εξαγγελίες περιέχεται η συνέχιση της πολιτικής της μείωσης του λαϊκού και εργατικού εισοδήματος και, επιπλέον, διακηρύσσεται η ένταση της επίθεσης.

Το πόσο δε «ασπρίνες» και προπετάσματα καπνού είναι όσα εξαγγέθηκαν φαίνεται και από τις αντιδράσεις των φορέων στους οποίους απευθύνονται:

Πέρα από την κατάπυστη ΓΣΣΕ, που οργανωμένη απορρίπτει τις εξαγγελίες... εξαγγέλλοντας απεργία τον Νοέμβρη, ακόμη και φορείς που δεν διακρίνονται για την προοδευτικότητά τους τοποθε-

τούνται αρνητικά.

Σαν εμπαιγμό και «κακόγουστο αστείο» χαρακτήρισε όσα εξαγγέθηκαν η ΠΟΑΣΥ, η Ομοσπονδία δηλαδή των αστυνομικών.

«Μας υποχρεώσατε», δήλωσαν οι εποχικοί πυροσβέστες.

Οι τρίτεκνοι από τη μεριά τους ειρωνεύονται τη λεγόμενη «σύγκλιση με τους πολύτεκνους» που αντικατέστησε το αίτημα για εξομοίωση στα δικαιώματα πολύτεκνων-τρίτεκνων (υποτίθεται η χώρα για πρώτη φορά στην ιστορία της αντιμετωπίζει τόσο οξύ δημογραφικό πρόβλημα).

Ο εκπρόσωπος της Ομοσπονδίας των ξενοδόχων δήλωσε ότι με την αύξηση του τέλους παρεπιδημούντων και του τέλους ανθεκτικότητας αυξάνονται οι επιβαρύνσεις και πως οι μικρές ξενοδοχειακές μονάδες οδηγούνται στο κλείσιμο. Άλλο που δεν θα ήθελε η κυβέρνηση...

Πιο χαρακτηριστικό, όμως, είναι όσα αντιπαρέθεσε η Ομοσπονδία ενώσεων των νοσοκομειακών γιατρών, για τα περίφημα κίνητρα τοποθέτησης σε άγονες περιοχές: Όπως εξήγηε η ομοσπονδία των νοσοκομειακών γιατρών της χώρας, από την κυβέρνηση «*παρουσιάζουν ως τριπλασιασμό και εξαπλασιασμό τη μείωση στην πραγματικότητα του επιδόματος αγόνου που θα έπρεπε να παίρνουν οι γιατροί του δημόσιου συστήματος υγείας, αν βέβαια εφάρμοζαν τις διατάξεις που ίσχυαν μέχρι την έκδοση της νέας Κοινής Υπουργικής Απόφασης. Το επίδομα αγόνου που δίνεται σε ειδικευμένους γιατρούς, είναι μικρότερο και από αυτό που δίνεται στους αγροτικούς γιατρούς (400 ευρώ) για άγονες και προβληματικές περιοχές». Και αυτό γιατί «οι προσαυξήσεις υπολογίζονται επί "θεωρητικού" βασικού μισθού, που προκύπτει από τη μετατροπή σε ευρώ του βασικού μισθού του 1983»! Αυτό παράγει μείωση και όχι αύξηση του εισοδήματος. Αυτή δε τη... μειωμένη αύξηση δεν θα τη δικαιούνταν ειδικευόμενοι και επικουρικοί (συμβασιούχοι) γιατροί!*

Μόνο η ΠΟΜΙΔΑ, η ομοσπονδία των ιδιοκτητών ακινήτων και ο... ανεκδιήγητος Κροκίδης Βρήκαν να πουν δύο καλά λόγια για τις κυβερνητικές εξαγγελίες.

Συντάξεις και μισθοί

Εκεί που γίνεται, όμως, η μεγαλύτερη λαθροχειρία είναι στις λεγόμενες αυξή-

σεις στα εισοδήματα εργαζομένων και συνταξιούχων, με στόχο σε επίπεδο διετίας να φτάσει ο κατώτατος μισθός τα 1.500 ευρώ.

Καταρχάς μιλάμε για μικτό μισθό, δηλαδή 950 ευρώ το 2027.

Ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ δημοσιοποίησε τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών σε δύο δόσεις μέχρι το 2027, εμφανίζοντας ως παροχή το γεγονός ότι για τα ασφαλιστικά ταμεία (αυτά που έχουν απομείνει) θα μειωθεί η χρηματοδότησή τους και από τις εργοδοτικές εισφορές.

Άφησε στο σκοτάδι τον δεύτερο μηχανισμό κρατήσεων που επιδρά στη διαμόρφωση του καθαρού εισοδήματος, τις κρατήσεις στην εφορία. Η μη τιμαριθμοποίησή τους σημαίνει ότι η παρακράτηση φόρου εισοδήματος θα αυξάνει με μεγαλύτερη ταχύτητα από τον ρυθμό αύξησης του εισοδήματος! Με απλά λόγια, ένα κομμάτι της μείωσης των ασφαλιστικών εισφορών θα επιστρέψει πίσω μέσω της αύξησης της φορολογίας από την αλλαγή της κλίμακας. Η μόνη «καθαρή» ελάφρυνση είναι αυτή που απομένει, δηλαδή των εργοδοτών!

Η δε εξαγγελία για «ζώνη οικονομικού ενδιαφέροντος» όπου οι μισθοί προφανώς θα είναι κατώτεροι του μέσου ή κατώτατου μισθού (εξ άλλου τι οικονομικό ενδιαφέρον μπορεί να έχει για το κεφάλαιο σε άλλη περίπτωση;) μάλλον δεν συνάδει με προοπτικές αυξήσεων στους μισθούς!

Όσο για τους συνταξιούχους, η κυβέρνηση διατηρεί τον μηχανισμό Κατρούγκαλου με την προσωπική διαφορά και ανατέθηκε στο υπουργείο Εργασίας να εκπονήσει έρευνα για πιο «δίκαιη προσαρμογή» της εισφοράς αλληλεγγύης. Εξετάζονται, λέει, τέσσερα σενάρια.

Οι εξαγγελίες περιέχουν προς το παρόν εφάπαξ ποσά που δίνονται ως εξομαλύνσεις για τις «αδικίες» της προσωπικής διαφοράς.

Να υπενθυμίσουμε εδώ πως όποιος από τους συνταξιούχους περάσει κατά 1 ολόκληρο ευρώ την κλίμακα της εισφοράς αλληλεγγύης, φορτώνεται μείωση σύνταξης με τον υψηλότερο συντελεστή επί ολόκληρου μάλιστα ποσού άνω των 1.400 ευρώ.

Συνολικά δε για τους συνταξιούχους, όσες αυξήσεις δίνονται αφορούν στις μικτές αποδοχές, δεν αφορούν στις επικουρικές συντάξεις, αφαιρείται μάλιστα ποσοστό 6% για τις εισφορές υγείας και

ισχύει και εδώ ό,τι με τους μισθούς, για τη μη τιμαριθμοποίηση της φορολογικής κλίμακας (ανεβαίνω κλίμακα, χάνω την αύξηση ή την παίρνω πολύ μειωμένη).

Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου περίεργο ότι και με αυτούς τους κυβερνητικούς προγραμματισμούς για αύξηση των συντάξεων στο 7,2% έχουμε μείωση της αγοραστικής δύναμης των συντάξεων, καθώς την ίδια τριετία ο πληθωρισμός θα τρέχει με αθροιστικό ρυθμό άνω του 9%!

Εξαγγελίες επίθεσης

Προσεκτικά μοιρασμένες στα 45 σημεία των εξαγγελιών είναι οι αναφορές για ένταση της αντιλαϊκής επίθεσης.

Η μείωση των ασφαλιστικών εισφορών δίνει πολύ καλά με τα άμεσα και μακροπρόθεσμα μέτρα που ετοιμάζουν ξανά για το συνταξιοδοτικό και τα ταμεία ασφάλισης.

Η «ορθολογικοποίηση» του επιδόματος ανεργίας, που θα δίνεται αυξημένο τους πρώτους μήνες και θα μειώνεται στη συνέχεια αν δεν γίνονται αποδεκτές οι επαγγελματικές προτάσεις με οποιουδήποτε όρους, η εξαγγελία ότι οι μεταρρυθμίσεις στην παιδεία-υγεία θα συνεχιστούν και θα κλιμακωθούν δίνουν τον πραγματικό ταξικό τόνο στην κυβερνητική φιέστα.

Το πακέτο της ΔΕΘ υστερεί αρκετά σε σύγκριση με την επιδοματική πολιτική της μετά την πανδημία συγκυρίας, όπου η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας διακίνησε και διαχειρίστηκε ρευστότητα που μάλιστα την βοήθησε να ρετουσάρι το αντιλαϊκό της πρόσωπο, ιδιαίτερα στα λεγόμενα μεσοστρώματα, πράγμα που «έγραψε» και στο περίφημο 41%.

Σήμερα, τέτοια δυνατότητα δεν υπάρχει και όσο και αν γίνεται προσπάθεια να...τετραγωνιστεί ο αντιλαϊκός κύκλος της επίθεσης, αυτός θα τείνει να διευρύνεται σε κάθε επίπεδο.

Και γιατί το απαιτούν οι δανειστές ιμπεριαλιστές και γιατί οξύνεται η κρίση, ο ανταγωνισμός, αυξάνονται οι πολεμικές δαπάνες, αυξάνεται η γεωπολιτική αβεβαιότητα.

Αλλά όπως είπαμε, για τους διαχειριστές των κυβερνητικών υποθέσεων της αστικής τάξης αυτά είναι τα δικά τους περιθώρια, όσο το εργατικό κίνημα δεν καταφέρνει να βάλει με τους αγώνες του τα δικά του... όρια.

Γερμανία

Ακροδεξιά και κοινωνικό-πολιτική κρίση «Μαύρος Σεπτέμβρης» για το πολιτικό κατεστημένο

Ο Σεπτέμβρης περιείχε τρεις κρίσιμες τοπικές εκλογικές στην πρώην Ανατολική Γερμανία: την 1η του Σεπτέμβρη σε Θουριγγία και Σαξονία και στις 22 του Σεπτέμβρη στο Βρανδεμβούργο. Το AfD (Εναλλακτική για τη Γερμανία) ισχυροποιήθηκε και στα δύο. Πρώτο κόμμα στη Θουριγγία, οριακά δεύτερο στη Σαξονία. Τώρα, όλα τα βλέμματα είναι στραμμένα στο Βρανδεμβούργο, όπου δημοσκοπικά προηγείται το AfD.

Μεγάλη ταραχή στο πολιτικό κατεστημένο συνόδευσε την εκλογική επιτυχία του AfD, το οποίο χαρακτηρίζεται ως «ακροδεξιό» και συγκρίνεται με το ναζιστικό κόμμα του μεσοπολέμου. Την ταραχή ενίσχυσε το γεγονός ότι το νέο αριστερό κόμμα BSW (Συμμαχία Ζάρα Βάγκενκνεχτ) -κόμμα που ιδρύθηκε μόλις τον περασμένο Ιανουάριο από την πρώην επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας της Die Linke, Βάγκενκνεχτ- σημείωσε επίσης εντυπωσιακά κέρδη. Το AfD, που, ως «εξτρεμιστική» ομάδα, εμπίπτει στην επίσημη επιτήρηση της γερμανικής υπηρεσίας εσωτερικών πληροφοριών, ιδρύθηκε το 2013 ως παρακλάδι του CDU, κυρίως από ευρωσκεπτικιστές πανεπιστημιακούς. Έκτοτε ακολούθησαν αρκετές μεταλλάξεις.

Με δεδομένο ότι όλα τα κόμματα έχουν αποκλείσει το ενδεχόμενο συνασπισμού με το AfD, προκύπτει ζήτημα νέων κυβερνητικών συνασπισμών, που δεν αφορά έδρες αλλά πολιτικές και δεν περιορίζεται σε αυτά τα κρατίδια, αλλά στο ομόσπονδο κράτος, αν το φαινόμενο πάρει έκταση. Ωστόσο, μια ακυβερνησία στα κρατίδια της πρώην Α. Γερμανίας θα συμβάλει αθροιστικά στην προβληματική πολιτική κατάσταση που επικρατεί σε ομοσπονδιακό επίπεδο, με την κυβέρνηση Σολτς να παραπαίει. Τα τρία ετερόκλητα κόμματα που την απαρτίζουν βλέπουν να συρρικνώνεται δραματικά η απήχησή τους. Από την άλλη, οι όροι που θέτει το κόμμα της Βάγκενκνεχτ για ενδεχόμενη συμμετοχή σε κυβέρνηση αφορούν στον πυρήνα της μέχρι τώρα άσκησης της πολιτικής εξουσίας, σε ολόκληρη τη Γερμανία.

Είναι λάθος να θεωρήσουμε τα αποτελέσματα των εκλογών σε αυτά τα κρατίδια απλά ένα «ανατολικό φαινόμενο». Το πρόβλημα επεκτείνεται και σε άλλα ομόσπονδα κρατίδια. Όταν διαβάζουμε ότι το AfD διεκδικεί τη δεύτερη θέση σε τοπικές εκλογές, θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι το προβάδισμα των Σοσιαλδημοκρατών είναι συχνά της τάξης ελαχίστων ποσοστιαίων μονάδων.

Μια λεπτομερής ανάγνωση των αποτελεσμάτων δείχνει πως είναι έκφραση βαθιάς απογοήτευσης απέναντι στα παραδοσιακά κόμματα σε μια σειρά θεμάτων, ιδιαίτερα στην οικονομική δυσπραγία και στα αίτια που την παράγουν. Η διαφορά μεταξύ των λεγόμενων αντικαθεστωτικών κομμάτων (της δεξιάς και της αριστεράς) γίνεται δυσδιάκριτη. Το AfD και το BSW στηρίζουν τις προεκλογικές τους εκστρατείες στον τερματισμό της τεράστιας στρατιωτικής βοήθειας της Γερμανίας προς την Ουκρανία (τη δεύτερη μεγαλύτερη μετά τις ΗΠΑ), καθώς και στον τερματισμό των οικονομικών κυρώσεων κατά της Ρωσίας και την επιστροφή σε «κανονικές σχέσεις» μεταξύ των δύο χωρών! Και οι δύο, επίσης, επέκρι-

ναν τη συμφωνία του Βερολίνου -ως επιστροφή στις ημέρες του Ψυχρού Πολέμου- να εγκαταστήσει εκ νέου βαλλιστικούς πυραύλους των ΗΠΑ στο ανατολικό τμήμα της χώρας, με στόχευση στη Ρωσία. Γενικότερα, το αποτέλεσμα αυτών των εκλογών αντανάκλα μια έντονη διαμαρτυρία κατά της συμμόρφωσης του Βερολίνου στην πολιτική της Ουάσιγκτον. Τα συστημικά γερμανικά ΜΜΕ αναφέρουν αυτόν τον παράγοντα, αλλά

ισχυρίζονται πως αυτό τροφοδοτείται απλά από τη «ρωσική προπαγάνδα»!

Οι πολιτικές εξελίξεις στη Γερμανία, με αφορμή αυτά τα δύο περιφερειακά κοινοβούλια, συζητούνται όχι μόνο στη Γερμανία, αλλά και σε όλη την Ευρώπη. Προβάλλεται μια εικόνα κινδύνου της δημοκρατίας. Καθόλου τυχαίο. Δεν είναι μόνο μια γερμανική κατάσταση, είναι μια γενικότερη ευρωπαϊκή κατεύθυνση, που ακολουθεί «ρατσιστικές πολιτικές». Τη

φυλετική ξενόφοβη ρητορική την εργαλειοποίησαν τα κόμματα εξουσίας, για να αιτιολογούν τις ιδιαίτερες επιδιώξεις τους, πολλά χρόνια πριν!

Για την ιμπεριαλιστική Ευρώπη, η προσκόλληση στην ιδιοτελή ατζέντα των ΗΠΑ και στον αμφίβολο ρόλο του «προστάτη» της Ευρώπης, έχει οδυνηρό τίμημα. Σήμερα, ο γερμανικός ιμπεριαλισμός είναι ο μεγάλος χαμένος της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία. Οι ΗΠΑ το αξιοποίησαν τερματίζοντας βίαια την Ειδική Σχέση Βερολίνου-Μόσχας. Είναι πολύ μακρινό το 1989, που η ενοποίηση των δύο γερμανικών κρατών έδωσε στη Γερμανία την ευκαιρία να συγκροτήσει «στρατηγική» συμμαχία με τη Ρωσία, αλλά και να μηδενίσει τις αμυντικές της δαπάνες. Ήταν μια συμμαχία που εγγυόταν επάρκεια, φτηνή ενέργεια και ανάπτυξη εμπορικών σχέσεων με το Πεκίνο.

Όταν το AfD τάσσεται υπέρ της προσέγγισης με τη Ρωσία, επενδύει σε μια ρεαλιστική θεώρηση της κατάστασης πραγμάτων. Ο τρόπος με τον οποίο αυξάνονται οι εντάσεις από το NATO στην Ουκρανία τροφοδοτούν αυτή τη θεώρηση. Αυτή η κατάσταση πραγμάτων αντανακλάται στα αποτελέσματα αυτών των εκλογών, αλλά ίσως και των επόμενων. Η γερμανική κοινωνία αντιλαμβάνεται μια συνεχώς επιδεινούμενη κοινωνικοοικονομική παρακμή, που την υπογράμμισε η συγκλονιστική οικονομική είδηση του μήνα: Ότι η Volkswagen (η αυτοκινητοβιομηχανία-ναυαρχίδα της χώρας, με 300.000 εργαζόμενους) πρώτη φορά στα 87 χρόνια της ιστορίας της, σχεδιάζει να κλείσει εργοστάσια λόγω του εξοντωτικού κόστους παραγωγής...

Σύμφωνα με ορισμένους πολιτικούς σχολιαστές, το μεγαλύτερο πρόβλημα αυτή τη στιγμή είναι ότι οι Γερμανοί δεν ψηφίζουν πλέον το ακροδεξιό AfD ως διαμαρτυρία, αλλά από πεποίθηση ανατροπής της συνολικής κατάστασης. Είναι παράγοντας που ενδέχεται να επηρεάσει την άνοδό του, καθιστώντας το AfD μέλος της πολιτικής κανονικότητας. Η κυβέρνηση του Σολτς, για να το αντιμετωπίσει, προσπαθεί να αναπροσαρμόσει τις θέσεις της, κινούμενη πιο δεξιά...πράγμα που ιστορικά αποδεικνύει το αντίθετο! Πρόσφατα ανακοίνωσε αυστηρότερες πολιτικές μετανάστευσης, που πρακτικά καταργούν τη Συνθήκη Σένγκεν!

Εφόσον το σημερινό πολιτικό κατεστημένο στη Γερμανία δεν μπορεί να επεξεργαστεί συνολική στρατηγική έξοδο από την κρίση, τότε το μέγεθος της ανατροπής που θα καταγραφεί στις εθνικές εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2025, ίσως να είναι πρωτόγνωρο.

XB

Τουρκία Οργή για τη δολοφονία της οκτάχρονης Ναρίν

Η οκτάχρονη Ναρίν που χάθηκε στις 21 Αυγούστου στη συνοικία Μπαγλάρ του Ντιγιάρβακ, όταν έφυγε για το μάθημα του Κορανίου, βρέθηκε δολοφονημένη μετά από 19 μέρες. Οι προσαγωγές συνεχίζονται, νέα στοιχεία εμφανίζονται και η αστυνομία προχώρησε σε συλλήψεις μελών της οικογένειας, χωρίς ωστόσο να βρεθεί ο δολοφόνος. Η τραγική κατάληξη της μικρής Ναρίν συγκλόνισε τη γειτονική χώρα και συνδέθηκε γρήγορα με γενικότερα προβλήματα σχετικά με τη βία απέναντι στις γυναίκες, την πολιτική συγκάλυψη του κράτους και την υποκρισία των πολιτικών.

Σε όλη την Τουρκία και το Κουρδιστάν ξέσπασαν διαδηλώσεις με κυρίαρχο σύνθημα «Οι δολοφονίες παιδιών είναι πολιτικές». Οργανώσεις νεολαίας, γυναικών, πολιτιστικοί σύλλογοι βρέθηκαν στους δρόμους. Το τμήμα του πολιτιστικού συλλόγου Πιρ Σουλτάν του Ατάσεχιρ διοργάνωσε συγκέντρωση με κεντρικό σύνθημα «Να γίνουμε η φωνή των Ναρίν». Στην πρόσκληση για την κινητοποίηση αναφερόταν μεταξύ άλλων: «Από τη Λεϊλά Αϊντεμίρ μέχρι τον Μπερκίν Ελβάν και από την Τζεϊνάλ Ονκόλ μέχρι τον Ουγούρ Καϊμάζ, όλες οι δολοφονίες είναι πολιτικές, είτε άμεσα από το κράτος είτε από την κρατική πολιτική για την οικογένεια και τα παιδιά.

Σε αυτή τη χώρα εξαφανίζονται καθημερινά 32 παιδιά. Δεν θα ξεφύγετε δικάζοντας την οικογένεια. Θα λογοδοτήσετε για την απώλεια του 8χρονου παιδιού και τις βρώμικες σχέσεις με το δίκτυο των ιερωμένων και των αιρέσεων. Η εξαφάνιση και η δολοφονία της Ναρίν δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό. Μετατρέψατε τη χώρα σε χώρα αγνοουμένων και νεκρών παιδιών. Η στατιστική υπηρεσία της Τουρκίας δεν αποκαλύπτει δεδομένα για εξαφανισμένα παιδιά 8 χρόνια τώρα».

Η «Αλληλεγγύη Γυναικών» στο Σουλτάν Γκαζί κάλεσε συγκέντρωση ενάντια στη φανερή προσπάθεια συγκάλυψης της δολοφονίας, αναφερόμενη στη δήλωση του βουλευτή του ΑΚΡ, Γκαλί Ανσαρίογλου: «Μερικές φορές δεν γνωρίζουμε, άλλες ξέρουμε αλλά δεν πρέπει να τα λέμε επειδή η οικογένεια είναι φίλοι μας». Όχι μόνο συγκαλύπτουν, αλλά το λένε και δημόσια! Οι οργανώσεις νεολαίας γέμισαν τους δρόμους του Καντίκιοϊ. Με συνθήματα «Τι συνέβη στη Ναρίν», «Μη μένεις σιωπηλός, όσο σιωπάζεις πλησιάζει η σειρά σου» μαζικοποιήθηκε η πορεία, καταχειροκροτήθηκε από τους περαστικούς. Όπως δήλωσε η Σελέν στο τέλος της πορείας: «Θα αγωνιστούμε για να μη δολοφονηθεί άλλη Ναρίν. Γιατί ξέρουμε ότι μόνο ο αγώνας μπορεί να μας κρατήσει ζωντανούς!».

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Κίνα

Γερασμένος είναι ο καπιταλισμός και όχι ο πληθυσμός!

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια παρουσίαση των συνταξιοδοτικών αλλαγών στην Κίνα στο περιοδικό «Journal of Aging & Social Policy», Τόμος 28, 2016 www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/08959420.2016.1111725#d1e159, μια ανάλυση στην επιθεώρηση «Social Policy & Administration», τεύχος 52, Δεκέμβριος 2018 onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1111/spol.12368 και ένα άρθρο από την αγγλόφωνη «Επιθεώρηση του Πεκίνου» που απηχεί τις κυβερνητικές θέσεις και προβληματισμούς www.bjreview.com/Business/202212/t20221223_800316626.html

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

Η Xia Zengming συχνά συμπληρώνει δωδεκάωρο στη δουλειά. Αν και είναι 66 χρόνων, για τριάντα χρόνια συνεχίζει να κάνει μια σκληρή εργασία. Στρώνει πλακάκια, σοβαντίζει, βάφει και φτιάχνει ξύλινες κατασκευές σε νεόκτιστα ή για ανακαίνιση διαμερίσματα στη Σαγκάη. Δουλεύει μαζί με τον άντρα της Hou, ο οποίος είναι 65άρης, κάνοντας συμφωνίες σαν ελεύθεροι επαγγελματίες με τεχνικές κατασκευαστικές εργασίες. Για να κερδίσει χρόνο, το ζευγάρι μερικές φορές κοιμάται μέσα στα ημιτελή διαμερίσματα. «Σύνταξη; Ούτε για ιδέα!», απαντούν όταν τους ρωτούν για το μέλλον. Με καταγωγή από ένα χωριό 250 χιλιάμετρα βόρεια της Σαγκάης, ανήκουν στα εκατομμύρια των Κινέζων εσωτερικών μεταναστών, τα οποία στα πρώτα χρόνια της ξέφρενης καπιταλιστικής ανάπτυξης μετακινήθηκαν από την ύπαιθρο στις πόλεις. Ήταν μια τεράστια μετακίνηση εργατικού δυναμικού, με τη σκληρή εργασία του οποίου πραγματοποιήθηκε μια σύγχρονη, αλλά με όρους πρώτο-καπιταλιστικής εποχής, τεράστια συσσώρευση κεφαλαίου. Η μεγάλη πλειοψηφία αυτών των εργατών παραμένουν στο καθεστώς του μετανάστη, δίχως να έχουν τα δικαιώματα των εργατών στις πόλεις. Θεωρούνται ακόμη τμήμα του αγροτικού πληθυσμού, σύμφωνα με το σύστημα Hukou. Μια από τις πολλές διαφορές είναι και το δικαίωμα στην σύνταξη, αλλά και στις υπόλοιπες κρατικές κοινωνικές παροχές. Ενώ οι εργαζόμενοι που θεωρούνται μέρος του αστικού πληθυσμού στη Σαγκάη μπορούν να ελπίζουν σε μια σύνταξη 4.000 γιουάν (περίπου 575 δολάρια ΗΠΑ) και μερικοί μέχρι 10.000 γιουάν, οι μετανάστες-εργάτες για τα ίδια χρόνια και μάλιστα αρκετές φορές σκληρότερης εργασίας, θα πάρουν την κατώτερη σύνταξη των 123 γιουάν (γύρω στα 17 δολάρια) και μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις 300 γιουάν. Για τα εκατομμύρια Κινέζων που βρίσκονται στην ίδια θέση με την Xia και τον Hou, το ηλικιακό όριο για συνταξιοδότηση αντί για προστασία λειτουργεί ως εμπόδιο. Δεν μπορούν να έχουν μια σταθερή εργασία και οι εργοδότες, όταν τους παίρνουν στη δουλειά, δεν τους δίνουν όλα τα δικαιώματα των νόμιμων εργαζόμενων. Έτσι αναγκάζονται να δουλεύουν στον γκρίζο τομέα της οικονομίας, στις πιο σκληρές συνθήκες, ως οικόδομοι, καθαριστές και οικιακοί βοηθοί σε υπερήλικους, απροστάτευτοι σε ενδεχόμενα ατυχήματα και ασθένειες.

Η ανακοίνωση της Επιτροπής του 14ου Εθνικού Λαϊκού Κογκρέσου για τη σταδιακή αύξηση των ορίων ηλικίας στους άνδρες από τα 60 στα 63 και στις γυναίκες από τα 50 στα 55 (και από τα 55 στα 58 για τις υπαλλήλους στα γραφεία) ξάφνιασε ελάχιστους. Από καιρό το κινέζικο καθεστώς προετοίμαζε το έδαφος. Χρησιμοποιώντας το γνωστό επιχείρημα για τη γήρανση του πληθυσμού μέσω της αύξησης του προσδόκιμου ζωής και της μείωσης των γεννήσεων, μιλούσε για επικείμενη καταστροφή του ασφαλιστικού συστήματος και για τον κίνδυνο μετάδοσής της στην κινέζικη

οικονομία, η οποία μετά από δεκαετίες καπιταλιστικής ανάπτυξης αντιμετωπίζει επιβράδυνση και κρίση. Τα όρια ηλικίας για συνταξιοδότηση (από τα πιο χαμηλά διεθνώς) ήταν μέρος των αποφάσεων που πήρε το σοσιαλιστικό καθεστώς το 1950 στα πρώτα βήματά του και από τότε δεν άλλαξαν, παρά το γεγονός πως στα τέλη της δεκαετίας του 1970, στο πλαίσιο της επιστροφής στον καπιταλισμό, μια ασφαλιστική ανατροπή καθιέρωσε τις εργατικές εισφορές και τους ατομικούς ανταποδοτικούς λογαριασμούς ασφάλισης. Ο κινέζικος καπιταλισμός, εκτός από την ανατροπή των πρώτων σοσιαλιστικών κατακτήσεων, είχε την ανάγκη για μια τεράστια εσωτερική μετανάστευση και αστικοποίηση, βαθαίνοντας έτσι τις διαιρέσεις ανάμεσα στην πόλη και την ύπαιθρο. Το ασφαλιστικό σύστημα των τριών πυλώνων στον αστικό πληθυσμό, η μεταφορά της ευθύνης διαχείρισης των ταμείων στις τοπικές αρχές και η οπισθοδρόμηση των κοινωνικών πολιτικών στην ύπαιθρο με τη διατήρηση ελάχιστων συντάξεων και παροχών στους αγρότες ενίσχυσε τις αντιθέσεις και τις ανισότητες. Το σοσιαλιστικό σύστημα των εγγυημένων κρατικών συντάξεων και παροχών με κεντρική κυβερνητική ευθύνη υπονομεύτηκε, με σκοπό τη μείωση του εργατικού κόστους. Οι ανατροπές στο ασφαλιστικό σύστημα, η διατήρηση του καθεστώτος των μεταναστών εργατών και η δραστηκή μείωση των εργοδοτικών εισφορών πολλαπλασίασε τους διαχωρισμούς και μεγάλωσε τα αδιέξοδα στο ασφαλιστικό σύστημα.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1980 συνέβη μια τεράστια αποδόμηση των σοσιαλιστικών κατακτήσεων στους τομείς της εργασίας, των κοινωνικών παροχών, της ασφάλισης και της σύνταξης. Το νέο κινέζικο καθεστώς ουσιαστικά ιδιωτικοποίησε και διέλυσε τη δημόσια υγειονομική περίθαλψη. Από το 1978 έως το 1999, οι κρατικές δαπάνες γι' αυτήν μειώθηκαν από 32% σε 15%, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση των ανισοτήτων μεταξύ πόλης και υπαίθρου στην πρόσβαση, επειδή το μεγαλύτερο μέρος της στήριξης κατευθύνθηκε στις αναπτυγμένες παράκτιες περιοχές. Η εξαφάνιση των ξυπόλητων γιατρών έφερε την επιδείνωση της υγειονομικής περίθαλψης των αγροτών. Παλιότερα οι κρατικές επιχειρήσεις παρείχαν ένα ολοκληρωμένο σύστημα πρόνοιας στην κυριολεξία από τη γέννηση ως τον θάνατο για τους εργαζόμενούς τους. Η κοινωνική ασφάλιση περιλάμβανε παροχές ασθένειας, μητρότητας, εργατικού τραυματισμού, αναπηρίας, θανάτου και συντάξεις γήρατος. Επιπλέον, υπήρχαν επιδόματα ενοικίου, σίτισης, μετακίνησης, καυσίμων, προσωπικής υγιεινής, κίνητρα για την πολιτική του ενός παιδιού, ακόμη και επίδομα για τα έξοδα επίσκεψης σε μέλη της οικογένειας στην επαρχία! Οι συλλογικές υπηρεσίες πρόνοιας περιλάμβαναν επίσης παιδικούς σταθμούς, νηπιαγωγεία, σχολεία πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, κλινικές, νοσοκομεία, λέσχες αναψυχής, βιβλιοθήκες, κινηματογράφους και καντίνες. Αυτές οι παροχές

πρόνοιας χρηματοδοτούνταν απευθείας από το κράτος. Τα επιδόματα πρόνοιας, αν και χαμηλά, χορηγούνταν αδιακρίτως. Οι εργαζόμενοι είχαν επίσης εγγυημένη δουλειά. Η συντριβή αυτών των κατακτήσεων συνδυάστηκε με το κύμα ιδιωτικοποιήσεων και την απόδοση πλήρους εξουσίας στους διευθυντές των κρατικών επιχειρήσεων να εφαρμόσουν καπιταλιστικά κριτήρια στη λειτουργία τους, να απολύουν και να καθορίζουν τους μισθούς. Ακολούθησε ένα κύμα λουκέτων σε κρατικές επιχειρήσεις που θεωρήθηκαν αντι-οικονομικές, το οποίο αύξησε σημαντικά την ανεργία και προκάλεσε μετακινήσεις εργατικού δυναμικού. Ήταν η εποχή που ξεκινούσε η είσοδος του ξένου κεφαλαίου και τα εργοστάσια των πολυεθνικών αναζητούσαν επειγόντως φθινό εργατικό δυναμικό. Παράλληλα η ανάπτυξη του στρώματος των getihu, των αυτοαπασχολούμενων, δεν δημιούργησε μόνο μια κατηγορία νέων καπιταλιστών, αλλά και ένα εκτεταμένο στρώμα μικροεργατών και τεχνιτών, ο οποίοι στη συνέχεια αντιμετώπισαν τη σκληρότητα των νόμων της αγοράς και την έλλειψη κρατικής υποστήριξης. Αυτές και άλλες εξελίξεις κοινωνικής οπισθοδρόμησης στο όνομα ενός αναπτυγμένου καπιταλιστικού μέλλοντος βρίσκονται στην βάση των σημερινών αδιεξόδων, εκτός των άλλων και στο ασφαλιστικό σύστημα. Σε συνδυασμό, βέβαια, με την τεράστια ανισότητα με την οποία κατανομήθηκαν τα κέρδη της καπιταλιστικής ανάπτυξης ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις, στους τομείς της κινέζικης οικονομίας και στις γεωγραφικές περιφέρειες.

Η νέα επίθεση στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα των Κινέζων εργαζόμενων με την αύξηση των ορίων ηλικίας, το τε-

λευταίο δηλαδή υπόλειμμα των σοσιαλιστικών κατακτήσεων στον συγκεκριμένο τομέα, συμβαδίζει με τον γενικό κανόνα που ακολουθεί ο καπιταλισμός σε Δύση και Ανατολή. Με πρόσχημα τη γήρανση του πληθυσμού, αυξάνει τον εργασιακό βίο, μειώνει στο επίπεδο ελάχιστης επιβίωσης τις συντάξεις, οδηγεί τους συνταξιούχους να εργάζονται για να συμπληρώσουν το εισόδημά τους, επιχειρεί την πλήρη ιδιωτικοποίηση και εξατομίκευση του ασφαλιστικού συστήματος και βέβαια περικόπτει συνεχώς τις δημόσιες δαπάνες διαλύοντας πλήρως το λεγόμενο κοινωνικό κράτος. Η περίπτωση της Κίνας, με τη δυνατότητα σύγκρισης ανάμεσα στην περίοδο της σοσιαλιστικής απόπειρας και τη σημερινή κατάσταση είναι πολύ διδακτική. Ιστορικού χαρακτήρα αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας με τη συνδρομή της τεχνολογίας. Εντυπωσιακή σε λίγες δεκαετίες αύξηση του προσδόκιμου μέσου ορίου ζωής ως αποτέλεσμα της καθολικής υγειονομικής περίθαλψης και της μαζικής καταπολέμησης των ασθενειών από τα πρώτα μετεπαναστατικά χρόνια σε συνδυασμό με τις κατακτήσεις της ιατρικής. Αλματώδης καπιταλιστική ανάπτυξη που βασίστηκε στη σκληρή εργασία εκατομμυρίων εργαζόμενων σχεδόν για τέσσερις δεκαετίες. Αντί όλα αυτά να προκαλέσουν μείωση του χρόνου εργασίας και βελτίωση των όρων αυτών που ολοκληρώνουν τον εργάσιμο βίο, οδηγούν εξαιτίας του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και εκμετάλλευσης σε αντίθετα αποτελέσματα. Στο όνομα της καπιταλιστικής πρόοδου, οπισθοδρομούν τις κοινωνίες, αμφισβητούν κατακτήσεις και οδηγούν στη χειροτέρευση τις συνθήκες ζωής των εργαζόμενων και των απόμαχων.

Παλαιστίνη

Νέες μαζικές σφαγές από τους Ισραηλινούς Αστέρευτη η παλαιστινιακή αντίσταση Νέο μαζικό σιωνιστικό έγκλημα στον Λίβανο

Είναι τραγικό το να μετράει κανείς τους νεκρούς ενός πολέμου, το να μετράει, όμως, τους νεκρούς σε σχέση με ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα είναι αποκαλυπτικό. Οι 328 νεκροί του τελευταίου δεκαπενθήμερου, που προστέθηκαν για να φτάσουν τους 41.206 νεκρούς (αριθμός που ανακοινώθηκε την προηγούμενη εβδομάδα), δείχνει το μέγεθος του δολοφονικού μένους της σιωνιστικής πολεμικής μηχανής. Περιττό να σημειωθεί πως αυτοί οι αριθμοί ουδόλως πλησιάζουν τους πραγματικούς.

Σχολεία και προσφυγικοί καταυλισμοί στην πόλη της Γάζας, στην Τζαμπαλίγια, στη Νουσεϊράτ βομβαρδίστηκαν. Ειδικά η Αλ Μαουάσι στην «ανθρωπιστική ζώνη» της Χαν Γιουνίς δέχθηκε πλήγμα ακριβείας της ισραηλινής πολεμικής αεροπορίας στη 1:30 το βράδυ, με θύματα 40 νεκρούς, 60 τραυματίες και άγνωστο αριθμό εγκλωβισμένων και αγνοουμένων. Το Al Jazeera επικαλείται δηλώσεις αξιωματούχων της Γάζας που υποστηρίζουν πως τα όπλα «έλιωσαν» τα σώματα των θυμάτων που βρίσκονταν στο μάτι της επίθεσης. Επιζώντες αναφέρουν πως «το έδαφος αναποδογύρισε. Οι σκηνές έμοιαζαν σαν να τις είχε χτυπήσει σεισμός», ενώ εθελοντής σε ανθρωπιστική οργάνωση που ζει κοντά στο σημείο δήλωσε στο BBC πως «τα χτυπήματα δημιούργησαν τρεις κρατήρες βάθους επτά μέτρων και έχουν θάψει περισσότερες από 20 σκηνές».

Ο ισραηλινός στρατός παينεύεται για τα πλήγματα «ακριβείας» σε στόχους που τους ονομάζει «κέντρο διοίκησης και ελέγχου της Χαμάς». Η UNRWA, όμως, βεβαιώνει το προφανές, πως τα σχολεία είναι καταφύγια εκτοπισμένων. Σχολείο στον καταυλισμό της Νουσεϊράτ έχει βομβαρδιστεί πέντε φορές, αυτή τη φορά μάλιστα ανάμεσα στους νεκρούς είναι και έξι εργαζόμενοι του γραφείου της. Τα μέλη, οι δομές και οι αποστολές της UNRWA δέχονται συστηματικά επιθέσεις και ο Γκουτέρες έκανε λόγο για «εντελώς απαράδεκτη» έλλειψη λογοδοσίας του Ισραήλ. Κάλεσε δε την... Αμερική να συνετίσει το Ισραήλ.

Το πόσο... πρόθυμα έσπευσε το Στέιτ Ντιπάρτμεντ να «συνετίσει» τον υπηρέτη του φάνηκε από δύο γεγονότα. Πρώτα και καλύτερα, ανακοίνωσε την πώληση επιπλέον θωρακισμένων οχημάτων και αρμάτων μάχης, ανταλλακτικών και τεχνικής υποστήριξης ύψους 164,6 εκ. δολαρίων. Κατά δεύτερον, έχει ενδιαφέρον η αντίδραση αξιωματούχων αλλά και του ίδιου του Μπάιντεν στη δολοφονία της αμερικανίδας τουρκικής καταγωγής σε διαμαρτυρία κατά των εποίκισμών στη Ναμπλούς στη Δυτική Όχθη. Αρχικά δήλωσαν άγνοια, πέρασαν στο ενδεχόμενο ατυχήματος, έπειτα στη βεβαιότητα πως «χτυπήθηκε έμμεσα και ακούσια από πυρά των Ισραηλινών δυνάμεων που δεν είχαν στόχο αυτήν, αλλά τον βασικό υποκινητή της εξέγερσης», για να καταλήξουν στο συμπέρασμα (μετά μάλιστα από έρευνα της Washington

Post) πως ήταν «απρόκλητη και αδικαιολόγητη» ενέργεια. Η καταδίκη, όμως, είναι κατά μεγάλο ποσοστό προσπάθεια κατευνασμού της Άγκυρας, η οποία ανέβασε τους τόνους αντιπαράθεσης.

Αυτό που «δυσκολεύει» τις ΗΠΑ είναι τα διαφαινόμενα σχέδια του Ισραήλ για κλιμάκωση της επίθεσης κατά του Λίβανου. Πυκνώνουν οι επιδρομές στον Λίβανο και στη Συρία, σκληραίνει η στάση του απέναντι στην Ιορδανία. Κανείς δεν μπορεί να πει αν και πότε θα ανέβει επίπεδο η αντιπαράθεση με τη Χεζμπολάχ, ειδικά μετά το τελευταίο μαζικό έγκλημα με την πυροδότηση παγιδευμένων συσκευών επικοινωνίας μελών της, καθώς όλα δείχνουν πως πίσω από αυτό βρίσκονται μυστικές υπηρεσίες του Ισραήλ. Και φυσικά είναι αδύνατο να προεξοφληθούν η δράση των Χούθι ή η αντίδραση του Ιράν.

Το νέο μαζικό έγκλημα με τουλάχιστον 12 νεκρούς και 3.000 τραυματίες, που διαπράχθηκε στον Λίβανο την Τρίτη 17 Σεπτεμβρίου και συνεχίστηκε την Τετάρτη, ακόμη και εναντίον αυτών που συμμετείχαν στις κηδείες των θυμάτων της προηγούμενης ημέρας, δεν χρειάζεται ιδιαίτερη αποκωδικοποίηση ως προς τους αυτουργούς και τη σκοπιμότητά του. Η ισραηλινή ηγεσία επιδιώκει με κάθε δυνατό τρόπο να επεκτείνει τον πόλεμο, θεωρώντας πως έτσι θα οδηγήσει τους Αμερικανούς (και ευρύτερα τους Δυτικούς) σε άμεση εμπλοκή στο πλευρό της. Θεωρεί πως είναι ευκαιρία να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς της με το Ιράν και τους συμμάχους του στην περιοχή. Γι' αυτό ανακοίνωσε πως αποτελεί άμεσο πολεμικό στόχο η ασφάλεια του Βόρειου Ισραήλ, δηλαδή η αντιμετώπιση της λιβανέζικης αντίστασης.

Ανάλογες ειδήσεις έρχονται και από τη Δυτική Όχθη. Για δέκα μέρες ο ισραηλινός στρατός, η υπηρεσία εσωτερικής ασφάλειας Σιν Μπετ και συνοριοφύλακες εξαπέλυσαν επιθέσεις σε Τζενίν, Τουλκαρέμ, Τουμπάς, Χεβρώνα και Ναμπλούς, με τουλάχιστον 50 νεκρούς, εκατοντάδες τραυματίες και δεκάδες άστεγες οικογένειες. Ανατίναξαν και κατεδάφισαν σπίτια, κατέστρεψαν δρόμους και υποδομές ύδρευσης, αποχέτευσης, ηλεκτροδότησης και τηλεπικοινωνιών. Η «αποχώρησή» τους άφησε πίσω εποίκους που συνεχίζουν το πλιάτσικο και τις επιθέσεις. Καίνε χωράφια και ελαιώνες, δηλητηριάζουν πηγάδια και εγκαταστάσεις με πόσιμο νερό, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει νερό για τις καλλιέργειες και για τα ζώα. Οι κοινότητες των Βεδουίνων στον Βορρά απειλούνται όλο και περισσότερο με εκτοπισμό. Ο αριθμός εποίκισμών τα τελευταία χρόνια αυξήθηκε κατακόρυφα και έρχεται να εξυπηρετήσει τα σχέδια του Ισραήλ να φτιάξει ένα νέο τείχος στα «σύνορα» της Δυτικής Όχθης με την Ιορδανία, όχι βέβαια για την καταπολέμηση του λαθρεμπορίου όπλων, αλλά για την ενίσχυση της κατοχής και, γιατί όχι, την κατοχύρωση αλλαγής συνόρων στην περιοχή.

Η επιλογή της κυβέρνησης Νετανιά-

χου να κλιμακώσει την επιθετικότητα αλλά και να αυξήσει τα μέτωπα αντιπαράθεσης του πολέμου είναι σίγουρο πως δεν μπορεί να δώσει απάντηση στο τέλμα και στα αδιέξοδα που αντιμετωπίζει στη Γάζα, αλλά και στο εσωτερικό του κατοχικού κράτους. Κλυδωνίζεται από συνεχιζόμενες δυναμικές διαδηλώσεις με συμμετοχή εκατοντάδων χιλιάδων κόσμου. Οι διαδηλωτές απαιτούν τον τερματισμό του πολέμου, την πτώση της κυβέρνησης και προγραμματίζεται νέα γενική απεργία ως μέσο πίεσης για την επίτευξη συμφωνίας, την οποία το Ισραήλ αποφεύγει χωρίς προσχήματα πλέον. «Τα ψέματα του καθεστώτος δεν θα επιφέρουν ασφάλεια», φώναξαν οι 700.000 διαδηλωτές πριν από μία εβδομάδα. Και ένα από αυτά είναι η τύχη των ομήρων. Σύμφωνα με τα αποτελέσματα έρευνας, ο θάνατος τριών ομήρων τον περασμένο Νοέμβριο «πιθανόν να οφείλεται σε αεροπορική επιδρομή», γεγονός που θέτει εν αμφιβόλω τους ισχυρισμούς του Ισραήλ πως η Χαμάς ευθύνεται για τον θάνατο των ομήρων. Σύμφωνα με εκτιμήσεις, από τους 90 ομήρους που βρίσκονται ακόμα στα χέρια της Χαμάς, μόνο οι 30 θεωρούνται ζωντανοί.

Όλα αυτά τα προβλήματα θα μπορούσαμε να πούμε πως θα ήταν «διαχειρίσιμα», αν η κυβέρνηση ήταν «ενωμένη». Πληθαίνουν, όμως, τα κονταροχτυπήματα, οι διαφωνίες και η κριτική των κυβερνητικών εταίρων, σε τέτοιο βαθμό που μάλλον ανησυχεί το μεγάλο αφεντικό και πραγματοποιούνται συναντήσεις του αμερικανού ΥΠΕΞ, Μπλίνκεν, και του συμβούλου Εθνικής Ασφάλειας, Τζέικ Σάλιβαν, με τον ισραηλινό πρώην πρωθυπουργό, Λαπίντ, αλλά και με τον ηγέτη του αντιπολιτευόμενου κεντροδεξιού κόμματος «Εθνική Ενότητα», Μπένι Γκάντς, με άγνωστο περιεχόμενο συζήτησης (πίεση για ενότητα ή αναζήτηση εναλλακτικής για το μέλλον;).

«Οι δυνατότητες της αντίστασης συνεχίζουν να είναι υψηλές, υπήρξε συσσώρευση εμπειριών και στρατολογήθηκαν νέες γενιές στην αντίσταση», δήλωσε ο Οσάμα Χαμντάν, ανώτερο στέλεχος του Πολιτικού Γραφείου της Χαμάς. Το σθένος και η αστέρευτη αντοχή του παλαιστινιακού λαού είναι η καλύτερη διάψευση του Γιοάβ Γκάλαντ (υπουργού Άμυνας του Ισραήλ) πως η Χαμάς «δεν υπάρχει». Μπορεί οι διαταγές εκκένωσης να δυσχεραίνουν το έργο των ανθρωπιστικών οργάνωσεων, μπορεί οι προμήθειες για δεύτερο συνεχόμενο μήνα να μην επαρκούν για να καλύψουν τις ανάγκες (πάνω από ένα εκατομμύριο κάτοικοι θα μείνουν χωρίς φαγητό τον Σεπτέμβριο), μπορεί να μην υπάρχουν φάρμακα και κλώριο για τον καθαρισμό του νερού. Μπορεί τα φορτηγά να εγκλωβίζονται στα σημεία ελέγχου με αποτέλεσμα να αλλοιώνονται τα τρόφιμα. Μπορεί οι Παλαιστίνιοι να καίνε πλαστικά απορρίμματα για να τα μετατρέψουν σε καύσιμα. Ένα όμως δεν μπορεί να συμβεί: να σταματήσουν την αντίσταση.

Ουκρανία

Με αυξανόμενη αγωνία παρακολουθούν οι λαοί την κλιμάκωση της σύγκρουσης στην Ουκρανία. Αυτός ο άδικος πόλεμος, με τα παγκόσμια διακυβεύματά του, έχει μετατραπεί σε ένα αιματηρό εργασιτήριο προετοιμασίας του Γ' Παγκόσμιου Πολέμου. Στη φάση που βρισκόμαστε, το όριο/όρια που επιχειρούνται να ξεπεραστούν είναι ότι πιο επικίνδυνο έχει παραχθεί από την κρίση των πυραύλων στην Κούβα το 1962.

Έτσι, στις διεργασίες που λαμβάνουν χώρα στη Δύση με την, άκρως τυχοδιωκτική αλλά ταυτόχρονα αντίστοιχη με τις επιδιώξεις των ΗΠΑ αλλά και των ζητημάτων που έχουν τεθεί, «συζήτηση» ώστε να επιτραπεί στο καθεστώς του Κιέβου να πραγματοποιήσει με δυτικούς πυραύλους πλήγματα μεγάλης εμβέλειας στη Ρωσία, «παρενέβη» ο Πούτιν και ίσως για πρώτη φορά ανέβασε τόσο ψηλά τον πήχη των επίδικων.

Βαρυσήμαντες δηλώσεις της ρωσικής ηγεσίας

Την Πέμπτη 11/10, δύο μέρες πριν τη συνάντηση Μπάιντεν-Στάρμερ στην Ουάσιγκτον, ο Πούτιν δήλωσε πως οι χώρες του NATO συζητούν «όχι μόνο το ενδεχόμενο να επιτρέψουν στις ένοπλες δυνάμεις της Ουκρανίας να χρησιμοποιήσουν δυτικά όπλα μεγάλου βεληνεκούς, αλλά και την άμεση συμμετοχή στη σύγκρουση στην Ουκρανία». Δικαιολόγησε την εκτίμηση αυτή ως εξής: «Μόνο το στρατιωτικό προσωπικό του NATO μπορεί να εισέλθει σε αποστολές πτήσης σε αυτά τα συστήματα πυραύλων. Αυτό είναι δυνατό μόνο χρησιμοποιώντας δεδομένα πληροφοριών από δορυφόρους, τα οποία η Ουκρανία δεν διαθέτει, άρα εμπλέκονται άμεσα σε σύγκρουση. Ή μήπως όχι; [...] Επομένως, το ζήτημα δεν είναι να επιτραπεί ή όχι στο ουκρανικό καθεστώς να επιτεθεί στη Ρωσία με αυτά τα όπλα... Το ζήτημα είναι να παρθεί μια απόφαση αν οι χώρες του NATO συμμετέχουν άμεσα στη στρατιωτική σύγκρουση ή όχι. Αν παρθεί μια τέτοια απόφαση, δεν θα σημαίνει τίποτε λιγότερο από την άμεση συμμετοχή των χωρών του NATO, των ΗΠΑ και των ευρωπαϊκών χωρών στον πόλεμο στην Ουκρανία». Κάτι τέτοιο, υπογράμμισε, «θα άλλαζε την ίδια τη φύση του πολέμου. Θα σήμαινε ότι οι χώρες του NATO βρίσκονται σε πόλεμο κατά της Ρωσίας!» Για να καταλήξει ότι «θα πάρουμε τις απαραίτητες αποφάσεις βάσει των απειλών που θα διαμορφωθούν εναντίον μας». Μία μέρα μετά (12/10) ο πρεσβευτής της Ρωσίας στον ΟΗΕ, Βασίλι Νεμπένζια, επανέλαβε στο Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών τα λόγια του Πούτιν. Ταυτόχρονα, ο Ρώσος πρεσβευτής στην Ουάσιγκτον, Ανατόλι Αντόνοβ, θέλησε να διαλύσει κάθε αυταπάτη -όπως είπαν ΗΠΑ, ότι μια ενδεχόμενη πυρηνική σύγκρουση θα μπορέσουν (οι ΗΠΑ) να την περιορίσουν στην Ευρώπη.

Οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-NATO και της Ρωσίας σπρώχνουν τον άδικο πόλεμο προς αχαρτογράφητα και άκρως επικίνδυνα πεδία

Μέγιστη ανάγκη η συγκρότηση αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού μετώπου των λαών!

► Δικασμός στις ΗΠΑ ...

Η άμεση αντίδραση των ΗΠΑ ήρθε διά στόματος Τζον Κίρμπι, του εκπροσώπου Εθνικής Ασφάλειας του Λευκού Οίκου, που δήλωσε πως «λαμβάνουμε σοβαρά υπόψη τα λόγια του Πούτιν» και επιπλέον πως «δεν υπάρχει καμία αλλαγή στη γνώμη μας σχετικά με την παροχή δυνατότητας επίθεσης μεγάλης εμβέλειας για την Ουκρανία για χρήση εντός της Ρωσίας». Οι Financial Times αναφέρουν πως υπήρξε δικασμός στην αμερικανική διοίκηση. Εξάλλου, η δεύτερη απόπειρα δολοφονίας εναντίον του Τραμπ πιστοποιεί τη θυελλώδη κατάσταση στο εσωτερικό των ΗΠΑ, συνέπεια του δικασμού που φυσικά δεν περιορίζεται στην κυβέρνηση, αλλά έχει αγκαλιάσει το σύνολο του πολιτικού συστήματος. Ενός δικασμού που επίσης δεν αφορά μόνο το τρέχον δίλλημα αλλά, όπως έχουμε τονίσει πολλές φορές, τον δρόμο αντιμετώπισης της σχετικής αποδυνάμωσης των ΗΠΑ έναντι των αντιπάλων. Γι' αυτό και μπορούμε με σχετική άνεση να ισχυριστούμε πως αυτή η αναστάτωση στις ΗΠΑ δεν θα κοπάσει, πολύ περισσότερο δεν θα τερματιστεί μετά τις 5 Νοεμβρίου.

Όσον αφορά το τρέχον (και πολύ κρίσιμο) δίλλημα, όπως όλα δείχνουν, ο ΥΠΕΞ Μπλίνκεν αλλά και ο Μπάιντεν θεωρούν πως πρέπει να προχωρήσουν στην άρση των περιορισμών από τη χρήση των αμερικανικών πυραύλων στη Ουκρανία, ενώ το Πεντάγωνο και ο Υπουργός Άμυνας, Όστιν, είναι κάθετα αντίθετοι. Μάλιστα, ανήμερα της συνάντησης Μπάιντεν-Στάρμερ, το αμερικανικό Υπουργείο Άμυνας ανακοίνωνε πως διαθέτει περιορισμένα αποθέματα οπλικών συστημάτων μεγάλης εμβέλειας, καλώντας την Ουκρανία να τα χρησιμοποιήσει με το μέγιστο δυνατό αποτέλεσμα, υποδεικνύοντας εμμέσως πλην σαφώς τη Χερσόνησο της Κριμαίας.

Υπό αυτούς τους όρους, η επίσκεψη του Βρετανού πρωθυπουργού Κιρ Στάρμερ στις ΗΠΑ και η συνάντησή του με τον Αμερικανό πρόεδρο Τζο Μπάιντεν, στις 13 Σεπτεμβρίου, απέκτησε άλλη βαρύτητα, σημασία και κρισιμότητα. Αν ήταν έτσι κι αλλιώς δύσκολο αλλά και ακριβέστατο να ανακοινωθεί επίσημα μια τέτοια απόφαση άρσης των περιορισμών, στις συνθήκες αυτές έγινε απαγορευτικό. Έτσι από «το εξετάζουμε αυτή τη στιγμή» του Μπάιντεν και ενώ η Βρετανία ήταν ήδη στην κατεύθυνση της άρσης των περιορισμών και με τον Ζελένσκι να πιέζει, η συνάντηση δεν έδωσε το πράσινο φως για τη χρησιμοποίηση από το Κίεβο δυτικών πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς για να πληγούν στόχοι βαθιά στο ρωσικό έδαφος.

Ωστόσο, όχι μόνο δεν έχει κλείσει η όλη συζήτηση, μιας και παραπέμφθηκε για αργότερα μέσα στον Σεπτέμβριο (στο περιθώριο της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ;) ή στην επόμενη σύνοδο του ΝΑΤΟ, αλλά ήδη βρετανικές διπλωματικές πηγές διαρρέουν πως ΗΠΑ και Βρετανία το έχουν αποφασίσει ήδη, αλλά δεν ήθελαν

να το ανακοινώσουν εκείνη τη χρονική στιγμή. Βέβαια, είναι ένα ερώτημα για το αν οι «διαρροές» της βρετανικής διπλωματίας θέλουν να προετοιμάσουν τα έδαφος, αλλά και να δουν τις ρωσικές αντιδράσεις ή αποτελούν κι αυτές τμήμα της τακτικής του βρετανικού ιμπεριαλισμού να πιέσει προς την τυχοδιωκτική κατεύθυνση που ο ίδιος επιθυμεί. Γι' αυτήν, μάλλον, δεν πρέπει να υπάρχει καμία αμφιβολία, μετά και την ανοιχτή επιστολή του πρώην πρωθυπουργού Μπόρις Τζόνσον και πέντε πρώην Υπουργών Άμυνας της Βρετανίας, που ζητούν την άρση των περιορισμών για τους εγγλέζικους πυραύλους.

Επίσης, όχι τυχαία, ο Λευκός Οίκος δήλωσε πως οι δύο ηγέτες (Μπάιντεν-Στάρμερ) εξέφρασαν «βαθιά ανησυχία για την παροχή θανατηφόρων όπλων από το Ιράν και τη Βόρεια Κορέα στη Ρωσία» επαναφέροντας τη ρητορική των αξόνων του κακού. Επιπλέον, ο Μπάιντεν κατέληξε με έμφαση πως «ο Βλαντίμιρ Πούτιν δεν θα επικρατήσει στον πόλεμο με την Ουκρανία», προσθέτοντας -για να προετοιμάσει κι αυτός το έδαφος;- ότι δεν αποδέχεται πως αν η Ουκρανία χρησιμοποιήσει πυραύλους Storm Shadow δυτικής κατασκευής για να βομβαρδίσει στόχους εντός της Ρωσίας, αυτό θα ισοδυναμεί με τον πόλεμο του ΝΑΤΟ με τη Μόσχα.

Η αμφιθυμία, που δεν αφορά εδώ και καιρό μόνο την αντιπαράθεση δημοκρατικών και ρεπουμπλικάνων, αλλά εκφράζεται και στην αμερικανική κυβέρνηση, συνεχίστηκε τις επόμενες μέρες, με αναλυτές να θυμίζουν τις δηλώσεις του Όστιν από το Ραμστάιν της Γερμανίας την εβδομάδα πριν από τις δηλώσεις του Πούτιν, σύμφωνα με τις οποίες «δεν υπάρχει καμία ασημένια σφαίρα που θα επιτρέψει στην Ουκρανία να νικήσει αυτή τη σύγκρουση». Στον «χορό» έχουν μπει εφημερίδες όπως η Wall Street Journal, που επικαλούμενη Αμερικανούς αξιωματούχους, επισημαίνει ότι «μια απόφαση να χρησιμοποιηθούν αμερικανικά όπλα

για επιθέσεις σε στόχους βαθιά στο ρωσικό έδαφος δεν θα λύσει τα σοβαρά προβλήματα του ουκρανικού στρατού στο πεδίο της μάχης». Μάλιστα, η γνωστή εφημερίδα, επικαλούμενη δηλώσεις στελέχους της γνωστής δεξαμενής σκέψης «Ατλάντικ», μιλά για μια στρατηγική που «μοιάζει σαν συνταγή για έναν ακόμη ατέλειωτο πόλεμο» που κινδυνεύει να κλιμακωθεί, κάτι που είναι επικίνδυνο, δεδομένης της παρουσίας πυρηνικών όπλων.

...τρανταγμοί και αναστάτωση στην Ευρώπη

Τα ρωσικά συντριπτικά χτυπήματα του τελευταίου διαστήματος (όπως αυτό στην Πολτάβα) αλλά κυρίως οι ανοιχτές προειδοποιήσεις της ρωσικής ηγεσίας, δημιούργησαν σοβαρούς τριγμούς στους ιμπεριαλιστές της ηπειρωτικής Ευρώπης. Η πασίγνωστη γαλλική εφημερίδα Le Monde αποκάλυψε πως ο Γάλλος πρόεδρος Μακρόν έψαχνε τον Ζελένσκι, προκειμένου να αποφευχθεί μια μοιραία κλιμάκωση. Οι Γάλλοι αξιωματούχοι θέλουν να αποφύγουν με κάθε τρόπο το ξέσπασμα του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου, συνεχίζει η Le Monde, επικαλούμενη διπλωματική πηγή. Μετά τον Γάλλο πρόεδρο, που γεμάτος ανησυχία αναζητούσε τον Ζελένσκι, ανάστατος εμφανίζεται και ο Γερμανός καγκελάριος, Όλαφ Σόλτς, ο οποίος χαρακτήρισε απαράδεκτο το ουκρανικό αίτημα. Δήλωσε, μάλιστα, πως είναι πρόβλημα να παράσχει στις ουκρανικές Ένοπλες Δυνάμεις τη δυνατότητα να εξαπολύσουν χτυπήματα βαθιά στη Ρωσία και διαβεβαίωσε ότι δεν θα το επιτρέψει. Ταυτόχρονα, κάλεσε τη γερμανική Γενική Εισαγγελία να διεξαγάγει έρευνα για τις εκρήξεις στους αγωγούς φυσικού αερίου Nord Stream και Nord Stream 2 με αμερόληπτο πνεύμα (!), ζητώντας οι υπεύθυνοι για τις βομβιστικές επιθέσεις να οδηγηθούν στη δικαιοσύνη στη Γερμανία. Αυτό ενώ λίγες μέρες πριν, με γερμανική πρωτοβουλία, απο-

καλύπτεται ότι οι σαμποτέρ ήταν Ουκρανοί. Ενδεικτικό των μεγάλων πιέσεων που βιώνουν οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ από την κλιμάκωση της σύγκρουσης είναι πως το Bloomberg αναφέρει ότι Ευρωπαίοι αξιωματούχοι θεωρούν ότι το διάστημα μεταξύ των αμερικανικών εκλογών και της ορκωμοσίας του νέου προέδρου των ΗΠΑ τον Ιανουάριο μπορεί να προσφέρει ένα «παράθυρο ευκαιρίας» για μια συμφωνία για το τέλος του πολέμου στην Ουκρανία.

Μέσα στην ταραχώδη αυτή κατάσταση, ο πρωθυπουργός της Ουγγαρίας, Βίκτορ Όρμπαν, συνεχίζει τις πρωτοβουλίες του για «ειρήνευση» σε άλλο μήκος κύματος από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, ενώ ο βοηθός του Ρώσου προέδρου δήλωνε πως η Τουρκία υπέβαλε αίτημα για πλήρη ένταξη στους BRICS! Οι Αμερικάνοι αξιωματούχοι εκτιμούν πως ο Τούρκος πρόεδρος, Ταγίπ Ερντογάν, και η κυβέρνησή του «φαίνεται να υποκινούνται κυρίως από δύο παράγοντες: Μια στρατηγική παράδοση διασφάλισης των εθνικών συμφερόντων... και μια επιθυμία να τρομάξουν λίγο τη Δύση, ως διαπραγματευτική τακτική για να αποσπάσουν παραχωρήσεις». Ακόμα και αν έχουν δίκιο, δεν είναι και η πιο ευχάριστη είδηση για τους δυτικούς στο σύνολό της, ενώ σίγουρα περιπλέκει παραπέρα τις ήδη «ιδιόρρυθμες» σχέσεις Τουρκίας-Δύσης.

Με τις εξελίξεις τόσο στο μέτωπο της Ουκρανίας όσο και στην εισβολή στην περιοχή του Κουρσκ να μην είναι καθόλου ευνοϊκές για το Κίεβο και τη Δύση και με δεδομένο το γεγονός πως ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός θεωρεί αδιανόητη μια ήττα στο «ουκρανικό», βάσιμα μπορούμε να υποθέσουμε δύο πράγματα. Το πρώτο είναι πως θα αποδειχθούν φρούδες οι ελπίδες των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για μια -έστω και μικρής διάρκειας και βάθους- συμφωνία «ειρήνευσης» και το δεύτερο πως ο άδικος πόλεμος στην Ουκρανία θα κινηθεί σε άκρως αχαρτογράφητα και επικίνδυνα πεδία.

Μελιγαλάς - Σεπτέμβρης του 1944

Οι δωσίλογοι των Ταγμάτων Ασφαλείας συντρίβονται από τον λαϊκό στρατό του ΕΛΑΣ

Στις 10 Μάρτη του 1944, στην Ελλάδα της Κατοχής και μέσα στη φωτιά του πολέμου, ορκίστηκε η κυβέρνηση των απελευθερωμένων εδαφών, η Κυβέρνηση της Ελεύθερης Ελλάδας. Ήταν η ΠΕΕΑ (Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης) ή Κυβέρνηση του Βουνού, όπως έμεινε στην ιστορία.

Όσα διαδραματίστηκαν στον Μελιγαλά της Μεσσηνίας στις 13-15 Σεπτέμβρη 1944 αποτέλεσαν για την επίσημη ιστορία της αστικής τάξης ένα από τα εμβληματικά γεγονότα που καταδείκνυαν δήθεν την «αγριότητα» των ανταρτών του ΕΛΑΣ και μια ακόμα υποτιθέμενη απόδειξη της «κόκκινης τρομοκρατίας» που επέβαλε το ΕΑΜ. Έτσι, ο Μελιγαλάς κατέληξε να γίνει ένα σύμβολο αντικομμουνισμού που αξιοποιείται ακόμα και στις μέρες μας από νεοφασιστικά και ναζιστικά μορφώματα τύπου Χρυσής Αυγής και όχι μόνο.

Η περίφημη «Πηγάδα», που μέσα της έριξαν οι ΕΛΑΣίτες τους νεκρούς τής μάχης αλλά και όσους εκτελέστηκαν αμέσως μετά, τιμήθηκε δεόντως μέχρι και το 1982 από τη χούντα αλλά και από τη Δεξιά, ακόμα και με την παρουσία βουλευτών της στα μνημόσυνα και στις αντικομμουνιστικές φιέστες που διοργανώνονταν.

Ποιοι ήταν τελικά αυτοί που σκοτώθηκαν και θάφτηκαν στον Μελιγαλά; Ήταν «εθνικόφρονες πατριώτες» που αγωνίστηκαν για να σώσουν την Ελλάδα από τους «ΕΑΜοβούλγαρους κομμουνιστές»; Ήταν «εθνικιστές αντιστασιακοί», όπως έχει γραφεί σε... σοβαρές αστικές φυλλάδες; Τα τελευταία χρόνια αποσιωπάται η ταυτότητα των σκοτωμένων. Ήταν απλώς Έλληνες που βρήκαν φριχτό θάνατο από άλλους Έλληνες. Και το συμπέρασμα που εξάγεται αβίαστα είναι ότι ο αλληλοσπαραγμός και τα μίσση έπρεπε κάποτε να ξεπεραστούν. Έτσι η αστική τάξη, μέσω του πολιτικού της προσωπικού, παραποιώντας ή αποκρύπτοντας την αλήθεια, επιχειρεί να συγκαλύψει εγκλήματα που βαρύνουν την ίδια και παρουσιάζεται στα μάτια του λαού ως υπερασπιστής της... συμφιλίωσης και του... ξεπεράσματος των αντιπαραθέσεων του παρελθόντος.

Ας δούμε τι έγινε τις μέρες εκείνες στη μεσσηνιακή κωμόπολη. Μετά την επικράτηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ σε μεγάλο μέρος της ελληνικής υπαίθρου, την ίδρυση της ΠΕΕΑ αλλά κυρίως τη διαφαινόμενη ήττα της ναζιστικής Γερμανίας στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και την προέλαση του Κόκκινου Στρατού στην ανατολική Ευρώπη, ξεκίνησε στην Ελλάδα το Σεπτέμβρη του 1944 η αποχώρηση των γερμανών ναζι. Έτσι, οι ντόπιοι συνεργάτες τους, τα Τάγματα Ασφαλείας αλλά και όλα εκείνα τα ένοπλα σώματα που είχαν δημιουργηθεί για να συνδράμουν τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής (Ειδική Ασφάλεια, Χωροφυλακή, Αστυνομία Πόλεων, Μπουραντάδες κ.ά.) βρέθηκαν χωρίς τα ξένα αφεντικά τους, εκτεθειμένα στη λαϊκή οργή. Ήταν πλέον ζήτημα χρόνου να συγκρουστούν σε μεγάλες μάχες με

τον ΕΛΑΣ και να ηττηθούν, όπως έγινε στον Μελιγαλά στα μέσα Σεπτεμβρίου αλλά και στο Κιλκίς δύο μήνες αργότερα.

Όλο το προηγούμενο διάστημα οι ταγματαλήτες (όπως τους αποκαλούσε ο απλός λαός) είχαν γίνει ο φόβος και ο τρόμος των άοπλων χωρικών της Πελοποννήσου. Δεν άφησαν κανενός είδους έγκλημα που να μην το πραγματοποιήσουν. Συλλήψεις, βασανιστήρια, βιασμοί, εκτελέσεις και κάψιμο σπιτιών ήταν η τιμωρία για όσους συμμετείχαν στην Αντίσταση, σε αυτούς που υπήρχε ακόμα και η υπόνοια ότι συνεργάζονταν με το ΕΑΜ ή στους συγγενείς των ανταρτών. Πολλοί από τους αιχμαλώτους τους στέλνονταν στα στρατόπεδα εργασίας της Γερμανίας.

Παρόλα αυτά, το 1944 ήταν η χρονιά που και στην Πελοπόννησο αναπτύχθηκε ραγδαία το αντάρτικο και ο ΕΛΑΣ κατάφερε να απελευθερώσει πολλές περιοχές. Η επικράτησή του μετά την αποχώρηση των Γερμανών ήταν βέβαιη. Αυτός ήταν και ο λόγος που η «Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας» του Γ. Παπανδρέου και οι Άγγλοι προσπαθούσαν στις περισσότερες περιπτώσεις να αποτρέψουν τη σύγκρουση των ταγματασφαλιτών με τον ΕΛΑΣ και να καθυστερήσουν την παράδοσή τους, η οποία ήθελαν να γίνει στην επίσημη κυβέρνηση. Είναι γνωστό ότι στις αρχές Σεπτεμβρίου του 1944 ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Ι. Πλυτζανόπουλος (ο επικεφαλής του μπλόκου της Κοκκινιάς) πήρε διαβεβαιώσεις από την πλευρά των φιλοβρετανικών αστικών κομμάτων ότι οι Άγγλοι επιδιώκουν τη διατήρηση των Ταγμάτων μέχρι να φτάσει στην Ελλάδα η κυβέρνηση Παπανδρέου. Και φυσικά ούτε φυλακίστηκαν ούτε λογοδοτήσαν μετά την Απελευθέρωση, αλλά πολύ σύντομα μαζί με τους «Συμμάχους» πήραν μέρος στη σύγκρουση του Δεκέμβρη του '44 και εντάχθηκαν στον ελληνικό στρατό και πρωταγωνίστησαν στο μεταπολεμικό τρομοκρατικό καθεστώς.

Η πόλη της Καλαμάτας ήταν μία από τις βάσεις που χρησιμοποιούσαν οι Γερμανοί και οι ταγματασφαλίτες για τις επιχειρήσεις τους. Εκεί έγινε η μάχη με τον ΕΛΑΣ στις 9 του Σεπτέμβρη. Ο Θ. Χατζής περιγράφει: «Στην πόλη της Καλαμάτας, όταν με μάχη διώχτηκαν οι Γερμανοί, στους οχυρωμένους καταυλισμούς είχαν αφήσει 1.500 ταγματασφαλίτες. Στην πρόσκληση του ΕΛΑΣ να παραδοθούν και να αφεθούν ελεύθεροι, αυτοί αρνήθηκαν και αποφάσισαν να αντισταθούν. Στο πλευρό του ΕΛΑΣ βρέθηκε όλος ο λαός της πόλης. Έγινε μάχη. Μικρό τμήμα απ' αυτούς μαζί με τον κατοχικό νομάρχη κατόρθωσε να διαφύγει στο Μελιγαλά» (σελ. 356). Ουσιαστικά αυτό που έγινε στην Καλαμάτα ήταν μια λαϊκή εξέγερση. Πολλοί ταγματασφαλίτες σκοτώθηκαν από τους εξεγερμένους.

Βλέπουμε, όμως, ότι η πρόθεση των ΕΛΑΣιτών ήταν να μην οδηγηθούν σε σύγκρουση, αλλά να επιδιώξουν την παράδοση των αντιπάλων τους. Να σημειώσουμε εδώ ότι είχε προηγηθεί το Συνέδριο του Λιβάνου τον Μάη του ίδιου έτους με την υποχώρηση του ΕΑΜ και η συμμετοχή ηγετικών στελεχών του ΚΚΕ στην κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου (Εθνικής Ενότητας) από τις 2 Σεπτεμβρίου. Αυτός είναι και ο λόγος που η κυβέρνηση Πα-

Καλαμάτα, 10/9/1944 - κηδεία ανταρτών

πανδρέου και οι Άγγλοι αναγκάστηκαν να καταδικάσουν έστω και στα λόγια και πολύ προσωρινά τα Τάγματα Ασφαλείας -μέχρι τότε η στάση απέναντί τους ήταν διαφορετική- και να εγκρίνουν την επίθεση που θα εξαπέλυε ο ΕΛΑΣ στο Μελιγαλά. Βέβαια, προσδοκούσαν και αυτοί σε νίκη των Ταγμάτων, αφού θεωρούσαν ότι σε αυτή την περίπτωση ο αριθμητικός συσχετισμός αλλά και ο καλύτερος εξοπλισμός (γερμανικός) των Ταγμάτων ήταν ενάντια στον ΕΛΑΣ. Άλλωστε η απόφαση που πήραν οι οχυρωμένοι στον Μελιγαλά να μην παραδοθούν σίγουρα δεν ήταν μόνο δική τους.

Ο Μελιγαλάς ήταν η άλλη μεγάλη βάση των Ταγμάτων Ασφαλείας και της Βέρμαχτ στη Μεσσηνία από την οποία επέδραμαν και τρομοκρατούσαν επί έναν ολόκληρο χρόνο την ευρύτερη περιοχή. Είχε ήδη περί τους 800 ενόπλιους οχυρωμένους και υπολογίζεται ότι ξεπέρασε τους 1.200 μαζί με αυτούς που διέφυγαν από την Καλαμάτα και τα γύρω χωριά. Υπήρξε νέα πρόταση από την ηγεσία του ΕΛΑΣ να παραδοθούν, αλλά οι ταγματασφαλίτες αρνήθηκαν για άλλη μια φορά, θεωρώντας ότι είχαν τις δυνατότητες να νικήσουν.

Ο Μελιγαλάς θεωρούνταν απόρρητο φρούριο. Έτσι, στις 13 Σεπτεμβρίου ξεκίνησε η σκληρή μάχη. Οι ταγματασφαλίτες είχαν διοικητή τον ταγματάρχη Διον. Παπαδόπουλο και το νομάρχη Δημ. Περρωτή. Απέναντί τους παρατάχθηκαν περίπου 1.000 ΕΛΑΣίτες. Μετά από 3 μέρες σφοδρών μαχών οι πρώην συνεργάτες των ναζι αναγκάστηκαν να παραδοθούν.

Στη συνέχεια, πολλοί αιχμάλωτοι ταγματασφαλίτες εκτελέστηκαν ύστερα από απόφαση των ανταρτοδικείων, παρουσία του ίδιου του Άρη Βελουχιώτη. Πολλοί όμως ήταν και αυτοί που λιντσαρίστηκαν από άοπλους πολίτες που έφτασαν από τα διπλανά χωριά, παρά τις προσπάθειες των ανταρτών να τους εμποδίσουν. Ήταν από τα χωριά που αιματοκυλίστηκαν το προηγούμενο διάστημα από τη δράση των Ταγμάτων. Το ίδιο συνέβη και στην πόλη της Καλαμάτας όπου μεταφέρθηκαν οι δωσίλογοι τοπικοί άρχοντες για να δικαστούν και λιντσαρίστηκαν από το πλήθος. Ο Μαζάουερ αναφέρει χαρακτηριστικά: «...ο πρώην νομάρχη Μεσσηνίας και άλλοι

αξιωματούχοι μεταφέρονταν με φρουρά του ΕΛΑΣ από τον Μελιγαλά στην Καλαμάτα. Μόλις τους οδήγησαν στην κεντρική πλατεία, πολλοί παρευρισκόμενοι διέσπασαν ξέφρενοι την πολιτοφυλακή του ΕΛΑΣ και μέσα σε δέκα λεπτά ξυλοκόπησαν μέχρι θανάτου μερικούς από τους αιχμαλώτους, ενώ τους άλλους τους κρέμασαν από τα φανάρια των δρόμων. Ένας αμερικανός ασυρματιστής είχε καλή θέα προς το πλήθος: "Όλοι [τους] ήθελαν να δώσουν ένα χτύπημα. Μπαστούνια, ρόπαλα, μαχαίρια, παπούτσια, πέτρες και οτιδήποτε μπορούσε ο καθένας να έχει για να χτυπήσει χρησιμοποιήθηκαν εναντίον της ομάδας. Ήταν η πρώτη τους ευκαιρία να εκδικηθούν, και δεν την άφησαν"» (σελ. 389).

Τα πτώματα των νεκρών ταγματασφαλιτών του Μελιγαλά πετάχτηκαν σε ένα ξεροπήγαδο της περιοχής, την «Πηγάδα». Υπολογίζεται ότι συνολικά οι νεκροί ήταν περίπου 800-1.000.

Η μάχη του Μελιγαλά και η τελική έκβασή της με τις εκτελέσεις και το λιντσαρίσμα των γερμανοντυμένων από το λαό της περιοχής δεν ήταν τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο από μια απόδοση δικαιοσύνης. Ο ΕΛΑΣ αλλά και ο απλός λαός τιμώρησε σκληρά τους δήμιους και τους βασανιστές του, ξέσπασε την οργή του απέναντι σε αυτούς που λυμαινόνταν τα χωριά της περιοχής για περισσότερο από έναν χρόνο, καταδίκασε σε θάνατο αυτούς που τρομοκρατούσαν αθώους υπό τις διαταγές των γερμανών ναζι. Ήταν η ολοκληρωτική νίκη ενός αντάρτικου λαϊκού στρατού ενάντια στους μισητούς ένοπλους δωσίλογους.

Πηγές

«Θ. Χατζής, «Η νικηφόρα επανάσταση που χάθηκε», τ. Γ, εκδ. Δωρικός Μ. Μαζάουερ, «Στην Ελλάδα του Χίτλερ», εκδ. Αλεξάνδρεια Τ. Κωστόπουλος «Η αυτολογοκριμένη μνήμη» εκδ. Φιλίστωρ Κείμενα στο διαδίκτυο

σχολια

Τρένα I

Για την παρ' ολίγον μετωπική σύγκρουση τρένων του Προαστιακού έξω από την Αθήνα, ο αρμόδιος υπουργός Μεταφορών, Βασίλης Οικονόμου, τοποθετήθηκε πως ήταν «σοβαρό μόνο στη θεωρία, στην πράξη δεν υπήρξε κίνδυνος για κανέναν». Θεωρητική θυσία.

Έρευνα I

Ο Ισραηλινός στρατός, εννέα μήνες μετά, ανακοίνωσε τα αποτελέσματα έρευνας για τον θάνατο τριών ομήρων τον Δεκέμβριο του 2023, παραδεχόμενος πως «πιθανόν» σκοτώθηκαν από ισραηλινό πλήγμα. Ήταν ο μόνος που σκότωσε στην περιοχή.

Σχέδιο I

Ο Ουκρανός πρόεδρος, Βολοντίμιρ Ζελένσκι, επανέλαβε κατά τη συνάντησή του με τον Αμερικανό ομόλογό του, Τζο Μπάιντεν, ότι τον Σεπτέμβριο θα του παρουσιάσει «ένα σχέδιο νίκης» της Ουκρανίας εναντίον της Ρωσίας. Τόσο θα χρειαστεί η μετάφρασή του από τα αμερικάνικα.

Τρένα II

Υλικές ζημιές προκλήθηκαν στην αμαξοστοιχία 1531 (Χαλκίδα-Αθήνα) μεταξύ των σταθμών Σφενδόλης και Αφιδνών, όταν προσέκρουσε σε πεσμένα δέντρα στη γραμμή. Δασική θυσία.

Σύνταξη

Το κορυφαίο νομοθετικό σώμα της Κίνας ενέκρινε προτάσεις για την αύξηση της νόμιμης ηλικίας συνταξιοδότησης από τα 50 στα 55 έτη για τις γυναίκες που απασχολούνται ως εργάτριες και από τα 55 στα 58 έτη για τις γυναίκες που εργάζονται ως υπάλληλοι ιδιωτικού τομέα, ενώ οι άνδρες θα δουν αύξηση από τα 60 στα 63 έτη. Νέοι, ηλικιωμένοι, αρκεί να πιάνουν ποντίκια.

Έρευνα II

Ο θάνατος της Αϊσενούρ Εζγκί Εϊγκί, της τουρκικής καταγωγής Αμερικανίδας ακτιβίστριας που σκοτώθηκε από πυρά ισραηλινών δυνάμεων σε διαδήλωση στη Δυτική Όχθη την περασμένη εβδομάδα, «κατά πάσα πιθανότητα ήταν τυχαίος και προήλθε από ακούσια ισραηλινά πυρά», ανακοίνωσε ο ισραηλινός στρατός μετά από έρευνα για το περιστατικό. Στόχευαν το παιδί δίπλα της.

Συγχώνευση

Το ΕΣΥ μπορεί να έχει προβλήματα, αλλά δεν καταρρέει, αλλάζει, προχωρά, γίνεται καλύτερο, δήλωσε ο υπουργός Υγείας, Άδωνις Γεωργιάδης, απαντώντας σε ερώτηση δημοσιογράφου σχετικά με τις ελλείψεις προσωπικού στα Νοσοκομεία. Εξορθολογίζεται.

Απλά

Σύμφωνα με την ομιλία του γενικού γραμματέα του Πρωθυπουργού για το επιτελικό κράτος, Στυλιανού-Ιωάννη Κουτνατζή, μειώθηκαν οι τροπολογίες ανά νομοσχέδιο, καθώς «πλέον οι νόμοι είναι λιγότερο δυσνόητοι». Θα πληρωσείτε.

Παραγγελία

Την πρόθεση της Ελλάδας να ξεκινήσει διαπραγματεύσεις για την απόκτηση και τέταρτης φρεγάτας Belh@rρα ανακοίνωσε ο υπουργός Άμυνας, Νίκος Δένδιας, κατά την καθέλκυση της «NEANPΧΟΣ» στα ναυπηγεία του Naval Group, στο Λοριάν της Γαλλίας, για λογαριασμό του Πολεμικού Ναυτικού της Ελλάδας. Είναι μεγάλη η Ερυθρά Θάλασσα.

Βρέθηκε αντίπαλος του Μητσοτάκη!

Κι ενώ τα μασάζ και οι προπονήσεις των υποψήφιων ηγετών της... διπλής (επίσημης και ανεπίσημης) αξιωματικής αντιπολίτευσης πληθαίνουν, με τελική ευθεία την εκλογή του «νέου αντίπαλου» του Μητσοτάκη στα συνέδρια του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ, αποκαλύφθηκε στη ΔΕΘ «νέος αντίπαλος» του Μητσοτάκη. Είναι το ΚΚΕ και ο Κουτσούμπας, καθώς δήλωσε ότι είναι τελείως παραπλανητική η θέση ότι η κυβέρνηση παίζει χωρίς αντίπαλο. Αφού έχει και παραέχει (!) αντίπαλο η κυβέρνηση, έχει αντίπαλο το ΚΚΕ! Διαβλέπει, προφανώς, ότι η διάχυτη κριτική για «ανυπαρξία αντιπολίτευσης» αγγίζει και το δικό του κόμμα. Κι όσο ισχυρίζονται το αντίθετο, δεν είναι παρά Βαμμμένοι αντίπαλοι του ΚΚΕ, επί το πλείστον οπαδοί του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ, που κρίνουν με βάση την εκφυλιστική κατάσταση στον ΣΥΡΙΖΑ και τη νέα περιδίνηση του ΠΑΣΟΚ και δεν βλέπουν στο ΚΚΕ τον βασικό, τον κύριο, τον στρατηγικό και τον πολιτικό αντίπαλο της κυβέρνησης και του Μητσοτάκη. Τον... «serial killer» Μητσοτάκη, όπως χαρακτήριζε ο Δ. Κουτσούμπας τον πρωθυπουργό, μετά από μια... Βαθιά μαρξιστική ανάλυση των εξελίξεων.

Πολλά, λοιπόν, τα προβλήματα που δημιουργεί το ΚΚΕ στην κυβέρνηση του Μητσοτάκη, που δεν τολμάει να φέρει νομοσχέδια και να ψηφίσει νόμους στη Βουλή, υποκύπτοντας στην απειλή του «μη τολμήσει». Με αποτέλεσμα να παραμείνουν τα νομοσχέδια και οι νόμοι στα χαρτιά και να καταλήγουν στο κάλαθο των αχρήστων. Γιατί να ξέρουν, επιτέλους, και οι... ψήφοι, που τώρα η κυβέρνηση χάνει με το σορό, σε ποιόν ακριβώς από τους πολλούς αντίπαλους της κυβέρνησης να πάνε. Να πάνε στον στρατηγικό αντίπαλο του Μητσοτάκη, που είναι το ΚΚΕ. Τι άλλο θα ακούσουμε σε αυτόν τον κόσμο!

Η πραγματικότητα, βέβαια, είναι πεισματάρικη και δεν γίνεται να πεις «τόσο το χειρότερο για την... πεισματάρικη πραγματικότητα». Χρειάζεται τέχνασμα για να εξαπατηθεί... η πραγματικότητα (και όσοι ζουν μέσα σε αυτήν). Προσέξτε, λοιπόν, συλλογισμό: Το ΚΚΕ είναι στρατηγικός αντίπαλος της κυβέρνησης του Μητσοτάκη γιατί το προηγούμενο διάστημα υπήρξαν διαμαρτυρίες εργαζομένων, γιατρών και νοσηλευτών, πλημμυροπαθών, εκπαιδευτικών, συνταξιούχων και φοιτητών. Το ΚΚΕ στήριξε με όλες του τις δυνάμεις αυτούς τους αγώνες. Συ-

νεπώς, όλοι όσοι αγωνίστηκαν το προηγούμενο διάστημα ανακήρυξαν στρατηγικό αντίπαλο της κυβέρνησης το ΚΚΕ. Πράγματι, τρομερός (και τρομακτικός) συλλογισμός.

Η «φιλική συμμετοχή» και... παράλληλη στήριξη του ΚΚΕ στις διαμαρτυρίες των εργαζομένων, των φοιτητών, των αγροτών κ.λπ. κάνει «μεγάλο αντίπαλο» της κυβέρνησης το ΚΚΕ, που αποφεύγει, ταυτόχρονα, την όποια ευθύνη για την έκβαση αυτών των αγώνων. Εξάλλου, πρόκειται για αγώνες διαμαρτυρίας. Για αγώνες που γίνονται για να ακουστούμε. Για αγώνες που δεν χρειάζεται να είναι νικηφόροι, αφού «είμαστε ήδη νικητές» και «κανένας... χαμένος αγώνας δεν πάει χαμένος»! Τέτοιες αρλούμπες και ασυναρτησίες αραδιάζει ο ομορτισμός και ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός. Στην πραγματικότητα, κανένας αγώνας που δίνεται (και όχι που δεν δίνεται) δεν πάει χαμένος. Αγωνιζόμαστε με στόχο να νικήσουμε και όχι να διαμαρτυρηθούμε και να εισακουστούμε από τον υπουργό, τον πρωθυπουργό ή το αφεντικό.

Αλήθεια, όμως, τι είδους στήριξη παρείχε το ΚΚΕ στους προαναφερόμενους αγώνες;

Στους φοιτητές, ως... πρώτη δύναμη, μειοψηφούσε κατά των καταλήψεων ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Αντί για «πρώτη στους αγώνες», έγινε «πρώτη στα μαθήματα και στις εξετάσεις», κινδυνολογώντας για χάσιμο του εξαμήνου, μαζί με τη ΔΑΠ.

Στην εκπαίδευση πριμοδοτεί τον... εθελοντισμό στη συμμετοχή ή μη συμμετοχή στην αξιολόγηση, υπονομεύοντας κάθε μαζικό-κεντρικό αγώνα. Απέναντι στη βιομηχανία ποινικών και πειθαρχικών διώξεων, αντιτάσσει ψηφίσματα... κατευνασμού του αντιπάλου και εφησυχασμό (αφού η εκδίκηση θα είναι χρονοβόρα), μη συμμετέχοντας σε πρωτοβουλίες αλληλεγγύης των διωκόμενων-μελών του σωματείου. Απέναντι στις 1.600 συγχωνεύσεις και κλεισίματα σχολείων, τομέων και ειδικοτήτων προτείνει «να σώσει οτιδήποτε αν σώζεται», ενώ για το εκρηκτικό πρόβλημα στέγασης, κάνει αίτημα για συνάντηση με τον υπουργό Εσωτερικών.

Στους αγώνες των εργατών-αγροτών δεν ισχύει το σύνθημα «φοιτητές, εργατιά-αγροτιά, μια φωνή και μια γροθιά», αλλά το άλλοι τόποι, άλλοι χρόνοι και άλλες πολιτείες (μάλλον για να ακουστούν καλύτερα τα αιτήματα του κλάδου). Τα παραδείγματα είναι πολλά.

Αλλά, ας δούμε και τα αιτήματα των... σωματείων, που στηρίζει «χωρίς προαπαιτούμενα» το ΚΚΕ: κατώτατος μισθός στα 950 ευρώ τώρα και όχι το 2027, ζήτησε ο Κουτσούμπας... εξ ονόματος των σωματείων. Πρόκειται, προφανώς, για σκληρή... αυτοκριτική της κυβέρνησης ενάντια στις καθυστερήσεις του κυβερνητικού έργου. Ωστόσο, η ηγεσία του ΚΚΕ έχει και προτείνει λύσεις στον «αντίπαλο». «Μας ρωτάει ο πρωθυπουργός, τάχα ρητορικά, “από που να κόψω για να κάνω αυτά που ζητάτε;”. Του απαντάμε κι εμείς: Να καταργήσεις τις φοροπαλλαγές για τους εφοπλιστές, τους τραπεζίτες, τους βιομήχανους που κερδίζουν δισεκατομμύρια και δεν πληρώνουν φόρους. Να φορολογήσεις το μεγάλο κεφάλαιο με συντελεστή 45%, για να προκύψει δημοσιονομικός χώρος. Να “σπάσεις” τα μονοπώλια που τσακίζουν τη ζωή των εργαζομένων. Τα μονοπώλια στα σούπερ μάρκετ, στα διυλιστήρια, στην ακτοπλοΐα, στις αεροπορικές μεταφορές, στην ενέργεια, όπου κυριαρχούν 3-4 εταιρείες και μπορούν να αυξάνουν τις τιμές. Να κόψεις για νέες επενδύσεις στους ενεργειακούς ομίλους που καταστρέφουν βουνά, αγρούς και νησιά με τις επενδύσεις τους, με πρόσχημα την πράσινη ενέργεια. Να κόψεις τις δαπάνες δεκάδων δισ. ευρώ για εξοπλιστικά του ΝΑΤΟ, που μοναδικό στόχο έχουν τη βαθύτερη συμμετοχή της χώρας στους πολέμους που αυτό διεξάγει, αφού είναι αμφίβολο, όχι μόνο η επιχειρησιακή χρησιμότητά τους για τις αμυντικές ανάγκες της χώρας, αλλά ακόμα περισσότερο είναι αμφίβολο, εάν καν θα λειτουργούν χωρίς τη σύμφωνη γνώμη των κατασκευαστών τους...». Έτσι, για να μάθει ο Μητσοτάκης.

Πρόκειται, φυσικά, για το κυβερνητικό πρόγραμμα του ΚΚΕ, που εγκალείται να υλοποιήσει ο... Μητσοτάκη. Για να «σκίσει» τον... καπιταλισμό-ιμπεριαλισμό, με έναν νόμο και ένα άρθρο. Η απεύθυνση στον Μητσοτάκη δεν είναι ένα «πολιτικό τέχνασμα», για να ακουστεί καλύτερα το πρόγραμμα του ΚΚΕ. Απευθύνεται, πράγματι, στο σύστημα το ΚΚΕ, ώστε να δώσει κάτι. Διαφορετικά, θα μπορούσε να αντικαταστήσει όλες τις παραπάνω καταγγελτικές φλυαρίες ενάντια σε έναν «καπιταλισμό που δεν χαρτασώνει τον εαυτό του» με μια μονάχα πρόταση: Η ελπίδα βρίσκεται τους αγώνες και είναι «κόκκινη».